Suurten tapahtumien historiaa

v, G. Ehrenburg, M. Jurjev:

KANSANVALLANKUMOUS KIINASSA

Katsaus Kiinan kansan taistelun ja voiton historiaan

Teos antaa luotettavat, asiakirjoihin perustuvat tiedot idän jättiläiskansan voitokkaan vapaustaistelun eri vaiheista ja taistelua johtaneen Kiinan sankarillisen kommunistisen puolueen menettelytavoista.

Hinta nid. 400:—, sid. 480:—.

Saatavana kirjakaupoista, asiamiehiltämme ja suoraan kustantajalta.

KANSANKULTTUURI OY

Helsinki - Simonkatu 8

Hinta 60:—. Helsinki 1952. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön Kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit, yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Kesä-Heinäkuu **6-7** **1952**

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

EDUSTAMME SEURAAVIA
BULGARIAN,
TSHEKKOSLOVAKIAN JA UNKARIN
VIENTI- JA TUONTIJÄRJESTÖJÄ

BULGARIA —

BULGARPLODEXPORT — puutarhatuotteet
HRANEXPORT — maataloustuotteet
MONOPOLE BULGARE DE TABAK — tupakka
CHIMIMPORT — kemiallisen teollisuuden tuotteet
RAZNO IZNOS — rakennustarvikkeet, matot ym. teollisuus- ja kotiteollisuustuotteet
METALIMPORT — kevyt koneteollisuus ja metalliteollisuuden raaka-aineet
INDUSTRIALIMPORT — teollisuuden raaka-aineet
BULGARSKAJA ROSA — ruusuöljyt sekä erilaiset eteeriset öljyt

TSHEKKOSLOVAKIA —

CENTROKOMISE — sokeri
CENTROTEX — tekstiilialan tuotteet

UNKARI —

CHEMOLIMPEX — kemiallisen teollisuuden raaka-aineet ja tuotteet
ELEKTROIMPEX — sähkö-, radio- ja optillisen teollisuuden tuotteet
FERUNION — rauta- ja lyhyttavara- sekä lämpö- ja vesijohtoalan tuotteet
MEDIMPEX — lääkkeet ja lääkekasvit
ARTEX — urheilutarvikkeet ja musiikki-instrumentit
TECHNOIMPEX — myllykoneet ym. raskaan teollisuuden tuotteet
METALIMPEX — putket sekä metalliteollisuuden raaka-aineet
MONIMPEX — viinit ja alkoholit sekä tupakka
MOGÜRT — autotarvikkeet
AGRIMPEX — maataloustuotteet
TERIMPEX — puutarhatuotteet
HUNGAROTEX — tekstiilit

TUONTIA JA VIENTIÄ

OY Va-Ra AB

HELSINKI - LASIPALATSI
PUHELIN 11 701

Kommunisti

8. VUOSIKERTA · 1952
KESÄ-HEINÄKUU N:o 6-7

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Taistelua rauhan ja leivän puolesta voimistettava

Viime viikkojen kehitys sekä omassa maassamme että kansainvälisesti on ollut rikas merkittävistä tapahtumista. Nuo tapahtumat osoittavat, että yleismaailmallinen tilanne on erittäin kärjistynyt. USAn johdolla tapahtuva uuden sodan valmistelu ja USAn puuttuminen muiden maiden sisäisiin asioihin on saanut entistä räikeämpiä muotoja. Taloudellisen lamakauden ja uuden talouspulan ilmiöt ovat tulleet entistä voimakkaimmiksi. Ristiriidat kapitalistimaiden kesken ja niiden sisällä kasvavat, luokkavastakohdat kärjistyvät ja taantumuksen hyökkäys työtätekevän kansan elinehtoja ja oikeuksia vastaan voimistuu kaikissa kapitalistisissa maissa.

*

Merkittävimpiä ja samalla hälyttävimpiä ilmiöitä kansainvälisessä tapahtumien ketjussa ovat 26. 5. Bonnissa allekirjoitettu ns. yleissopimus Länsi-Saksan ja Atlantin sotaliittoon kuuluvien maiden kesken ja 27. 5. Pariisissa allekirjoitettu sopimus "Euroopan puolustusyhteisöstä". Näillä sopimuksilla tosiasiallisesti Länsi-Saksa liitetään hyökkäyshaluisten suurvaltain ryhmään, joka on yhdistetty Atlantin sopimuksella, ja Länsi-Saksan armeijalle annetaan pääiskuvoiman osa Atlantin blokissa, sanoo neuvostoliittolainen lehti Pravda em. sopimuksista.

SKPn Keskuskomitean poliittisen toimikunnan tiedoituksessa 30. 5. 52 osoitettiin, että Atlantin-liittolaisten Länsi-Saksan Adenauerin-hallituksen kanssa solmima erillissopimus, joka karkeasti loukkaa liittoutuneiden välillä solmittua Potsdamin sopimusta, kohdistuu myös Suomen rauhaa vastaan.

Potsdamin sopimuksella, jonka elokuun 2 pnä 1945 allekirjoittivat Neuvostoliiton puolesta generalissimus Stalin, Yhdysvaltain puolesta

presidentti Harry S. Truman ja Englannin puolesta pääministeri Attlee, asetettiin kolmea mainittua valtiota sekä lisäksi Kiinaa ja Ranskaa edustava ulkoministerien neuvosto. Tämä neuvosto sai tehtäväkseen "valmistella Saksaa koskevan rauhansopimuksen, joka Saksan hallituksen on hyväksyttävä niin pian kuin asianmukainen hallitus on muodostettu". Sopimus määritteli liittoutuneiden yhteisen politiikan Saksaan nähden. Militarismi ja fasismi oli juuriaan myöten hävitettävä. Saksan kansa oli käsitettävä yhdeksi kokonaisuudeksi.

Näitä periaatteita on Neuvostoliitto johdonmukaisesti pyrkinyt toteuttamaan, viimeksi nooteissaan tv. maaliskuun 10 pnä, huhtikuun 9 pnä ja toukokuun 24 pnä. Neuvostoliitto on ehdottanut länsivalloille välittömiä neuvotteluja Saksan rauhansopimuksen mahdollisimman pikaiseksi solmimiseksi lähtien seuraavista perusasettamuksista:

1. Saksassa suoritetaan yleiset vaalit, joiden edellytysten tutkiminen uskotaan miehitystehtäviä Saksassa hoitavien neljän vallan komissiolle.
2. Saksan valtakunnallinen yhtenäisyys palautetaan ja muodostetaan yleissaksalainen hallitus, jolla on edellytykset allekirjoittaa rauhansopimus koko Saksan puolesta.
3. Potsdamin sopimuksen määräykset ja siinä määritellyt rajat pidetään voimassa.
4. Saksa saa oikeuden muodostaa omat kansalliset puolustusvoimansa.
5. Saksa sitoutuu olemaan yhtymättä sotilaallisiin liittoutumiin viime sodan aikaisia vastustajiaan vastaan.

Yhdysvaltain hallitus on torpedoinut suurvaltojen keskeisten välittömien neuvottelujen aloittamisen. Vastauksillaan Neuvostoliiton ehdotuksiin se on vain pyrkinyt vitkuttamaan ratkaisua ja lopuksi ajanut läpi erillissopimuksen Adenauerin vasallihallituksen kanssa, sopimuksen, jonka tosiasialliset perusasettamukset ovat seuraavat:

1. Potsdamin sopimuksen määräys ulkoministerien neuvoston osuudesta Saksan rauhansopimuksen laatimisessa mitätöidään.
2. Länsi-Saksalta evätään itsenäisyys ja riippumattomuus jättämällä voimaan Yhdysvaltain ja sen satelliittien miehitysvalta.
3. Hitleriläisten kenraalien johtama armeija laillistetaan ja Saksan hyökkäyshaluinen militarismi elvytetään.
4. Kytkemällä Saksan hitleriläisjoukot "Euroopan armeijaan" ja Atlantin liiton sotavoimiin toteutetaan erillissopimuksen kautta Länsi-Saksan avoin sotaliitto Yhdysvaltain, Englannin ja Ranskan kanssa — Länsi-Saksasta tehdään Atlantin liiton virallinen osakas ja välikappale hyökkäyksen valmisteluissa Neuvostoliittoa ja kansandemokraattisia maita vastaan.

Länsi-Saksan avoin kytkeminen Atlantin sotaliittoon merkitsee myös sitä, että Suomen ja Neuvostoliiton välisessä ystävyys- ja avunantosopimuksessa mainittu "Saksan tai muun sen kanssa liitossa olevan valtion taholta" tulevan aseellisen hyökkäyksen uhka on kasvanut.

SKDLn III liittokokouksen kansainvälisen tilanteen kärjistymisen johdosta antamassa julkilausumassa mm. sanotaan:

"Kasvavalla levottomuudella on maamme demokraattinen järjestöväki seurannut sitä kolmannen maailmansodan asemiinmarssia, jota imperialistiset länsivallat Länsi-Euroopassa suorittavat. Torjuen yhä uudelleen esitykset, joita rauhantahtoisen maailman taholta on tehty viiden suurvallan maailmanrauhansopimuksen solmimiseksi ja Saksan kysymyksen ratkaisemiseksi yhtenäisyyden ja yhteisymmärryksen pohjalla Yhdysvallat ja sen läntiset satelliittihallitukset ovat rientäneet lyömään kiinni Länsi-Saksan erillisrauhaa sekä Euroopan armeijaa koskevat sotasopimukset, ja sotaprovokation on huipentanut Korean ruttokenraali Ridgwayn saapuminen Eisenhowerin seuraajana Euroopan maaperälle."

*

Samanaikaisesti ja edellämainittujen tapahtumien seurauksena on voimistunut tantumuksen- ja sodanvastainen taistelu kaikkialla maailmassa. Länsi-Saksan avoin vetäminen Atlantin sotaliittoutumaan on nostattanut laajan vastarintaliikkeen myös Länsi-Saksassa.

"Vastarinta yksin Bonnin valtiopäivillä näyttää olevan luja, ja opposition johtajat väittävätkin, että kansan enemmistö Länsi-Saksassakin on koko sopimusta vastaan. Se leimataankin lähinnä Adenauerin hallituksen suoranaiseksi petokseksi ja saksalaisten nuorukaisten myymiseksi Amerikan kapitalisteille", sanoi kansanedustaja Eino Kilpi selostuksessaan SKDLn III liittokokouksessa. Satatuhantiset kansanjoukot myös Länsi-Saksan kylissä ja kaupungeissa osoittavat mieltään Bonnin ja Pariisin sopimuksia vastaan.

Imperialistisen sotaleirin sisäisiä ristiriitoja ja heikkouksia tavallaan ilmentää myös se pelko ja levottomuus, minkä Länsi-Saksan sopimus on herättänyt myös länsiliittoutumaa kannattavien piirien keskuudessa. Merkittävin näistä on Englannin labour-puolueen lähes 100 edustajan allekirjoittama päätöslauselma, missä tuomitaan puoluejohdon uusi München-politiikka ja vaaditaan neuvottelujen aloittamista Neuvostoliiton kanssa. Ruotsikin on ilmoittanut eroavansa "Euroopan neuvostosta", jos sopimus tulee hyväksyttyä sopimusmaiden valtiopäivillä. Kaikkialla arvellaan, että sopimuksen ratifioiminen, jota USAn sotilasjohto kovasti kiirehtii, tulee kohtaamaan lujaa vastustusta kaikissa sopimusmaissa. Euroopan armeijan komentajaksi määrätyn ns. ruttokenraali Ridgwayn saapuminen Pariisiin on nostattanut laajan vastalauseliikkeen koko Ranskassa.

Rauhan puolustajat Saksassa, Ranskassa ja kaikissa Euroopan maissa ovat nousseet voimakkaaseen taisteluun näitä sotasopimuksia ja

kiihtyviä sodanvalmisteluja vastaan, kun taas amerikkalaiset imperialistit ruttokenraaleineen ja muine vahtikoirineen yrittävät fasistisella terrorilla tukahduttaa kansojen rauhan tahdon. Koko edistyksellinen maailma antaa tukensa Ranskan kansan ja sen uljaan kommunistisen puolueen sankarilliselle taistelulle Pinayn maanpetturihallitusta vastaan.

*

Tämän yleismaailmallisen tilanteen pohjalla on kehittynyt ja kärjistynyt tilanne myöskin Suomessa. Ulkolaisten isäntiensä innoittamana on myös suomalaisten sotapoliitikkojen aktiivisuus ja röyhkeys lisääntynyt. "Vakauttajain" sota- ja nälkiinnyttämispolitiikka on saanut uusia muotoja. Tuotannollisen kehityksen nousu on pysähtynyt, tuotantolaitokset supistavat toimintaansa ja työttömyys ja osatyöttömyys lisääntyy. Kansan toimeentulomahdollisuudet ovat pienentyneet ja kapitalistien hyökkäys työtätekevien elinehtoja ja oikeuksia vastaan kiihtyy. Samanaikaisesti on voimistunut sosdem.johtajien petos- ja hajoituspolitiikka heidän taistellessaan kapitalistien etujen mukaisen "vakauttamisen" puolesta.

Toukokuun 3 pnä julkisuuteen saatettu ns. pitkän tähtäimen talous- ja työllisyysohjelma liittyy aikaisempiin vakauttamistoimenpiteisiin ja esityksiin ja on yhdenmukainen niiden kanssa. Maatalouden alalla esitetään viljan viljelyn lisäämistä, mutta karjataloustuotteiden, lihan ja kananmunien tuotannon rajoittamista. Siis selvä suurmaanviljelijöitä suosiva ja pienviljelijöitä kurjistava suunta, joka kaiken lisäksi on maamme luontaisten maatalousedellytysten vastainen. Alle 2 ha viljelijät, n. 140 000 perhettä, jätetään kokonaan maatalouspoliittisen tuen ulkopuolelle ja asutustoiminta lopetetaan vuoden 1953 loppuun mennessä. Sen jälkeen aletaan yhdistellä pientiloja suuremmiksi ja estää perintötilojen jako ja siten lisätä maatonta väestöä ja työvoimareserviä suuryhtiöitten porteille ja metsätyömaille.

Teollisuuden alalla on pitkän tähtäimen ohjelma samoin maamme ja kansamme etujen vastainen. Ohjelmasta näkee selvästi, että sen teollisuuspolitiikan ovat sanelleet läntiset neuvonantajat ja komentajat, sillä muuten ei voi käsittää sitä, että esim. kaivosteollisuus aiotaan tyrehdyttää kieltämällä siltä valtion tuki ja että metalli- ja konepajateollisuutta, laivarakennusteollisuutta, hienomekanista teollisuutta sekä jalkine- ja tekstiiliteollisuutta ei saisi laajentaa ja edistää, vaan niiden pitäisi olla toisarvoisessa asemassa eli niinkuin ohjelmassa sanotaan, niiden "kehittyminen kytkeytyy talouselämämme yleiseen edistymiseen". Ohjelmassa esitetään lisäksi nimenomaan valvontaa näiden teollisuusalojen laajentumisen estämiseksi. Siinä on julkisesti esitetty se kanta metalliteollisuuden tyrehdyttämiseksi, josta on tähän mennessä puhuttu "puolella suulla" ja kulissien takaa. Metalliteollisuuden

kehityksen estäminen merkitsee maamme teollisuuden perustan kehityksen estämistä ja sen nykyisen maamme kansantaloudelle vahingollisen yksipuolisuuden säilyttämistä ja voimistamista. Tarkoituksena on estää metalliteollisuuden kehittyminen yleensä sekä erikoisesti vientiteollisuudeksi, koska se merkitsisi ulkomaankaupan kääntymistä enemmän itään kuin tähän asti. Metalliteollisuuden tuotteiden viennille itään on olemassa suuret mahdollisuudet, mutta puunjalostuskapitalistit, jotka ovat sanelleet pitkän tähtäimen ohjelman, eivät halua lähentymistä itään, vaan länteen. Heidän toimeksiantajansa, länsimaiset kapitalistit, sanelevat siten maamme kauppapolitiikan ja teollisuuden kehityksen suunnan. Kysymyksessä on siis tietoisesti suunniteltu toimenpide maamme pysyttämiseksi läntisten kapitalistimaiden torpparina silläkin uhalla, että se merkitsee maan ja kansan etujen pettämistä.

Vakauttajille ei riitä vain se, että aiotaan yksipuolisesti kehittää puunjalostusteollisuutta, vaan sitä aiotaan kehittää valtion, sts. kansan varoilla perustamalla rahoitusyhteisö, johon valtio osallistuu 40 %:lla ja joka sijoittaisi varoja, so. antaisi edullisia lainoja puunjalostuskapitalisteille.

Pitkän tähtäimen ohjelman mukaan asuntojen vuokrat tulevat nousemaan. Tähän pyritään kahta tietä, nimittäin korottamalla vuokria ja Aravalainojen korkoa. Vuokrat vanhoissa taloissa aiotaan korottaa 2,5-kertaiseksi seuraavan kahden vuoden kuluessa. Nykyiset 40—85 mk neliömetrivuokrat tulisivat nousemaan 100—170 mk:aan. Toinen tie, kuten sanottu, on Aravalainojen korottaminen 1 %:sta 6 %:iin. Tämä korotus merkitsisi esim. 2 milj. mk maksavan omakotitalon rakentajalle, joka on saanut Aravalainaa 35 % eli 700 000 mk, korkomenojen nousua 7 000 markasta 42 000 markkaan so. 35 000 markan lisäystä vuodessa. Pitkän tähtäimen ohjelma ei siis pyrikään poistamaan asuntovajausta, vaan päinvastoin estää sen poistamista ja aiheuttaa vuokratason nousua.

Vielä muutama sana pitkän tähtäimen työllisyysohjelmasta. Oikeampaa olisi puhua työttömyysohjelmasta, sillä sitä ohjelmassa suunnitellaan. Valtion tulisi ohjelman mukaan järjestää työttömiä varten siirtotyömaita, jotka sijoitetaan sinne, minne kapitalistit katsovat kulloinkin olevan edullisinta ollenkaan piittaamatta sinne lähetettävien työläisten kotipaikasta. Kysymys on siis jonkinlaisista siirrettävistä pakkotyöleireistä, joihin on mentävä jos mieli elää työttömänä ollessaan. Kunnilta otetaan pois oikeus itse määrätä investoinneistaan ja töitten suoritusajasta. Samoin on myös valtion investointien myötäiltävä tätä työttömyysohjelmaa, ettei missään tapauksessa pääsisi syntymään työvoimakysyntää.

Työläisten huiputtamistarkoituksessa puhutaan ohjelmassa 2 %

vuosittaisesta elintason noususta työmarkkinajärjestöjen sopimusten mukaisesti. Tämä nousu on sidottu tuotannon nousuun ja sopimuksiin, joiden kanssa työläisillä ei olisi mitään tekemistä. Käytännössä tämä merkitsee sitä, että työnantajat työläisten työvauhtia kiristämällä, työn voimaperäisyyttä kohottamalla, pyrkivät kohottamaan tuotantoa ilman, että työläiset saisivat siitä korvausta. Palkkojen korotusta ohjelmassa ei edes luvata.

Yhteenvetona pitkän tähtäimen ohjelmasta voidaan sanoa, että se on suoranaista jatkoa ns. vakauttamisohjelmalle. Siinä esitetyt toimenpiteet on tarkoitettu työtätekevän kansan elämän kurjistamiseksi ja suurkapitalistien saalistuksen varmistamiseksi ja lisäämiseksi. Kun ns. vakauttamisohjelma oli tähdätty yksinomaan työtätekevien kurjistamiseksi, niin pitkän tähtäimen ohjelmassa esiintyy selvästi puunjalostusteollisuuden omistajain hyökkäys paitsi luonnollisesti työläisiä, pienviljelijöitä ja henkisen työn tekijöitä vastaan, myöskin maamme kansantalouden etujen mukaista kehitystä vastaan. Ohjelman toteuttamisen tuloksena tulee olemaan muiden teollisuuksien alistettu ja epäitsenäinen asema ja puunjalostuskapitalistien yhä rajoittamattomampi yksinvalta maassamme. Saavuttaakseen tämän päämäärän he ovat valmiit estämään maamme teollistamisen todellisen perustan luomisen, sitomaan maamme taloudellisesti ja poliittisesti yhä enemmän sota- ja pulatalouden maihin. Pitkän tähtäimen ohjelma on epäkansallinen. Se ei ole vahingollinen vain työtätekeville, vaan myös koko maamme talouselämälle ja merkitsee taloudellisen itsenäisyyden ja sen mukana poliittisen itsenäisyyden hävittämistä. Näiden syiden vuoksi on pitkän tähtäimen ohjelma selvitettävä työtätekeville ja kaikille edistyksellisille kansalaisille ja saatava kaikkien näiden voima yhtenäiseen taisteluun puunjalostusteollisuuskapitalistien esittämää orjuuttamissuunnitelmaa vastaan.

*

Viime aikojen tapahtumat sekä kansainvälisesti että Suomessa osoittavat entistä selvemmin, kuinka pitkälle uuden sodan valmistelijat ovat ehtineet ja kuinka välttämätöntä on voimistaa taistelua rauhan säilymisen puolesta. Samalla nuo tapahtumat osoittavat, että vaara, mikä taantumuksen ja sotapolitiikan taholta uhkaa, koskee kaikkia kansankerroksia ja että tuon vaaran torjuminen on yhteinen. Tilanne vaatii erikoisesti puolueelta ja sen jokaiselta jäseneltä entistä suurempia ponnistuksia taistelussa rauhan ja leivän puolesta.

TOIVO KUJALA:

Suomi suurvaltaristiriitojen ulkopuolella

Viimeisten vuosien aikana on puhuttu ja kirjoitettu paljon Suomen puolueettomasta ulkopolitiikasta. On sanottu, että meidän tulee pysytellä suurvaltaristiriitojen ulkopuolella — "noudattaa viisaan syrjästäkatsojan ulkopolitiikkaa".

Merkillepantavaa kuitenkin on, että ne piirit — sosdem. ja porvarillinen oikeisto — jotka jokaisessa mahdollisessa käänteessä korostavat puolueettoman ulkopolitiikan välttämättömyyttä, eivät lainkaan pyri sitä käytännössä toteuttamaan. Puhuvat puolueettomuudesta, mutta käyvät neuvotteluja ja tekevät päätöksiä Suomen politiikan mukauttamiseksi imperialististen länsivaltojen politiikkaan.

Kun esim. oikeistososialidemokraattien johtama sosdem. kansainvälinen järjestö Comisko v. 1950 Kööpenhaminassa pitämässään kokouksessa päätti tehostaa hyökkäystään ja häväistyskamppanjaansa Neuvostoliittoa ja kansandemokraattisia maita vastaan, niin yhtyi Suomen Sosialidemokraattisen puolueen oikeistolainen johto varauksetta näihin päätöksiin. Puoluesihteeri Väinö Leskinen antoi Comiskon kokouksesta palattuaan selostuksen sosdem. lehdille, jossa hän Sosialisti-nimisen lehden mukaan lausui sosdem-oikeiston suhtautumisesta Neuvostoliittoon ja kansandemokratioihin: "Meidän on siirryttävä hyökkäystaisteluun kaikin käytettävissä olevin keinoin". Väinö Leskisen selostuksesta saa selvästi sen käsityksen, että Suomen oikeistososialidemokraatit sitoutuivat noudattamaan Comiskon päätöksiä ja kokemus on osoittanut, että he myöskin ovat pyrkineet täyttämään sitoumuksensa. Sosdem-lehdissä on parjaus sosialistista maailmanosaa vastaan kehitetty huippuunsa. Ne ovat julkaisseet länsimaisten uutistoimistojen sepittämiä mitä mielettömimpiä valheita sieltä. Sosdem-puolueen oikeistolainen johto on jakanut asiamiehilleen suoraan eräiden länsimaisten Helsingissä olevien lähetystöjen toimittamaa häväistysmateriaalia Neuvostoliittoa vastaan.

Kun sosdem-puolue on mukana hallituksessa ja puolueen johto on hyväksynyt edustajansa sinne, niin ovat nämä ministerit hallituksessa puolueen edustajia. Siitä seuraa, että he hallituksen jäseninäkin ovat sidotut puoluejohtonsa hyväksymiin Comiskon päätöksiin. On luonnollista, etteivät näihin päätöksiin sidotut ministerit suinkaan pyri toteutta-

maan sellaista politiikkaa, joka pysyttäisi Suomen suurvaltaristiriitojen ulkopuolella. Päinvastoin näiden ministerien tehtävänä on Suomen hallituksessa noudattaa comiskolaista politiikkaa, joka käytännössä merkitsee läntisten imperialistivaltojen politiikan tukemista Neuvostoliittoa vastaan. Jo aikaisemmaltakin ajalta on kokemuksia Suomen oikeistososialidemokraattien suhtautumisesta kansainväliseen politiikkaan. Fagerholmin hallitus aikoinaan yritti kaikin keinoin sopeuttaa Suomen politiikan länsimaiden kylmään sotaan ja se oli vähällä saattaa Suomen ja Neuvostoliiton välisen kauppavaihdon haaksirikkoon.

Sodan jälkeiseltä ajalta on varsin monia tapauksia, jotka osoittavat, että oikeistolaiset ainekset, sekä sosdem- että porvarillisista puolueista, ovat käytännöllisessä toiminnassaan osoittaneet, ettei heidän pyrkimyksenään suinkaan ole ollut puolueeton suhtautuminen kansainvälisiin ristiriitoihin. Muistelkaamme esim. asekätkö-, Kyrren vakoilu-, Stella—Polaris- ym. juttuja, jotka kaikki oli tähdätty Neuvostoliittoa vastaan. Nämä puuhat olivat selvästi rikollisia ja allekirjoittamiemme sopimusten vastaisia, mutta niihin osallistuneiden rankaiseminen oli oikeustoimen irvikuva. Heitä on päinvastoin useissa tapauksissa nimitetty julkisiin virkoihin ja asetettu tehtäviin puolustuslaitoksessa. Ei ole uskottavaa, että nämä herrat olisi nykyisiin asemiinsa nostettu puolueettomuuden symbooleiksi.

Oman lukunsa muodostavat Suomen kansainväliset taloudelliset suhteet. Kun Suomen ulkomaankaupasta noin 90 % suuntautuu läntisiin kapitalistimaihin, niin on se osoitus siitä, ettei ole yritettykään pysytellä suurvaltaristiriitojen ulkopuolella. Suomen ulkoministeriön taholta annettiin muutama viikko sitten selostus, jossa mainittiin, että Suomen ja Neuvostoliiton kauppavaihdon kehittämiseksi on jo tehty kaikki, mitä tehtävissä on. Helsingin Sanomat julkaisi samansisältöisen artikkelin 9. 5. 52. Moskovan taloudellisessa konferenssissa pitämässään puheessa lausui kuitenkin Suomen ja Neuvostoliiton kauppakamarin puheenjohtaja Nesterov mm., että Suomen ja Neuvostoliiton kauppavaihtoa voidaan vielä huomattavasti kehittää. Nämä kaksi keskenään ristiriitaista lausuntoa osoittavat selvästi Suomen ulkomaankauppaa hoitavien viranomaisten pyrkimyksen. Heillä ei ole haluakaan kaupankäynnin kehittämiseen itäisen naapurimaamme kanssa, kun sensijaan Neuvostoliiton edustajan mielestä siinä on vielä suuret kehittämisen mahdollisuudet.

Suomen ulkomaankaupan suuntausta länteen on kehitetty tietoisesti siitäkin huolimatta, että sen kehittäjät ovat olleet selvillä yksipuolisesti länteen suuntautuvan ulkomaankauppamme joutuvan vaikeuksiin. On

useita seikkoja, jotka jo osoittavat näin asian olevankin. Hälyttävä varoitus siitä oli mm. Englannin, Ranskan ym. kapitalististen maiden mielivaltainen selluloosan hinnan alentaminen. Ruotsalaiset sanomalehdet kirjoittivat, että tämä toimenpide oli suoritettu Amerikan vaatimuksesta tarkoituksella, jotta siten saadaan pohjoismaatkin kantamaan osa lännen sotavarusteluista. Kun Suomenkin kannettavaksi näin pyritään asettamaan lännen sotavarustelujen taloudellisia rasituksia ja suomalaiset kauppapoliitikot tietoisesti siihen alistuvat, niin on se osoitus, että he haluavat olla tukemassa sellaista politiikkaa, joka on suunnattu sosialistista maailmanosaa vastaan.

Tässäkään yhteydessä ei Suomen ulkomaankauppaa hoitavia piirejä lainkaan kiinnostanut suunnan muuttaminen, vaikka mm. samoihin aikoihin Kiinan Kansantasavallan taholta nimenomaan huomautettiin, että sillä olisi halua sekä mahdollisuuksia ostaa huomattavia tavaramääriä Suomesta. Suomalaisia ei edes ole herättänyt se, että itsessään länsimaissa ennustellaan meille vähemmän valoisaa tulevaisuutta. Ilta-Sanomien mukaan puhui Alankomaiden Helsingissä oleva lähettiläs Van der Vlagt Amsterdamissa 13. 3. 52 Suomen ulkomaankaupan mahdollisuuksista, jossa puheessaan hän mm. lausui: "maata (Suomea) kohtaa vakavat vastoinkäymiset Englannin taloudellisten toimenpiteiden johdosta"... ja edelleen, "että Suomen vähemmän valoisa tulevaisuus johtuu osaksi siitä, että suurvallat p a k o i t t a v a t sen alentamaan selluloosan hintaa n. 30 %:lla".

Kummallinen "puolueettomuuden" osoitus tässä yhteydessä lienee se, että kun selluloosan hinnanalennuksen ja suomalaisten tavarain menekin pienentyminen Englannissa ym. kapitalististen maiden markkinoilla on vähentänyt valuuttareservejämme, niin tämän vuoksi selittää lisenssitoimikunta olevan välttämätöntä kieltää määrättyjä tuontilisenssejä itä-Euroopan maiden tuonnilta. Ei suinkaan se ole näiden maiden vika, ettei Englanti ym. kapitalistiset maat kykene, tai eivät halua, ostaa suomalaisia tavaroita sitä määrää kuin meillä olisi halu myydä. Neuvostoliitto ja kansandemokraattiset maat ovat valmiita kehittämään kauppavaihtoa Suomen kanssa ja meidän suomalaistenkin pitäisi vakavasti pyrkiä lisäämään kaupankäyntiämme näissä maissa, varsinkin kun menekkivaikeudet ovat lisääntymässä lännessä.

Suomi liittyi v. 1947 solmittuun Gatt-tullisopimukseen, jonka mukaan siihen kuuluvat maat sopivat keskenään määrätyistä tullihelpotuksista. Tshekkoslovakia oli ainoa ns. itä-Euroopan maista, joka liittyi tähän sopimukseen ja täytti myöskin kaikki siihen liittyvät ehdot ja määräykset. Kuitenkin Yhdysvallat kieltäytyi v.

1951 noudattamasta sopimuksen määräyksiä Tshekkoslovakiaan nähden ja kehoitti toisiakin kapitalistimaita menettelemään samalla tavalla. Tshekkoslovakia vaati oikaisua Yhdysvaltain menettelyn johdosta. Ilta-Sanomat kirjoitti tätä asiaa selostaessaan 18. 9. 51 mm. seuraavaa: "Riippumattomat tarkkailijat arvelevat tshekkien olevan oikealla asialla". Kun näin oli, niin olisi luullut, että Suomi olisi tukenut Tshekkoslovakiaa amerikkalaista hyökkäystä vastaan, mutta niin ei tapahtunut, vaan se myötäili Yhdysvaltain toimenpiteitä.

Kaikkein selvimmin on Suomi sidottu länsimaiseen sodanvalmistelupolitiikkaan niiden lainojen avulla, joita se on saanut mm. kansainväliseltä rakennuspankilta. Kun Suomea ei ole voitu virallisesti marshalloida nykyisessä tilanteessa, niin sitä lujemmin ovat amerikkalaiset dollariruhtinaat pyrkineet sen sitomiseen muilla keinoilla. Siitä ovat nyt juuri hyväksytyn 20 milj. dollarin lainaehdot kiistämättömänä esimerkkinä.

Viime vuonna pyysi hallitus eduskunnalta valtuuksia ko. lainan ottamiseen. Tässä yhteydessä kansandemokraattinen eduskuntaryhmä tiedusteli hallitukselta, että minkälaiset ehdot sisältyvät lainan saantiin ja onko se yleensä tarpeellinen, koska silloin jo oli nähtävissä, että vientiteollisuuden voitot lisääntyvät ja ulkomaankauppamme muodostuu vientivoittoiseksi. Tämä näkemys osoittautuikin otaksutunlaiseksi. Sotavarusteluiden aiheuttaman hintojen kohoamisen vuoksi sai Suomen vientiteollisuus ylimääräistä voittoa viime vuonna ainakin yli 50 miljardia mk ja ulkomaankauppamme muodostui yli 31 miljardilla vientivoittoiseksi, joten pääomia olisi ollut riittävästi ilman lainojakin.

Hallitus ei kuitenkaan antanut eduskunnalle mitään selostusta lainan ehdoista enempää kun sen tarpeellisuudestakaan. Tukholmassa ilmestyvä amerikkalaismielinen sanomalehti Dagens Nyheter kirjoitti 21. 6. 51 tästä asiasta, että laina on Suomelle tärkeä, jotta se voi kehittää puunjalostusteollisuuttaan, siten sille avautuu mahdollisuus metalliteollisuuden pienentämiseen ja se voi vapautua Neuvostoliiton markkinoista. Tästä näkyy selvästi läntisten kapitalistimaiden pyrkimys. Niille ei ole edullista, että Suomi kehittää metalliteollisuuttaan, koska ne itse myyvät metalliteollisuuden tuotteita. Ne käyvät kylmää sotaa Neuvostoliittoa ja kansandemokraattisia maita vastaan ja pyrkivät ohjaamaan Suomen taloutta niin, että sekin pienentäisi kaupankäyntiään Neuvostoliittoon.

Nyt ovat tuon viimeisen dollarilainan ehdot tunnetut. Niihin sisältyy ensiksi se, että valtaosa siitä on käytettävä puunjalostusteollisuuden ja sille voimatalouden kehittämiseen, niinkuin Dagens Nyheter kirjoitti jo viime vuonna. Toiseksi siihen

sisältyi ehto, että samanaikaisesti on samaan tarkoitukseen käytettävä 7,5 miljardia suomalaisia pääomia. Puunjalostusteollisuuden herrat esittivät hallitukselle, että tuosta 7,5 miljardin kotimaisesta erästä pitää valtion rahalaitosten, kansaneläkelaitoksen ja postisäästöpankin, antaa 4,5 miljardia kolmen vuoden aikana, joka on ohjelman toteuttamisaika. Kun hallitus aina ennenkin on noudattanut suurten puu- ja paperiyhtiöiden toivomuksia, niin se nytkin komensi valtion rahalaitokset myöntämään tuon vaaditun 4,5 miljardin lainan niille.

Mitä kyseinen lainan myöntäminen merkitsee käytännössä? Se merkitsee ensin sitä, että herra pääministerin kaavailema Pohjois-Suomen teollistaminen valtion johdolla on torjuttu, koska varat on luovutettu puu- ja paperikapitalistien käsiin. Toiseksi se merkitsee sitä, että metalliteollisuutta ja sen perustaa kaivosteollisuutta ei voida kehittää, koska sekä valtion laitosten että liikepankkien varat on luovutettu puu- ja paperiyhtiöille. Suomen talous on näin ohjattu Dagens Nyheterin viitoittamalle ja amerikkalaisten lainanantajien vaatimalle tielle.

Eräs mielenkiintoinen yksityiskohta noissa lainansaantiehdoissa on vielä se, että siitä osa, tosin vähäinen, pitää käyttää teitten rakentamiseen. Kun muistaa, että muutama vuosi sitten Suomen valtion varoilla käytettiin kaksi herraa tientekokursseilla Yhdysvalloissa, niin tulee mieleen epäilys, että kai noille herroille pääasiassa opetettiin, mikä tulee olla suomalaisten teiden suunta. Kun ainakin eteläisellä itärajalla on jo viimeisen sodan aikaiset korsut korjattu ja ruohon peittämien sotateitten rummut uusittu, niin mikähän mahtaa olla tällä dollarilainalla rakennettujen teitten tarkoitus? Ken elää se näkee.

Edellä esitetyt poliittiset sekä taloudelliset esimerkit osoittavat, että sinä aikana, jolloin oikeistolaiset ainekset varsin kiihkeästi ovat viljelleet tunnusta "Suomi suurvaltaristiriitojen ulkopuolelle", ovat he nykyiseen tilanteeseen sopivin menetelmin pyrkineet kytkemään maamme ja kansamme kohtalot länsimaiden sotaa valmistelevaan politiikkaan. Heidän politiikkansa ei ole Suomen kansallisten etujen mukaista. Se ei ole suomalaista politiikkaa, vaan amerikkalaisten dollariruhtinaiden toivomusten täyttämistä, josta Suomen kansalle koituu vahinkoa ja ikävyyksiä.

Suomalaiset vallanpitäjät käyttävät tätä tunnusta pettääkseen Suomen kansaa. Se on yhtä valheellinen heidän huulillaan, kuin oli aikanaan tunnus Suomen erillisestä sodasta. Suomalaiset kapitalistit ja heidän auttajansa olivat silloin Hitlerin liittolaisia niinkuin ovat nytkin amerikkalaisten sodanvalmistelijoiden liittolaisia. Suomalaisilla kapitalisteilla ei ole itsenäistä politiikkaa, sillä heidän etunsa on niin monella tavalla kytketty länsimais-

ten kapitalistien etuihin ja juuri sen vuoksi he eivät toimi Suomen kansan etujen puolesta. Puhumattakaan tässä yhteydessä siitä, että neljä vuotta sitten Neuvostoliiton kanssa vapaaehtoisesti solmiamassamme ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksessa Suomi sitoutuu "mitä vilpittömämmin osallistumaan kaikkiin toimenpiteisiin, joiden tarkoituksena on kansainvälisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitäminen" ja että "korkeat sopimuspuolet vakuuttavat päättäneensä toimia yhteistyön ja ystävyyden hengessä Suomen ja Neuvostoliiton taloudellisten ja kulttuurisuhteiden jatkuvaksi kehittämiseksi ja lujittamiseksi".

"Maamme kansalliset edut vaativat — kuten SKPn IX edustajakokous voimakkaasti korosti — yhteistoimintaa kaikkien rauhantahtoisten kansojen kanssa sekä lujaa ystävyyttä ja luottamuksellista yhteistyötä rauhanleirin johtavan maan, naapurimme Neuvostoliiton ja kansandemokraattisten maiden kanssa." Oikeistopiirien valheellisesta ja kaksinaamaisesta asenteesta johtuu, että heidän politiikkansa on epäisänmaallista, epäkansallista politiikkaa ja että Suomen maan ja kansan etujen vartioina on vain työtätekevä kansa, työläiset ja talonpojat, ja että vain heidän päättävällä ja yhteisellä toiminnallaan voidaan kansallemme rakentaa onnellinen tulevaisuus, turvata synnyinmaamme itsenäisyys ja kansamme rauha.

"Vetoamme kansamme rauhantahtoiseen mielipiteeseen: taantumuslehdistön edesvastuuton sotakiihoitus on ehkäistävä! Vetoamme maamme hallitusvaltaan: suunnitellusta sotilasparaatista on luovuttava! Vetoamme Suomen kansaan: seisköön se horjumatta paikallaan eurooppalaisen rauhantaistelun rintamassa!"

SKDLn III liittokokous.

LAURI KANTOLA:

Kahden järjestelmän rinnakkaisen kehityksen mahdollisuus

Sadat miljoonat ihmiset maailmassa ovat ilmaisseet vastustavansa sotaa ja tehneet sen tavalla, joka ei jätä epäilyksiä kansojen pyrkimyksestä kestävään rauhaan. Siksi sodanvalmistelijat yrittävät hämätä yksinkertaisia ihmisiä keksimällään väitteellä, että sota on muka kiertämätön. Koettaessaan todistella tätä heidän on ollut pakko keksiä toinenkin valhe. Se on seuraava: sodan kiertämättömyys johtuu siitä, että maailmassa on olemassa kaksi järjestelmää, sosialistinen ja kapitalistinen. Mutta sodanlietsojat eivät ole pysähtyneet vielä tähänkään. He ovat lisäksi pyrkineet vierittämään syyn syyttömien niskoille. Siinä tarkoituksessa he ovat rakentaneet kolmannenkin valheen. Se sisältyy heidän ahkerasti levittämäänsä väitteeseen, että me kommunistit muka pitäisimme sosialismin ja kapitalismin maiden rauhallista rinnakkaisoloa mahdottomana.

Levittäessään tätä tuulesta temmattua ja herjaavaa käsitystä imperialistiset tuhonvalmistelijat ja heidän apurinsa pyrkivät tietenkin siihen, että voisivat vierittää rauhaa vastaan suunnittelemansa rikoksen kommunistien ja Neuvostoliiton kontolle. He menettelevät tässä kaikkien hämäriä tarkoitusperiä takaa-ajavien taantumuksellisten poliitikkojen koetellun reseptin mukaan: panetelkaa ja parjatkaa — ehkäpä siitä jää jotain itämäänkin.

Kaikki rauhantyössä mukana olevat tietävät omasta kokemuksestaan, että näin on tapahtunutkin, "jotain" on jäänyt jälelle ja siitä syystä on paikallaan esittää yhä uudelleen totuus tämän imperialistien keksimän valheen vastapainoksi.

Mikä on totuus kommunistien asenteesta tähän kysymykseen?

Se, että kahden järjestelmän — sosialismin ja kapitalismin — rauhanomainen rinnakkainen olemassaolo on mahdollinen. Tälle tosiasialle rakentuu ja on rakentunut myös Neuvostoliiton politiikka koko sen olemassaoloajan. Tämän todistamiseksi tarvitsee vain palauttaa mieliin mitä Lenin kirjoitti jo joulukuussa 1919 kansainvälistä tilannetta koskeneessa päätöslauselmassa, jonka silloin koolla ollut yleisvenäläinen puoluekonferenssi hyväksyi. Siinä sanottiin:

"Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta haluaa elää sovussa kaikkien kansojen kanssa ja suunnata kaikki voimansa sisäiseen rakennustyöhön, saattaakseen tuotannon, liiken-

teen ja yhteiskuntahallintonsa neuvostorakenteen pohjalle."

Tätä samaa Lenin korosti monesti myöhemminkin, alleviivaten ajatusta: Neuvostoliiton on lähdettävä politiikassaan siitä, että rauhanomainen olemassaolo kapitalistisen maailman rinnalla on ehdoton välttämättömyys. Toveri Stalin keskustellessaan amerikkalaisen poliitikon Harold Stassenin kanssa huhtikuussa 1947 muistutti tästä lausumalla:

"Ajatuksen kahden järjestelmän yhteistyöstä lausui Lenin ensimmäisenä julki. Lenin on meidän opettajamme ja me neuvostoihmiset olemme Leninin oppilaita. Me emme ole milloinkaan poikenneet emmekä poikkea Leninin ohjeista."

Johtaessaan Leninin kuoleman jälkeen neuvostovaltion ulkopolitiikkaa ja selvitellessään eri yhteyksissä sen perusperiaatteita toveri Stalin on todellakin antanut loistavan näytteen uskollisuudestaan Leninin ohjeille tässäkin kysymyksessä. Hänen teoksistaan voitaisiin poimia suuri joukko lausuntoja, jotka lähtevät kahden järjestelmän pitempiaikaisen rinnakkaisen olemassaolon välttämättömyyden tunnustamisesta. Tyydyn kuitenkin lainaamaan niistä vain eräitä merkittävimpiä. Keskustellessaan ensimmäisen amerikkalaisen työläisvaltuuskunnan kanssa syyskuussa v. 1927 Stalin, kosketellessaan Neuvostoliiton kauppa- ja diplomaattisuhteita kapitalististen maiden kanssa sanoi:

"Ajattelen, että kahden vastakkaisen järjestelmän — kapitalistisen järjestelmän ja sosialistisen järjestelmän — olemassaolo ei tee mahdottomaksi sellaisia sopimuksia. Ajattelen, että sellaiset sopimukset ovat mahdollisia ja tarkoituksenmukaisia rauhallisen kehityksen olosuhteissa."

Saman vuoden joulukuussa Stalin toisti tämän ajatuksen puolueen XV edustajakokouksessa, lausuen toimintaselostuksessaan:

"Perustana suhteillemme kapitalististen maiden kanssa on kahden järjestelmän rinnakkaisen olemassaolon tunnustaminen. Käytäntö on vahvistanut tämän täydelleen."

Erittäin merkittävä tässä suhteessa oli myös se lausunto minkä Stalin antoi v. 1936 keskustellessaan amerikkalaisen Roy Howardin kanssa. Hän korosti lausunnossaan, että Neuvostoliiton ja Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen erilaiset sosiaaliset järjestelmät, "voivat olla sovussa ja kilpailla". Tässä samassa yhteydessä hän päättävästi paljasti sen uudelleen lämmitetyn valheen, että Neuvostoliitto muka harjoittaisi vallankumouksen väkivaltaista ulosvientiä muihin maihin. Hän sanoi tästä asiasta:

"Vallankumouksen ulosvienti on pötyä. Jokainen maa, jos se sitä haluaa, suorittaa itse vallankumouksensa, mutta jos se sitä ei halua, niin vallankumousta ei tule... Väittää, että me muka haluaisimme suorittaa vallankumouksen muissa maissa, sekaantua niiden sisäisiin asioihin, merkitsee sellaisen puhumista, jota ei ole ja jollaista me emme ole milloinkaan saarnanneet."

Toisen maailmansodan jälkeen on toveri Stalinille esitetty varsin monelta taholta kysymys kahden järjestelmän rauhanomaisen rinnakkaisen olemisen mahdollisuudesta ja vastaus on aina ollut johdonmukaisesti myönteinen. Sanomalehti Sunday Timesin kirjeenvaihtajan v. 1946 esittämään kysymykseen: "Oletteko Te sitä mieltä, että Neuvostoliiton jatkuva kehitys kohti kommunismia ei vähennä rauhanomaisen yhteistyön mahdollisuuksia muiden maiden kanssa Neuvostoliiton kohdalla?" Stalin vastasi:

"En epäile, että rauhanomaisen yhteistyön mahdollisuudet vähenee, vaan jopa lisääntyvät."

Vielä samana vuonna Stalin joutui palaamaan tähän asiaan uudelleen, kun presidentti Rooseveltin poika Elliot Roosevelt tiedusteli häneltä: "Pidättekö Te mahdollisena Yhdysvaltojen tapaisen demokratian rauhanomaista oloa kommunistisen hallintomuodon omaavan Neuvostoliiton rinnalla, ja niin että ei kummaltakaan taholta tehdä yrityksiä sekaantua toisen puolen sisäpoliittisiin asioihin?" Stalin vastasi tähän: "Luonnollisesti. Se ei ole vain mahdollista. Se on järkevää ja täysin toteutettavissa. Kaikkein kärjistyneimpinäkin aikoina sodan kaudella erilaisuudet hallitusmuodoissa eivät estäneet kahta maatamme yhtymästä ja voittamasta vihollisiamme. Vielä suuremmassa määrässä on mahdollista säilyttää suhteet rauhan kaudella."

Syy siitä, ettei rauhallinen yhteistyö ja keskinäinen kanssakäyminen Neuvostoliiton ja Yhdysvaltojen kesken ole kuitenkaan viime aikoina kehittynyt Stalinin lausunnossa edellytettyyn myönteiseen suuntaan, ei lankea suinkaan Neuvostoliitolle, vaan siitä on vastuussa USAn hallitus. Tunnettuahan on, että Neuvostoliiton hallitus ja ulkopoliittinen johto ovat, näiden Stalinin lausunnoissa ilmaistujen periaatteiden mukaisesti, pyrkineet käytännössä rauhanomaiseen yhteistyön politiikkaan USAn kanssa. Palautettakoon vain mieliin se ilmoitus ja ehdotus, minkä Stalin teki v. 1948 Neuvostoliiton hallituksen nimissä vastatessaan entisen varaulkoministeri Henry Wallacen kirjelmään. Siinä sanottiin:

"Neuvostoliiton hallitus on sitä mieltä, että huolimatta talousjärjestelmien ja ideologiain erilaisuudesta, näiden järjestelmien rinnakkainen olemassaolo ja Neuvostoliiton ja USAn välisten erimielisyyksien rauhanomainen selvittäminen ei ainoastaan ole mahdollista, vaan myöskin ehdot-

toman välttämätöntä yleisen rauhan säilymiselle maailmassa."

Tähän ilmoitukseen, kuten sanottu, liittyi sitten myöskin neuvostohallituksen konkreettinen ehdotus sellaisten erimielisyyttä ja jännitystä aiheuttavien kysymysten rauhanomaisesta selvittelystä kuin ovat aseistuksen vähentäminen ja atomiaseen kieltäminen, rauhansopimuksen solmiaminen Saksan ja Japanin kanssa ja sotaväen poistaminen näistä maista, eri maiden suvereenisuuden kunnioittaminen ja puuttumattomuus niiden sisäisiin asioihin, sotilastukikohtien perustamisesta luopuminen YKn jäsenmaissa, kansainvälisen kaupan vapauden salliminen ja diskriminoimisen kieltäminen kauppaan nähden, sodasta kärsimään joutuneiden maiden taloudellisen rakennustyön auttaminen, demokratian puolustaminen ja kansalaisvapauksien turvaaminen kaikissa maissa jne.

Mutta miten suhtautui USAn hallitus näihin ehdotuksiin? Se kieltäytyi neuvottelemasta, kuten tavallista. Yhtä kielteisesti se suhtautui myös v. 1949 neuvostohallituksen International News Service-tietotoimiston edustajalle tekemään ilmoitukseen, että neuvostohallitus olisi suostuvainen keskustelemaan näiden kahden hallituksen yhteisestä julistuksesta, jossa vakuutettaisiin, ettei kummallakaan hallituksella ole aikomuksia ryhtyä sotatoimiin toista vastaan. Yhdysvaltain hallituksen kieltäytyminen tästä kansainvälisen turvallisuuden lisäämistä tarkoittavasta ehdotuksesta, jos mikään, osoittaa selvästi USAn hallituksen haluttomuuden lieventää kansainvälistä jännitystä neuvostoliittolais-amerikkalaisten erimielisyyksien ratkaisemisen avulla. Se osoittaa, että USAn kapitalistinen hallitus, päinvastoin kuin Neuvostoliitto, pelkää kahden järjestelmän rinnakkaista olemassaoloa, paremmuuden paljastavaa rauhanomaista kilpailua, ja tahtoo kieltää sen.

Tätä ilmaisee myös se kiihkeä sodanvalmistelupolitiikka, jota USAn hallitus toteuttaa ja jolle on luonteenomaista Länsi-Euroopan maiden miehitys ja hallitusten alistaminen, sota Korean ja Vietnamin kansoja vastaan, Länsi-Saksan militarisoiminen, kansainvälisen kaupan diskriminointi, suurisuuntainen aseistautuminen, hyökkäysarmeijan luominen jne. Päämääränä ei ole kansojen keskeinen rauhallinen yhteistyö, vaan sota ja amerikkalaisen suurpääoman maailmanherruus ja kansojen orjuuttaminen. Tästä päämäärästä puhuu myös kyllin selvästi hullaantunut amerikkalainen ihmisvihan propaganda, jota edustaa mm. vaikutusvaltainen amerikkalaisen imperialismin julistaja James Burnham kirjassaan "Taistelu maailmanherruudesta". Hän sanoo:

"On välttämätöntä kieltäytyä kansojen tasa-arvoisuuden kuolevan opin viimeisistä jätteistä. Yhdysvaltojen on avoimesti esitettävä ehdokkuutensa maailman herraksi. Tämä herruus on otettava pakolla ja ellei sodalla niin ainakin sodan uhkalla."

Vastaavanlaista ihmiskunnalle vaarallista ja mieletöntä evankeliumia julistaa eräs toinenkin angloamerikkalaisen imperialismin huomattava edustaja englantilainen Edvard Krenskshaw, joka kirjassaan yllyttää ryhtymään sotaan Neuvostoliittoa vastaan ja maalaa seuraavan näkymän: "Tämä sota tekisi Yhdysvallat ja Englannin yhteisiksi maailman isänniksi. Jos me lähtisimme tälle tielle, me voisimme panna maapallon pussiin ja elää ylellisyydessä rosvottujen rikkauksien kustannuksella."

Rosvon avomielisyydellä sanottu. Mutta kysymys ei ole vain siitä, että nämä kaksi ovat puhuneet avoimesti, vaan tätä samaa julistavat näiden maiden viralliset hallituksetkin, joskin peitetymmässä muodossa ja kieräillen niin, että syy kansainvälisen tilanteen kärjistyneisyydestä voitaisiin vierittää Neuvostoliiton ja kommunistien niskoille. He teeskentelevät olevansa rauhan ja yhteistyön kannalla, mutta petollisesti kieltävät sen mahdollisuuden, vaikka asia on heihin nähden kuten Stalin eräässä yhteydessä sanoi, että "aina on mahdollisuus yhteistyöhön, mutta aina ei ole halua yhteistyöhön".

Tosiasiat osoittivat, että USAn ja Englannin nykyisiltä hallitsevilta piireiltä puuttuu tätä yhteistyön halua Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden kanssa. Siksi myöskin on oikeutettua sanoa, että heidän politiikkansa on kansainvälisen jännityksen lisäämisen ja uuden sodan valloilleen päästämisen politiikkaa, joka kuitenkin toistaiseksi ei ole johtanut suunniteltuun päämäärään, kiitos sen, että kansojen rauhanliike on kasvanut vastustamattomasti ja Neuvostoliiton johtama rauhanleiri on muodostunut murtumattomaksi voimaksi.

Ymmärrämme täydelleen Neuvostoliiton kiinnostuksen kestävästä rauhasta, kun muistamme, että sen sosialistinen talousjärjestelmä on kehitystä ehkäisevistä ristiriidoista vapaa ja toteuttaa parhaillaan täydellisen kommunismin rakentamisen suuria tehtäviä. Tässä rauhanomaisessa rakennustyössä — sosialismin ja kapitalismin kilpailussa — se antaa uusia ja uusia hämmästyttäviä todistuksia sosialistisen järjestelmän etevämmyydestä kapitalismiin verrattuna. Neuvostoliiton sosialistinen talous lujittuu vuosi vuodelta, neuvostokansan elintaso kohoaa. Siitä on osoituksena juuri äskettäinkin toimeenpantu yleinen suuri kulutustarvikkeiden hintojen alennus. Mitä imperialismin, sodanvalmistelijain leiri voi asettaa tämän vastapainoksi? Jatkuvasti kehittyvän talouspulan, työttömyyden jokapäiväisen kasvun ja työtätekevien kansanjoukkojen lisääntyvän nälkiintymisen.

Tämä juuri tekee ymmärrettä-

väksi, miksi Neuvostoliitto, kansandemokratian maat ja kaikkien maiden todelliset kommunistit kannattavat sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän välistä rauhanomaista kilvoittelua samaan aikaan, kun imperialismin leirissä on vallalla synkän epävarmuuden ja sotilaallisten seikkailujen henki. Tämä sama tosiasia tekee ymmärrettäväksi sen, miksi Neuvostoliitto taistelee kansojen rauhanomaisen kanssakäymisen ja kansainvälisen kaupan vapauden puolesta, kuten äskettäin Moskovassa pidetty talouskonferenssikin osoitti. Näiden pyrkimysten perustana ei ole suinkaan heikkous, vaan luottamus ja varmuus sosialistisen järjestelmän paremmuuteen sekä vilpitön pyrkimys kestävään rauhaan. Tämän ilmauksena palautettakoon mieliin toveri Malenkovin huhtikuussa v. 1950 lausumat sanat:

”Vastauksena agressorien seikkailupolitiikkaan me sanomme kaikille rehellisille poliittisille ja yhteiskunnallisille toimihenkilöille heidän poliittisista kannanotoistaan ja vakaumuksistaan riippumatta, että he voivat luottaa Neuvostoliittoon kaikkein päättävimpänä uuden sodan vastustajana, todellisena ja johdonmukaisena rauhan puolustajana koko maailmassa.”

Tämä merkitsee sitä, että agressorien *) yritykset pelotella Neuvostoliittoa ovat täysin toivottomia. Toisen maailmansodan jälkeen voimasuhteet muuttuivat sosialismin, demokratian ja rauhan hyväksi niin ratkaisevasti, että edistyksen pysähdyttäminen on mahdottomuus. Sen eteenpäin menon jatkuva turvaaminen vaatii kuitenkin jatkuvaa taistelua, ja ensimmäisenä tekona ilmenevää taistelua pysyvän rauhan turvaamisen puolesta. Sen lähtökohtana täytyy olla sodanvalmistelijain valheiden paljastaminen joukoille sitä mukaa kuin niitä esitetään.

---

*) Agressori = hyökkäyshaluinen.

MARTTI HILTUNEN:

Kansalliset vapaustaisteluliikkeet siirto- ja puolisiirtomaissa

Ilman vajaaoikeudellisten kansakuntien ja siirtomaitten poliittista ja taloudellista orjuuttamista — kuten Lenin sanoo — ei kapitalismi voi olla olemassa.

Valtavan suurten ja monipuolisten rikkauksien ryöstö, halvan työvoiman riisto, erittäin edulliset markkina-alueet, satumaisten voittojen saanti liikeyrityksiin sijoitetuista pääomista ja orjuuttavien lainojen anto, hyökkäystukikohteet ja ihmisaineksen saanti tykinruoaksi armeijaan kiihoittavat imperialisteja panemaan liikkeelle kaikki keinonsa tukahduttaakseen siirtomaakansojen vapausliikkeen, säilyttääkseen herruutensa siirtomaissa. Tämä imperialistien harjoittama siirtomaakansojen sorto aiheuttaa kuitenkin kansanjoukkojen kasvavan vastarinnan.

Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous avasi uuden aikakauden siirto- ja puolisiirtomaakansojen vapaustaisteluliikkeessä. Lokakuun voitto ja sen jälkeiset sosialistisen rakennustyön suurenmoiset saavutukset, ihmisen harjoittaman toisten ihmisten riiston ja kansallisuussorron hävittäminen Neuvostoliiton kansojen keskuudesta sekä Neuvostoliiton johdonmukainen taistelu pysyvän rauhan, kansanvallan ja kaikkien kansojen, niin pienten kuin suurtenkin, tasa-arvoisuuden puolesta ja Neuvostoliiton johtaman demokratian rintaman saavutukset innoittavat imperialismin orjuuttamia kansoja taisteluun siirtomaaorjuudesta vapautumisensa puolesta.

Lenin osoitti aikoinaan, huomioiden lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen herättävän vaikutuksen idän sorrettujen kansojen vapaustaisteluliikkeeseen, että ”Idän herättyä nykyaikaiseen vallankumoukseen koittaa kausi, jolloin kaikki idän kansat lakkaavat olemasta vain rikastumisen objektina ja osallistuvat koko maailman kohtaloiden ratkaisuun” (Lenin K. T. XXIV osa, s. 549). Tämä Leninin mestarillinen ennustus on toteutunut. Siirto- ja puolisiirtomaakansojen vapaustaisteluliike on muodostunut nykyisessä vaiheessaan valtavammaksi kuin milloinkaan aikaisemmin, se käsittää nyt kaikki maanosat.

Monimiljoonaiset imperialististen valtioiden sortamat ja riistämät kansanjoukot Aasiassa ja Afrikassa aina Tyynenmeren rantamilta ja Atlantin rannikolle saakka, nousevat yhä päättävämmin imperialismin vastaiseen taisteluun, kuten Korean, Vietnamin, Malaijin, Indoneesian, Filippii-

nien, Japanin, Burman, Intian, Iranin, Irakin, Syyrian, Transjordanian, Egyptin, Libyan, Tunisian, Algerian, Marokon ja Etelä-Afrikan tapahtumat osoittavat.

Erittäin voimakkaaksi ja laajaksi on kehittynyt kansallinen vapaustaisteluliike Kaakkois-Aasian maissa toisen maailmansodan jälkeen. Siihen ovat vaikuttaneet seuraavat tekijät: Sotavuosina, jolloin fasistinen tuho uhkasi maailman kansoja, siirtomaavaltiot eivät pystyneet puolustamaan sorrettuja siirtomaakansojaan, vaan jättivät ne hyökkääjien mielivallan uhriksi. Siirtomaakansoille selvisi kuitenkin siinä tilanteessa siirtomaaomistajien raakuus ja petollisuus. Siirtomaiden kansat joutuivat itse järjestämään puolustuksensa japanilaisia hyökkääjiä vastaan. Ne näkivät miten sankarillisesti neuvostoarmeija murskasi Saksan fasismin ja Japanin imperialismin, näkivät sen taistelevan kaikkien kansojen vapauden ja itsenäisyyden puolesta. Kaikki tämä vaikutti voimakkaaseen kansallistunnon heräämiseen sorrettujen kansojen keskuudessa. Samalla se paljasti imperialistisen järjestelmän mädännäisyyden ja heikkouden sekä vahvisti sorrettujen kansojen uskoa imperialistisesta orjuudesta vapautumisesta omin voimin.

Kaakkois-Aasian kansat joutuivat kärsimään erittäin raskaasti japanilaisista miehittäjistä, jotka ryöstivät ja hävittivät miehittämiään alueita, veivät niistä suuret määrät elintarpeita ja raaka-aineita, alistivat näiden maiden talouden palvelemaan valloitussotaansa. Sota tuhosi kokonaisia kaupunkeja, huomattavan määrän teollisuus- ja liikennelaitoksia, sai aikaan teollisuus- ja maataloustuotannon jyrkän supistumisen, väestön äärettömän puutteen ja mitä raskaimmat kärsimykset. Valtavaksi muodostunut inflaatio teki työtätekevän kansan aseman vieläkin kurjemmaksi. Näin ollen sota ja sen jälkeiset vuodet voimistivat suuresti työväenluokan riistoa, kärjistivät työn ja pääoman välisiä ristiriitoja. Samat tekijät aiheuttivat myös siirtomaakansojen perusjoukon — talonpoikaiston aseman äärimmäisen kurjistumisen. Suuria talonpoikaisjoukkoja taloudellisesti tuhoutui — proletarisoitui. Kulakit, tilanherrat ja koronkiskurit anastivat heidän maansa. Samanaikaisesti siirtomaiden porvariston ja tilanherrain voitot lisääntyivät suuresti. Yhdessä ulkoisten imperialistien kanssa nämä ryöstivät kansaansa ja rikastuivat sotatarvikkeiden tuotannolla ja keinottelulla.

KANSALLISTEN VAPAUSLIIKKEIDEN UUSI VAIHE

Erittäin suuren sysäyksen siirtomaakansojen vapaustaistelun voimistumiselle antoi suuren Kiinan kansan voitto amerikkalaisen imperialismin kuomintangilaisista palkkarengeistä. Se osoitti konkreettisen tien sorrettujen siirtomaakansojen vapautumiselle. Samoin Korean kansan sankarillinen taistelu amerikkalaisia anastajia vastaan lujittaa miljoonien ihmisten uskoa oikean asian — vapauden ja kansallisen riippumattomuuden asian voittoon.

Kaikki ylläosoitetut taloudelliset ja yhteiskunnalliset muutokset, jotka tapahtuivat Kaakkois-Aasian maissa toisen maailmansodan aikana ja sen jälkeisinä vuosina, voimistivat tietenkin näiden kansojen imperialisminvastaista kansallista vapaustaisteluliikettä.

Kaakkois-Aasian kansat antoivat suuren panoksen taistelussa saksalais-japanilaista agressiivista liittoutumaa vastaan, mutta siitä huolimatta näiden kansojen asemassa ei tapahtunut parannuksia sodan jälkeen. Amerikkalaisten, englantilaisten, ranskalaisten ja hollantilaisten imperialistien lupaukset siitä, että hyökkääjien murskaamisen jälkeen siirtomaakansojen asemaa tullaan parantamaan, että niille turvataan itsenäinen kansallinen kehitys jne., osoittautui petokseksi niinkuin saattoi odottaakin. Vapauden ja itsenäisyyden asemesta alkoi uudelleen näiden kansojen poliittinen sortaminen, kaikkein alkeellisimpienkin demokraattisten oikeuksien riistäminen. Siirtomaaisännät järjestivät yhteisen hyökkäyksen työväenluokkaa ja työtätekevien järjestöjä vastaan. Kansanjoukkojen elämä kurjistui entisestäänkin.

Imperialistien yrityksiin palauttaa entinen siirtomaasorto Kaakkois-Aasian siirtomaakansat vastasivat aseellisella taistelulla. Vuosisatoja sorretut monimiljoonaiset kansat käsittivät, että ne voivat saavuttaa vapautensa ja kansallisen itsenäisyytensä ainoastaan aseellisella taistelulla. Näiden kansojen pyrkimys kansalliseen itsenäisyyteen ja demokraattisen kehityksen tielle kohtasi imperialististen valtioitten raivoisan vastarinnan. Ne ovat lähettäneet ja lähettävät omista maistaan ja eri puolilta maapalloa petoksella ja pakolla keräämiään nykyaikaisella tekniikalla varustettuja sotajoukkoja murskaamaan Kaakkois-Aasian kansojen vapaustaisteluliikettä, mutta kaikesta raivostaan huolimatta ne eivät ole onnistuneet eivätkä onnistukaan sitä kukistamaan.

Vietnam

Innoittavana esimerkkinä kansallisesta vapaustaisteluliikkeestä on Vietnamin kansan sankarillinen, voitokas taistelu ylivoimaista vihollista vastaan. Satavuotisen ranskalaisen ja toisen maailmansodan aikaisen japanilaisen sorron alaisuudessa elänyt Vietnamin kansa nousi neuvostoarmeijan Japanin imperialismista saaman voiton innoittamana vapaustaisteluun ulkoisia valloittajia vastaan. Syysk. 2 pnä 1945 julistettiin Vietnam Demokraattiseksi Tasavallaksi.

Ranskan taantumuspiirit päät-

tivät kuitenkin alistaa Vietnamin kansan aseellisin keinoin uudelleen siirtomaaorjuuteen. Mutta Vietnamin kansan sankarillinen armeija on pystynyt yhteistoiminnassa kaikkien isänmaanystävien kanssa ei vain puolustautumaan näitä ranskalaisen siirtomaa-armeijan hyökkäyksiä vastaan, vaan antamaan noille maahan tunkeutujille vakavia iskuja ja siirtynyt itse ratkaisevaan hyökkäykseen, jonka tuloksena on jo vapautettu yli 90 % 350 000 neliökilometriä käsittävästä Vietnamin alueesta.

Kohdatessaan Vietnamin kansan päättävän vastarinnan ranskalaiset hallituspiirit yrittivät heikentää sen yhtenäisyyttä erilaisilla toimenpiteillä. Jo v. 1949 ranskalaiset USAn kehoituksesta palauttivat miehittämälleen alueelle Vietnamin kansan kukistaman "keisari" Bao Daon, joka Vietnamiin saavuttuaan allekirjoitti sopimuksen ranskalaisten sotajoukkojen miehittämällä alueella perustamansa "valtion" liittämisestä Ranskan siirtomaa-imperiumiin. Ranskalaiset yrittävät heikentää vietnamilaisten rintamaa myös lietsomalla vihamielisyyttä vietnamilaisten ja toisten näillä alueilla asuvien kansallisuuksien kesken. Nämä imperialisminvastaisen rintaman hajoitusyritykset kärsivät kuitenkin romahduksen. Maaliskuussa 1951 perustettiin Vietnamin, Kambozin ja Laosan kansallinen yhteisrintama, joka yhdistää nämä kansat yhteiseen kansalliseen vapaustaisteluun ranskalaisia ja amerikkalaisia imperialisteja vastaan.

Vietnamin verinen sota merkitsee ranskalaisille suuria menetyksiä. Yksistään kolmen kuukauden aikana (Viime v:n marrask. 15. pstä tämän v:n helmik. 21. pään) ranskalaiset menettivät Pohjois-Viétnamin rintamalla 20 585 sotilasta ja upseeria kaatuneina, haavoittuneina ja vangiksi joutuneina. Tämän vuoden helmik. 23—24 pnä maahantunkeutujat menettivät Hoabin kaupungista perääntyessään yli kaksi pataljoonaa kaatuneina. Yksistään näissä Hoabin taisteluissa ranskalaiset menettivät 20 000 miestä kaatuneina ja vangiksi joutuneina sekä suuren määrän sotilaskalustoa. Kaikkiaan ranskalaisten menetykset Vietnamissa ovat 170 000 kaatunutta, haavoittunutta ja vankia.

Vietnamin kansallinen vapausliike muodostaa niin valtavan voiman, että ranskalaiset eivät pysty sitä murskaamaan. Vietnamilaiset tulevat karkoittamaan maastaan imperialistiset sortajat. Itseuhrautuvaisesti ylivoimaista vihollista vastaan taistellen Vietmanin kansa samanaikaisesti suorittaa taloudellista rakennustyötään. Taistelun melskeissä se on pystynyt luomaan maassaan sotatarveteollisuuden, joka turvaa sen armeijan taisteluvälineillä. Samalla on ryhdytty toimenpiteisiin työläisten ja talonpoikain elin- ja kulttuuritason parantamiseksi. Tuotantolaitoksissa on otettu käytäntöön 8-tuntinen työpäivä. Tilanherrain, ulkolaisten ja miehittäjien kanssa yhdessä toimineiden maat on jaettu maata tarvitseville köyhille talonpojille. Maitten vuokramaksut on alennettu 25—50 % jne. Vietnamin kansa on saavuttanut suuria sotilaallisia voittoja ja taloudellisia tuloksia yhtenäisyydellään ja tiiviydellään taistelussaan isänmaansa kansallisen riippumattomuuden puolesta ulkoisia imperialisteja vastaan.

Intia

Intia on vuosisatoja ollut brittiläisen siirtomaaimperiumin sydän, sen tärkein riistoalue. Jopa Intian entinen varakuningas — lordi Curzon aikoinaan sen tunnusti, sanoen: "Jos menetämme jonkun dominioistamme, niin tulemme ilman sitäkin aikoihin, mutta jos menetämme Intian niin se merkitsee imperiumin auringon laskua." Todellakin Intia valtavan suurine luonnonrikkauksineen, edullisine markkinoineen ja halpoine työvoimineen on ollut ja on vieläkin Englannin imperialisteille suuresta merkityksestä ja siksipä ne eivät häikäile mitään keinoja Intian ja Pakistanin 400-miljoonaisen kansan orjuuttamiseksi edelleen. Englannin imperialistit, peläten kansallisen vapausliikkeen kasvua, tekivät sopimuksen Intian suurporvariston johtavien piirien ja tilanherrain kanssa suostuen nimellisiin myönnytyksiin Intialle. Kansan hämäämiseksi sallittiin perustavan kokouksen koollekutsuminen. Sen tuli laatia perustuslaki ja toteuttaa väliaikaisesti parlamentin tehtäviä. Perustava kokous oli kuitenkin kokoonpanoltaan sellainen, että se ei luvannut kansanjoukoille mitään hyvää. Edustajain valinnan suorittivat englantilaisten muodostamat maaseudun lakiasäätävät kokoukset porvariston, tilanherrain ja perinnöllisten ruhtinaiden edustajista. Näiden taantumusherrain laatima perustuslaki ei turvannut niitten toisarvoistenkaan oikeuksien toteuttamista, joita se nimellisesti kansalle myönsi. Estääkseen kansojen vapaustaisteluliikkeen voimistumisen Englannin imperialistit turvautuivat taas vanhaan koeteltuun keinoon, eripuraisuuden lietsomiseen hindulaisten ja muhamettilaisten keskken.

V. 1947 jaettiin Intian alue keinotekoisesti kahtia, Hindustanin ja Pakistanin valtioihin uskonnollisten eroavaisuuksien pohjalla. Se ei ollut tietenkään Intian kansojen, vaan Englannin imperialistien etujen mukaista. Jo yksistään tämän keinotekoisen jaon toimittamisen yhteydessä tapahtuneet verilöylyt merkitsivät 800.000 ihmishengen menetystä ja kymmenien tuhansien henkilöiden pakoa kotiseuduiltaan. Viralliset poliisitiedot antavat havainnollisen kuvan myös siitä, miten

vallassaolevat taantumuspiirit ovat yrittäneet murskata kansan liikehtimistä Pakistanissa. Elokuusta v. 1947 vuoden 1950 elokuuhun poliisi avasi tulen 2000 kertaa mieltään osoittavia rauhallisia työläisiä vastaan. Tällöin sai surmansa 4000 henkilöä, yli 10.000 loukkaantui ja yli 50.000 on teljetty vankiloihin (Työkansan Sanomat 23. 3. 52). Imperialistien ja feodaaliherrain toteuttamasta sorto- ja hämäyspolitiikasta huolimatta Intian kansanjoukot ovat havahtuneet vapaustaisteluun todellista vihollista — ulkoista imperialismia ja kotimaista taantumusta vastaan. Tämän taistelun voimistumista todistavat ne lukuisat kapinat, joihin talonpojat ovat nousseet viime vuosien aikana.

Tähän kansalliseen vapaustaisteluun, jota Intian kommunistinen puolue johtaa, liittyvät yhä laajemmat kansanjoukot. Intian kommunistinen puolue kutsuu ohjelmaluonnoksessaan työtätekeviä, työväenluokkaa, talonpoikaistoa, työtätekevää sivistyneistöä, keskiluokkia, samoin kuin maan vapauttamisesta kiinnostunutta Intian kansallista porvaristoakin yhtymään demokraattiseen yhteisrintamaan maan täydellisen riippumattomuuden saavuttamiseksi, talonpoikain vapauttamiseksi feodaalisesta sorrosta ja kaikkien työtätekevien elämän parantamiseksi. Tällä Intian kommunistisen puolueen kutsulla on suuri vaikutus kansanjoukkojen keskuudessa. Se näkyy parhaiten hiljattain maassa suoritettujen vaalien tuloksista. Amerikkalais-englantilaisten ohjeiden mukaisesti Intian hallituspiirit ja puolueet yrittivät terrorilla, erikoislakiasetuksilla, uhkauksilla, kommunistisen ja muidenkin vasemmistopuolueiden satojen johtajien vangitsemisilla, laajalla valitsijain lahjomisella, väärennetyillä äänestyslistoilla ym. toimenpiteillä estää edistykselliseen, imperialisminvastaiseen yhdistyneeseen vasemmistoleiriin kuuluvia joukkoja osallistumasta yleisintialaisen kansan parlamentin sekä eri valtioiden ja ruhtinaskuntien lakiasäätävien kokousten vaaleihin. Siitä huolimatta yhdistynyt vasemmistorintama sai vaaleissa toiseksi eniten edustajia ja muodostaa nyt niin suuren taantumuksenvastaisen yhteiskunnallis-poliittisen voimatekijän, että Intian hallitsevan kongressipuolueen johtavien piirienkin on täytynyt myöntää se totuus, että vaalien tuloksena yhdistetystä vasemmistorintamasta on muodostunut sellainen voimatekijä, mikä tulee huomioida tulevassa toiminnassa. Englantilaiset ja amerikkalaiset taantumuslehdet ovat myös huolissaan yhdistyneen vasemmistorintaman vaalituloksista Intiassa.

Näiden vaalien merkitys on ennenkaikkea siinä, että ensi kerran Intian historian aikana oli mobilisoitu näin laajat joukot puolustamaan oikeuksiaan, oikeutta maan itsenäiseen olemassaoloon ja itsenäiseen kehittymiseen. Tämä kansallinen vapaustaisteluliike tulee jatkuvasti laajenemaan ja lujittumaan kaikista imperialistien ja Intian taantumuksellisten vehkeilyistä huolimatta, kunnes Intian kansa saavuttaa vapauden.

Malaiji

Myös Malaijin kansat ovat nousseet kansalliseen vapaustaisteluun englantilaisia imperialisteja ja niiden kanssa liittoilevia maansa taantumusvoimia vastaan. Malaijiin imperialistit kiinnittävät erikoista huomiota, sillä se muodostaa yhden tärkeimmistä brittiläisen imperiumin sotilaallisista tukikohdista ja on lisäksi erikoisen rikas maa, joka tuottaa noin puolet kapitalistisen maailman kumista ja tinasta. Siellä tuotetaan myös huomattava määrä korkealaatuista rautamalmia. Malaijia ei suotta nimitetä Englannin imperialistien dollaripajaksi. Siksipä ne eivät tahdo mitenkään suostua luovuttamaan Malaijin kansoille itsenäisyyttä.

Labouristien ("työväen") hallitus, joka käytti hyväkseen kaikkia vanhoja englantilaisia siirtomaakansojen alistamismenetelmiä — uhkailuja, paikallisten päälliköiden lahjomisia, demokraattisten järjestöjen lakkauttamista ja työläisten alkeellisimpienkin oikeuksien riistämistä — ryhtyi Malaijin kansan alistamisessa samaan petokseen kuin Intiassakin, nimellisen "itsehallinnan" myöntämiseen. Epäonnistuessaan tälläkin petoksella murskaamasta Malaijin voimistuvaa kansanliikettä labourhallitus julisti Malaijissa "kommunistisen salaliiton" paljastamisen verholla poikkeustilan, jonka nojalla kaikki edistykselliset järjestöt julistettiin lainsuojattomiksi, näiden joukossa myös MALoon kuuluva 450.000 jäsentä käsittävä Malaijin ammattiliittojärjestö. Veriset pyövelit ryhtyivät malaijilaisten isänmaanystävien murhaamiseen. Henkilöt, joilta löydettiin aseita tai jotka osallistuivat kansalliseen vapaustaisteluun, tuomittiin kuolemaan. Näitä "työväen hallitukseksi" itseään nimittävien labourististen siirtomaakansojen murhauttajien toimenpiteitä vastaan Malaijin kansat nousivat voimakkaaseen taisteluun, tuhoten englantilaisia siirtomaasortajia, kiinalaisia ja malaijilaisia plantaattoreja, koronkiskureja ym. kansan kurjuudella keinottelijoita. Erikoisen laajaksi kehittyivät taistelut maan pohjois- ja kaakkoisosissa, missä taistelujen tuloksena muodostui kansanvalta. Siellä partisaanien taistelut jatkuvat voimakkaimpina nytkin.

Englantilais — amerikkalaisten siirtomaasortoa puolustava maailman taantumuslehdistö on suuresti väheksynyt Malaijin kansallisen taisteluliikkeen voimia, mutta samanaikaisesti englantilaiset ovat pakotettuja lähettämään

sinne yhä suurempia sotajoukkoja. Helsingin Sanomain kirjeenvaihtaja Robert Cuilloin tietojen mukaan englantilaisilla on Malaijilla aseissa neljännesmiljoonaan nouseva nykyaikaisella sotatekniikalla varustettu armeija. Englantilaiset käyttävät Malaijin taisteluissa palveluksessaan olevia entisiä fasistisia eurooppalaisia sotajoukkoja, brittiläisen imperiumin eri alueilta haalittuja ja Englannin omia varsinaisia sotajoukkoja. Siitä huolimatta englantilaiset eivät ole pystyneet kukistamaan Malaijin kansallista vapaustaistelua. Englantilaiset ovat yrittäneet Malaijissakin heikentää ja hajoittaa kansallista vapausliikettä lietsomalla kansallisuusvihaa malaijilaisten ja kiinalaisten ym. kansallisuuksien kesken. Malaijin työväenluokka on kuitenkin pystynyt kommunistisen puolueensa johdolla luomaan kaikkien Malaijissa asuvien kansallisuuksien yleismalaijilaisen imperialisminvastaisen lujan taistelurintaman. Siinä on taistelun voimakkuuden salaisuus.

Palestiina ja Transjordania

Arabialaisessa Palestiinassa ja Transjordaniassa on kasvanut ja kehittynyt viime aikoina koko maata käsittävä kansallinen vapaustaisteluliike brittiläisiä orjuuttajia ja amerikkalaisia maahan tunkeutujia vastaan. Tätä taistelua johtaa kansallisen vapautuksen liitto. Se julkaisee säännöllisesti maanalaista lehteä sekä lukuisia kirjasia ja lentolehtisiä, joita kymmenet tuhannet ihmiset lukevat. Se johtaa Palestiinan ja Transjordanian arabialaisväestön joukkomielenosoituksia leivän, työn, maan riippumattomuuden ja rauhan puolesta. Kansanjoukkojen ja poliisin välillä on viime aikoina ollut verisiä yhteenottoja, joissa poliisit ovat murhanneet ylioppilaita ym. vapaustaisteluliikkeeseen osallistuneita henkilöitä.

Amnanin hallitus uskoi terrorilla ja kansallisen vapautusliikkeen johtajan Fouad Nassarin vangitsemisella kukistavansa kansallisen vapaustaisteluliikkeen, rauhanliikkeen ja Jordanian kommunistisen puolueen, mutta Fouad Nassarin vangitseminen ja muut vainotoimenpiteet saivat aikaan valtavan kansanliikkeen, jollaista nämä imperialistien agentit eivät osanneet odottaakaan.

Maanalaisen kansallisen vapautuksen liiton aloitteesta on Transjordaniassa syntynyt ja kehittynyt myös voimakas rauhanliike. Siellä on perustettu paikallisia rauhankomiteoita kaikkiin puolueisiin ja luokkiin kuuluvista isänmaanpuolustajista. Mitä ankarimman terrorin ja vainotoimenpiteiden vallitessa koottiin lyhyessä ajassa yli 26.000 allekirjoitusta viiden suurvallan rauhansopimusta vaativaan vetoomukseen ja tuhannet ihmiset Palestiinassa ja Transjordaniassa osoittivat mieltään rauhanliikkeen tunnusten puolesta Keski-Idän hyökkäyspolitiikkaa vastaan ja brittiläisten karkoittamiseksi Egyptistä. Joukkoliikkeen kasvaessa rauhanliike nousi julkiseen toimintaan, alkoi julkaista omaa lehteään ja ilmoitti julkisesti rauhankomitean muodostamisesta, johon kuuluu vaikutusvaltaisia henkilöitä sivistyneistöstä sekä uskonnollisten piirien ja naisjärjestöjen edustajia.

Iran

Iranin öljy-, kivihiili-, rautamalmi-, kupari-, nikkeli-, tina-, rikki-, grafiitti-, suola-, asbesti-, mangaani-, lyijy-, kulta- ja hopearikkaudet, halpa työvoima, edulliset markkinat ja pääomain sijoitusmahdollisuudet sekä maan sijainti ponnahduslautana Neuvostoliittoon hyökättäessä ovat ne tekijät, jotka ovat vetäneet Englannin imperialisteja Iraniin.

Englantilais-iranilainen öljyyhtiö oli englantilaisten imperialistien siirtomaapolitiikan päätoteuttaja Iranissa. Sen ohjeiden mukaisesti siellä nimitettiin ja erotettiin tehtävistään ministereitä, kuvernöörejä ym. korkeita virkamiehiä, jopa hallituksiakin.

Englannin imperialismin rosvomainen puolivuosisatainen isännöiminen Iranissa aikaansai kansanjoukkojen valtavan suuttumuksen ja imperialisminvastaisen kansallisen liikehtimisen, mikä ilmeni lukuisina vastalausekokouksina ja mielenosoituksina, joiden taistelutunnuksina oli: rauhan, vapauden, leivän ja työn puolesta! Kansanjoukkojen painostus muodostui niin valtavaksi, että Iranin hallituksen oli pakko maaliskuussa v. 1951 kansallistaa öljytuotanto, mikä merkitsi englantilaisten öljykuninkaiden herruuden päättymistä Iranissa.

Englannin imperialistit ovat yrittäneet talouspoliittisin ym. keinoin pakottaa Iranin hallitusta perääntymään öljykysymyksessä. Englannin hallituspiirit pelottelivat Irania jopa aseellisilla voimilla ja kääntyivät avunpyynnöllä toisen Iraniin tunkeutujan ja ryöstäjän — USAn sekä YKn puoleen.

USAn imperialistit ovat käyttäneet tilaisuutta hyväkseen tunkeakseen sivuun englantilaiset ja alistaakseen Iranin täydellisesti omaan herruuteensa. Amerikkalaiset monopolistit ovat käyttäneet viimeisenä alistamisvalttina ja verhona Kansainvälisen Pankin finanssimahtia, mutta Iranin kansan voimakas vastarinta on pakottanut Iranin hallituksen torjumaan kaikki imperialistien alistamisyritykset.

Pohjois-Afrikan kansat

Englantilais-amerikkalaiset imperialistit uskoivat pystyvänsä voimakeinoin, verisellä provokatiolla ja uhkauksilla tukahduttamaan Afrikan kansojen itsenäisyyspyrkimykset heti alkuunsa Egyptissä. Siinä tarkoituksessa ne keskittivät yli 100.000 miestä käsittävän armeijan Suezin kana-

vavyöhykkeelle ja pitivät meri- ja ilmalaivueet Egyptin läheisyydessä Välimerellä hyökkäysvalmiina. Kun nämä toimenpiteet eivät auttaneet, turvautuivat imperialistit täälläkin vanhaan koeteltuun keinoon, nostivat Egyptin vallassaolevan taantumusporvariston poikkeuslakiterroritoimenpitein kukistamaan oman maansa kansallista vapausliikettä. Tämä taantumusporvariston petos pystyi vississä määrin hajoittamaan Egyptin kansallista liikettä, mutta samalla se nosti toisten arabimaiden kansat liikehtimään imperialistisia sortajia vastaan.

Englantilais-amerikkalaiset imperialistit ovat yrittäneet heikentää Afrikan kansojen taistelukykyisyyttä koettamalla nostaa Sudanin kansallisen liikkeen Egyptiä vastaan sekä myöntämällä nimellisen itsenäisyyden Libyalle ja Algerialle. Nämä hajoituskeinot eivät kuitenkaan auttaneet. Levottomuudet ovat viimeaikoina voimistuneet Tunisiassa ja Marokossa. Tunisiassa ovat ranskalaiset joutuneet turvautumaan jo useamman kerran sotaväkeen ja poliiseihin alkuasukasväestön liikehtimisen kukistamiseksi. Näissä yhteenotoissa ovat jo useat sadat ihmiset saaneet surmansa ja haavoittuneiden määrä on vielä suurempi. Ranskan imperialistien veriset toimenpiteet Tunisiassa ovat nostattaneet kommunistien, jopa sosdempuolueen ja kansanvaltaiset vastarintaan Ranskan Kansalliskokouksessa.

Tunisian kansallisen liikkeen kärjessä kulkevat neo-destourpuolue ja kommunistinen puolue, joilla on väestön valtavan enemmistön kannatus. Kansallista liikettä tukee myös ammattiliittojärjestö, joka on julistanut n.s. "henkisen sodan" Ranskan imperialistien painostuksesta muodostetulle Tunisian uudelle hallitukselle.

Viime aikoina ovat ranskalaisvastaiset liikehtimiset saaneet jälleen uutta vauhtia Marokossa. Huhtikuun 4 pnä väkijoukko hyökkäsi eräässä kylässä tuomioistuinta vastaan, jossa 5 marokkolaista oli tuomittavana kapinoimisesta. Alkuasukkaiden ja poliisien välillä on ollut useampia yhteenottoja. Ranskalaiset ovat lähettäneet Marokkoon ranskalaisia, marokkolaisia ja espanjalaisia sotajoukkoja kansanliikkeen "rauhoittajiksi".

Afrikan ja Aasian arabimaiden kansallista itsenäisyysliikettä rohkaisee ja voimistaa vielä se, että sitä tukee arabikansoja yhdistävä uskonnollis-poliittinen muhamettilainen järjestö, jolla on suuri vaikutus laajoihin kansanjoukkoihin.

Etelä-Afrikan kansat

Buurilaiseen ja englantilaiseen (englantilaisten jälkeläiset) väestöön nojautuvan ja englantilais-amerikkalaisten imperialistien tukeman Malanin hallituksen toteuttama 9-miljoonaiseen neekeri- ja 1-miljoonaiseen värilliseen

väestöön kohdistuva mitä räikein kansallisuussorto ja ankara riisto on nostattanut Etelä-Afrikan kansat sortajiaan vastaan. Tämä neekerien ja muiden värillisten kansallisuuksien yhteinen liike on suunnattu ennenkaikkea n.s. rotulakien kumoamiseen, kaikkien etelä-afrikkalaisten "inhimillisen arvon, tasa-arvoisuuden ja vapauden palauttamiseen". Huhtikuun 6 pnä, ensimmäisen eurooppalaisen siirtokunnan 300-vuotispäivänä, kaikki Etelä-Afrikan unionin sorretut kansat alkoivat rotulakien vastaisen passiivisen vastarintataistelun tunnuksin "vankilat täyteen". He päättivät siis toimia rotulakien kumoamiseksi välittämättä vankeuteen joutumisesta. Joukkomielenosoitukset ja kokoukset ovat saaneet laajan kantavuuden.

Etelä-Afrikan sorrettujen kansojen taistelu saa laajaa kannatusta paitsi Afrikan kansojen keskuudessa, myös USAn neekerien keskuudessa. Lisäksi kaikki edistykselliset ihmiset tukevat sitä. USAssa vainottu neekerilaulaja Paul Robeson on Afrikan asiain neuvosto-nimisen järjestön viimeisessä tiedonantolehdessä julkaistussa vetoomuksessaan USAn neekeriväestölle ja kaikille edistyksellisille ihmisille pyytänyt heitä tukemaan etelä-afrikkalaisten taistelua. Robeson kehoittaa amerikkalaisia kiinnittämään huomiota siihen tosiasiaan, että "8,5 miljoonaa afrikkalaista, miljoona Kopin "värillistä" ja kolmannes miljoonaa intialaista on vielä pahemman rotuvainon alaisena kuin Amerikan neekerit ja että he aikovat vapautua Malanin orjuudesta".

Malanin hallituksen asemaa heikentää vielä se, että se on poikkeuslainsäädännöllään nostanut vastaansa maan korkeimman tuomioistuimen ja englantilaisväestön unionistipuolueen.

Englantilais-amerikkalaiset imperialistit tukevat kaikin keinoin Malanin hallitusta, sillä sen vallan säilyminen turvaisi imperialisteille Etelä-Afrikan kulta-, timantti-, kivihiili-, rautamalmi-, platina-, magnaani- ja kromimalmi- ym. rikkauksien ryöstämisestä suurenmoiset tulot, edulliset markkinat ja erittäin halvan työvoiman riiston. Etelä-Afrikan liittovaltio on maailman suurin kullantuottaja. Sieltä saadaan 1/3 koko maailman kullantuotannosta (v. 1940 lähes 400.000 kiloa).

Imperialisminvastainen kansallinen vapaustaisteluliike ja siihen liittyvä rauhanliike voimistuu ja laajenee Etelä-Afrikassakin sellaisella vauhdilla, että se tekee pian lopun imperialistien herruudesta.

Latinalaisen Amerikan kansat

Myös Amerikan mantereen ja erikoisesti latinalaisen Amerikan kansat alkavat liittyä taisteluun rauhan, vapauden ja kansojen riippumattomuuden puolesta. Se

on suunnattu USAn imperialistien orjuuttavaa maahan tunkeutumista ja niiden kanssa liittoilevaa oman maan taantumusporvaristoa vastaan. Sitä todistaa esim. Uruguayn pääkaupungissa Montevideossa hiljattain pidetty rauhankonferenssi, jonka järjestäminen kiellettiin USAn vaatimuksesta Chilessä, Brasiliassa ja ensin myöskin Uruguayssa. Tässä kongressissa ja sen päätyttyä järjestetyssä monituhantisessa kansankokouksessa esiintyneet puhujat ja puheenvuorojen käyttäjät kertoivat siitä vaikeasta tilanteesta, mikä vallitsee latinalaisen Amerikan maissa, joita USAn imperialismi ryöstää ja orjuuttaa. Kongressi ja kansankokous totesivat, että taistelu amerikkalaisten imperialistien agressiota vastaan voimistuu. Samalla todettiin, että mitä erilaisimpiin kansankerroksiin kuuluvat ja erilaisia uskonnollisia ja poliittisia katsantokantoja omaavia ihmisiä liittyy toimintaan rauhan, vapauden ja kansojen riippumattomuuden puolesta.

Kolumbian yliopiston professori Diego Montania lausui, että Amerikan kansoja uhkaa vapautensa menettäminen aivan samoin kuin on tapahtunut Kolumbian kansalle sen yhteisen vihollisen (USAn) tahdosta, jonka nimeä täällä on kielletty mainitsemasta.

Kolumbian sokeriruoko-, puuvilla-, kahvi-, kaakao-, riisi-, vuoriöljy-, kulta-, hopea- ja tupakkarikkauksien puoli-ilmaiseksi ryöstäminen, kolumbialaisten väkivalloin Koreaan ajaminen ja vapauksien riistäminen nostaa Kolumbian kansan taisteluun USAn imperialisteja vastaan.

Mainittakoon vielä esimerkkinä kansojen itsenäisyys- ja rauhanliikkeen voimistumisesta latinalaisen Amerikan maista Kuuba, jossa USAn imperialistit saavat satumaisia tuloja maan sokeri-, tupakka-, maissi-, kahvi-, kaakao-, hedelmä-, rautamalmi-, mangaani-, kromi- ja kuparimalmirikkauksien sekä halvan työvoiman ryöstämisellä.

Kuuban kansa alkaa yhä paremmin käsittää kuka on sen todellinen sortaja, sen rikkauksien ryöstäjä ja vapauden riistäjä ja siksipä se liittyykin sortajaansa vastustamaan. Ulkomaalaisten lehtitietojen mukaan voimistuu Kuubassakin kansanliike rauhan ja maan riippumattomuuden puolesta. Kuuban 5,5 milj. asukkaasta noin 900.000 henkeä on jo allekirjoittanut Maailman Rauhanneuvoston vetoomuksen rauhansopimuksen solmiamisesta.

IMPERIALISTISEN SIIRTOMAAPOLITIIKAN KRIISI

Toinen maailmansota aiheutti imperialistiseen leiriin kuuluvien maiden välisissä voimasuhteissa jyrkän muutoksen. Italia ja Japani menettivät siirtomaaherruusasemansa. Samoin luhistui siirtomaavaltauksiin ja maailmanherruuteen pyrkivä fasistinen Saksa. Myös Englannin siirtomaaherruus horjuu syvästi. Ranskan, Hollannin ja Belgian siirtomaa-asema on luhistumassa.

Kapitalismin epätasaisesta kehityksestä johtuen vanhat siirtomaavaltiaat ovat menettäneet entisen mahtavuutensa. Maailman näyttämölle on noussut uusi siirtomaa- ja maailmanherruuteen pyrkijä, uusi kansainvälinen santarmi, joka maailmanherruushourailuissa pyrkii kaikin keinoin siirtomaa- ym. kansojen itsenäisyystaistelujen kukistamiseen ja kansanjoukkojen kaikkein alkeellisimpienkin demokraattisten oikeuksien riistämiseen.

Vanhat siirtomaavaltiaat — Englanti, Ranska, Hollanti ja Belgia myyvät itsenäisyytensä ja riippumattomuutensa mitättömästä dollarimäärästä, jonka ne saavat USAlta sotavarusteluihinsa "Marshall-suunnitelman" puitteissa — ovat joutuneet avaamaan ovet sekä omiin että siirtomaihinsa mahtavalle siirtomaiden ryöstäjälle, USAlle.

Siirtomaiden kansojen vapaustaisteluliikkeen kukistamisessa ja kansojen suvereenisuuden riistämisessä sekä maailmanherruuden tavoittelussaan amerikkalaiset imperialistit toimivat erikoisella kiihkolla, käyttäen päämääriensä toteuttamiseksi mitä häikäilemättömimpiä, mitä likaisimpia ja raa'impia menetelmiä.

USAn imperialistien menetelmät ovat mitä monipuolisimmat. YKn lipun suojassa on järjestetty eri puolilta maapalloa haalittujen amerikkalaisten aseistamien sotajoukkojen avoin aseellinen sekaantuminen esim. Indoneesian, Vietnamin, Malaijin ja Korean kansojen vapaustaistelun kukistamiseen. Amerikkalaiset imperialistit kiinnittävät erikoista huomiota näihin Kaakkois-Aasian alueisiin, sillä niissä on suuret määrät monipuolisia raaka-aineita ja elintarvikkeita. Ne antavat noin 90 % koko kapitalistisen maailman kumi-, 60 % tina-, 70 % kopra-, 24 % bauksiitti-, 24 % riisituotannosta jne. Kaakkois-Aasian maat suurine väestöineen muodostavat myös edullisen markkina-alueen. Niissä on lisäksi mitä parhaimmat pääomain sijoittamismahdollisuudet. Sitä paitsi nämä alueet kiinnostavat USAn imperialisteja strategisina tukikohtina tärkeimpien kulkuteiden varsilla lännestä itään, Kiinan, Intian ja Neuvostoliiton läheisyydessä. Siksipä Kaakkois-Aasian maat muodostavatkin USAn imperialistien agressiossa mitä tärkeimmän alueen.

Ilman amerikkalaisten hollantilaisille, ranskalaisille ja englantilaisille siirtomaasortajille antamaa aseellista, rahallista ym. apua ja ilman Amerikan avointa aseellista sekaantumista Korean asioihin, näiden maiden kansat olisivat jo aikoja sitten puhdistaneet maansa ulkoisista sortajista. Kärsittyään raskaita menetyksiä Koreassa, amerikkalaiset ihmismurhaajat ovat ryhtyneet epätoi-

voissaan bakteorologiseen ihmisten tuhoamiseen, mutta sekään ei pelasta noita kansojen vapauden riistäjiä lopulliselta tuholta.

Amerikkalaisten imperialistien hyökkäys kansojen vapauden ja itsenäisyyden riistämiseksi tapahtuu myös ideologisella rintamalla. Amerikan imperialistien asiamiehet käyvät tätä taistelua kaikissa kapitalistisissa ja siirtomaissa kosmopolitismin, "maailmanhallituksen", "maailman valtion" ym. tunnuksilla. Pyrkiessään alistamaan kansakunnat USAn alaisiksi eri maiden kosmopoliitikot, ennenkaikkea kuolevan kapitalismin "pelastajat", oikeistososialidemokraattiset johtajat, yrittävät kuorossa todistella kansojen itsemääräämisoikeutta vastaan väittäen sen "vanhentuneeksi" ja kansoille "vahingolliseksi", joten yhteisten etujen (lue USAn imperialistien maailmanherruuden) hyväksi heikompien kansojen tulee luopua suvereenisuudestaan.

Siirtomaakansojen vapaustaisteluliikkeen valtava voimistuminen nykyisessä vaiheessaan todistaa, että imperialismin asema on alkanut näissä maissa yhä enemmän horjua. Se todistaa imperialismin siirtomaajärjestelmän kriisin syvenemistä, kapitalismin yleisen pulan jyrkkää kärjistymistä ja perinpohjaista muutosta kahden järjestelmän — imperialisminvastaisen, demokraattisen ja imperialistisen, demokratian vastaisen — välillä.

Tässä kahden järjestelmän välisessä kilpailussa siirtomaiden sorretut kansat liittyvät päättävästi demokratian ja sosialismin leiriin, muuttuen kapitalismin reservistä sosialismin reserviksi. Siirtomaakansojen imperialisminvastaiseen kansalliseen vapaustaisteluun nousu todistaa marxilais-leniniläis-stalinilaisen teorian voittokulkua. "Sosialistinen vallankumous", opetti Lenin "ei tule olemaan yksinomaan eikä pääasiallisesti vallankumouksellisten proletaarien taistelua omaa porvaristoa vastaan kussakin maassa — ei, se tulee olemaan kaikkien imperialismin sortamien siirto- ja muiden, kaikkien riippuvaisuussuhteessa olevien maiden taistelua kansainvälistä imperialismia vastaan". (V. I. Lenin Kootut Teokset, 30. osa, sivu 138.)

Nykytilanteessa kehittyvä siirto- ym. maiden kansallinen vapaustaisteluliike osoittaa oikeaksi sen leniniläisen asettamuksen, että siirtomaiden kansallisen porvariston suhtautuminen imperialisminvastaiseen taisteluun on kaksipuolista: se osallistuu tähän taisteluun sikäli, mikäli näkee sen vieraan vallan alaisuudesta vapautumisensa keinoksi, oman herruutensa lujittamiseksi, mutta samanaikaisesti se pelkää maansa työläisten ja talonpoikain vallankumousta enemmän kuin imperialisteja ja siksipä taistelujen ratkaisevalla hetkellä sen johtava kerros on valmis sopimukseen imperialistien kanssa — kansaansa vastaan. Tämä näkyy kirkkaasti esim. siinä, miten Egyptin porvarilliset feodaaliherrat, yhteistoiminnassa kuninkaansa kanssa, liittoutuivat englantilais-amerikkalaisten imperialistien kanssa kukistamaan oman kansansa imperialisminvastaista taistelua. Tuo porvariston kataluus heikentää tietysti siirtomaakansojen vapaustaistelun yhtenäisyyttä, mutta se ei voi sitä kukistaa.

Imperialisminvastainen kansojen vapaustaistelu osoittaa samalla, että sen kärkijoukkona taistelee työväenluokka, joka vetää tähän taisteluun talonpoikaisjoukkoja ja muita väestökerroksia. Siirtomaiden kansanjoukot näkevät, että työväenluokka ja sen etujoukko, kommunistiset puolueet ovat johdonmukaisimpia, itseuhrautuvaisimpia ja rohkeimpia taistelijoita maittensa vapauden ja itsenäisyyden puolesta.

Siirtomaiden kansojen taistelu vapautensa ja kansallisen riippumattomuutensa puolesta liittyy erottamattomasti rauhantaisteluun, joka yhdistää mitä erilaisimpiin väestöryhmiin kuuluvia ihmisiä taisteluun amerikkalais-englantilaisia uuden sodan lietsojia vastaan. Kaikki edistykselliset ihmiset puolestaan osoittavat myötätuntoansa ja antavat moraalisen tukensa siirtomaiden kansojen vapaustaistelulle, sillä se on samalla taistelua rauhan puolesta.

Siirto- ym. kansojen kasvava ja voimistuva taistelu vapauden ja itsenäisyyden puolesta muodostaa jo niin valtavan voiman, että imperialistit eivät kykene pysäyttämään niiden kulkua vapauteen ja riippumattomuuteen. Jopa Amerikan ja Englannin hallitsevien piirien eräät edustajat ovat pakotetut tämän tosiasian katkeruudella tunnustamaan. Esim. englantilainen sanomalehtimies R. Paune on julkaissut New Yorkissa kirjan "Punainen ukonilma Aasian yllä", jossa hän tunnustaa imperialistivaltojen ja ennenkaikkea USAn siirtomaapoliitikan romahduksen ja sen, että Aasian kansojen valtavaa kansallista vapausliikettä ei enää voida kukistaa väkivallalla. Edelleen hän tekee katkeran johtopäätöksen: "Tällä hetkellä on järjetöntä vaalia toivoa, että vyöry voitaisiin pysäyttää tai että armeijat kykenisivät käännyttämään sen takaisin."

Kansainvälinen imperialismi voi vielä aikaansaada suuria kärsimyksiä siirtomaa- ja riippuvaisille kansoille, mutta historian pyörää se ei enää voi kääntää takaisinpäin. Siirtomaa- ja riippuvaiset kansat saavuttavat jo pian vapautensa.

SKDLn eduskuntaryhmä taistelussa rauhan ja työtätekevien elintason turvaamisen puolesta

Vuoden 1951 eduskuntavaaleissa kansandemokraatit esittivät ohjelmansa pääkohdan olevan rauhan ja kansamme riippumattomuuden puolustamisen sekä eroittamattomasti siihen liittyen palkkatyöväestön elintason kohottamisen ja maaseudun työtätekevän väestön elämänehtojen parantamisen. Lupauksilleen uskollisena kansandemokraatit ovatkin eduskunnassa toimineet näiden vaatimusten puolesta. Tätä osoittaa SKDLn eduskuntaryhmän toiminta äsken päättyneenä eduskunnan kevätistuntokautenakin.

Tälle kaudelle on ominaista kansamme elinetuja vaarantavan poliittisen suuntauksen jatkuminen, mikä toisaalta on merkinnyt Atlantin liiton sotapropagandan voimistumista maassamme, uusia sotilaallisia valmiustoimenpiteitä, yrityksiä sotilasmenojen valtavaan lisäämiseen, taloutemme yhä kiinteämpää liittymistä lännen sotatalouteen sekä kapitalistien voittojen suunnatonta kasvamista; toisaalta se on merkinnyt työväestön reaalipalkkojen alentumista, hintojen jatkuvaa nousua, asuntokurjuuden lisääntymistä, työttömyyden ja osatyöttömyyden kasvamista sekä maaseudun työtätekevien elinehtojen kaikinpuolista huononemista. SKDLn eduskuntaryhmä on johdonmukaisesti taistellut tätä kehitystä vastaan, mutta se ei ole tässä taistelussa saanut juuri lainkaan tukea muilta eduskuntaryhmiltä tai niihin kuuluvilta edustajilta. Yhä selvemmin on ilmennyt, että vain SKDLn eduskuntaryhmä taistelee rauhan, kansallisen riippumattomuuden, kansanvallan ja työtätekevien etujen puolesta. Nämä tosiasiat ovat antaneet leimansa SKDLn eduskuntaryhmän toiminnalle kuluneena kevätkautena.

Toiminta rauhan puolesta

Lähtien siitä, että kansojen oikeusvakaumus pitää hyökkäyssotaa ja sen valmistelua ihmiskunnan raskaimpana rikoksena, ja että sotapropagandaa ja yllytystä uuteen sotaan esiintyy osassa maamme lehdistöä, jopa julkisen elämän edustajain lausunnoissakin, sekä että vanhat sotapoliitikot ja muut sotapolitiikkaa kannattavat henkilöt pyrkivät yhä suurempaan vaikutusvaltaan maassamme, vaarantaen siten kalliin synnyinmaamme rauhanomaista tulevaisuutta, kansandemokraatit pitivät välttämättömänä esittää syksyllä 1951 sotaan yllytyksen lailla kieltämistä. Tämä esitys nojasi laajojen rauhantahtoisten kansalaispiirien vaatimukseen, josta ilmauksena oli mm. Suomen Rauhanpuolustajien vetoomus eduskunnalle ja eduskuntaryhmille sellaisen lainsäädännön aikaansaamiseksi, joka estäisi uuteen sotaan tähtäävät valmistelut ja sotayllytyksen. Lain välttämättömyyttä korosti vielä sekin, ettei enempää rauhansopimuksen kuin ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksenkaan vastaisesta toiminnasta ja rikkomisesta ole lainsäädännössä säädetty rangaistusta. Kansandemokraattien lakiesityksessä määriteltiin sotapropaganda rikokseksi rauhaa vastaan kuuluen lain 1 § seuraavasti: *"Kaikenlainen yllytys uuteen sotaan tai sen valmistelujen ylistäminen, tapahtukoonpa se sanomalehden, lentolehtien, julistusten, kiertokirjeiden, radion, elokuvan tai puhutun sanan kautta, on katsottava raskaaksi rikokseksi kansojen rauhaa ja oman synnyinmaan kalleinta etua vastaan."* Raskauttavana asianhaarana lakiesityksessä pidetään sitä, että edellämainittu rikos on omiaan vaikeuttamaan valtakunnan niiden sitoumusten täyttämistä, jotka turvaavat rauhan säilymistä.

Aloitteen käsittely eduskunnassa paljasti eduskunnan porvarillis-sosialidemokraattisen enemmistön rauhanvakuuttelujen onttouden. Tämä enemmistö muodosti nöyrän äänestyskoneen sotavarusteluja ja sotaa kannattavien suurpääomapiirien käsissä. Mitään asiallisia näkökohtia ei voitu esittää lakiesitystä vastaan. Niinpä lakivaliokunta sillä verukkeella, että se "ei ole tullut vakuuttuneeksi siitä, että aloitteessa ehdotetun lain säätämiseen olisi tarvetta", ehdotti lakiesityksen hylättäväksi. Valiokunta katsoi myöskin rikoslain 14 luvun 4 a §n riittäväksi rauhansopimuksen sekä ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksen vastaisten tekojen rangaistukseen saattamiseksi. Valiokunnan mietinnön johdosta kansandemokraatit vastalauseessaan lausuivat mm.: "Emme voi yhtyä näihin enemmistön hyväksymiin mietinnön perusteluihin, koska maamme lehdistö ja yleisradio jatkuvasti levittävät Atlantin liiton sotapropagandaa sekä valheellisia tietoja Neuvostoliitosta ja kansandemokratiain maista." Rikoslain 14 luvun 4 a pykälän suhteen kansandemokraatit katsoivat, "että kokemus on kuitenkin osoittanut, että rikoslain mainittu kohta ei anna riittävää suojaa maassamme harjoitettavaa sotapropagandaa vastaan". Eduskunnassa lakiesitys hylättiin muiden puolueiden äänin kansandemokraattien ääniä vastaan.

Asevelvollisuuslain muuttaminen

Sen johdosta, että eduskunta vuonna 1950 oli hyväksynyt kansandemokraattien muutosesitykset hyljäten uuden asevelvollisuuslain, joka sisälsi joukon rauhanvastaisia ja militaristista henkeä kuvastavia määräyksiä, kansandemokraatit tekivät tämän vuoden valtiopäivien alkaessa lakiesityksen asevelvollisuuslain muuttamisesta. Esityksen perusteluissa sanottiin mm.: "On lähdettävä siitä, että armeijamme, jonka perusteista asevelvollisuuslaki säätää, muodostuu osaksi rauhan turvaamiseen tähtäävässä rauhan rintamassa. Armeijasta ei ole luotava sellaista, että sitä hyväksikäyttäen jälleen voidaan valtakunta johtaa sotaan eduskunnan tietämättä ja vastoin kansamme tahtoa. Historian kokemuksista oppia ottaen on välttämätöntä nykyisen asevelvollisuuslain sellainen muuttaminen, ettei kansan laaja militarisoiminen ole mahdollista." Tämän päämäärän saavuttamiseksi lakiesityksessä ehdotettiin asevelvollisuuslaista muutettavaksi ne kohdat, jotka ovat ristiriidassa rauhansopimuksen määräysten kanssa tai muuten ilmaisevat militaristista henkeä. Niinpä lain 1 pykälä ehdotettiin kuuluvaksi seuraavasti: "Isänmaan puolustukseksi on jokainen Suomen mies asevelvollinen." Täten muutettuna katsottiin mainitun pykälän tekevän mahdottomaksi naisten asevelvollisuuden, samalla kun siihen ei enää sisältyisi oikeutta armeijan käyttämiseen työtätekeviä vastaan. Lain 7 § ehdotettiin kokonaan kumottavaksi, koska se on selvästi ristiriidassa

rauhansopimuksen 15 artiklan kanssa salliessaan sotilasharjoitukset asevoimiin kuulumattomillekin, kuten reserviläisille. Reserviläisten lukeminen kuuluvaksi asevoimiin merkitsisi asevoimien kokonaismäärän kohottamista kymmenkertaiseksi rauhansopimuksen sallimaan määrään verrattuna. Mainittu pykälä sisältää myös mahdollisuuden armeijan käyttämiseen lakkotaistelujen murtamiseen siten, että lakossa olevat työläiset kutsutaan ylimääräiseen palvelukseen, kuten esim. veturimiesten lakossa tapahtui.

Lisäksi ehdotettiin poistettavaksi nykyisestä laista oikeus rauhan oloissa jonkin sisäistä laatua olevan tekosyyn varjolla panna liikekannallepano toimeen, sekä rajoittaa se vain siihen tapaukseen, kun sotilaallisen hyökkäyksen uhka on todettu. Samoin ehdotettiin rikkuripykälien kumoamista, alueorganisation muuttamista selväksi kutsuntajärjestöksi sekä asevelvollisten yleisen palvelusajan lyhentämistä 6 kuukaudeen.

Puolustusasiain valiokunta asettui lakiesitykseen nähden hylkäävälle kannalle, perustellen kantaansa mm., että "olosuhteet maassamme mainitun lain vasta lyhyenä voimassaoloaikana eivät ole ainakaan siinä suhteessa muuttuneet, että ne tekisivät asevelvollisuuslain muuttamisen tarpeelliseksi". Kansandemokraatit esittivät mietintöön vastalauseensa, jossa katsoivat, "että voimassa olevan asevelvollisuuslain sisältämät säännökset ovat pääkohdiltaan samat kuin aikaisemmassa ennen vuotta 1950 voimassa olleessa laissa" ja että "säännöksiä, jotka sisältyvät voimassaolevan lain 7, 10 ja 11 pykäliin, käytettiin vuosina 1939—1941 reserviläisiä ylimääräisiin kertausharjoituksiin kutsuttaessa eli liikekannallepanoa toteutettaessa, jolloin samalla valtakunta eduskunta sivuuttaen johdettiin sotaan".

Eduskunnan porvarillis-sosialidemokraattinen enemmistö hylkäsi lakiesityksen vähin äänin tyytyen edellä mainituun puolustusasiain valiokunnan verukkeeseen kantansa perusteluna. Suurpääoman äänestyskone toimi jälleen uskollisesti. Kansandemokraatit ja vain yksi sosialidemokraatti äänestivät lakiehdotuksen puolesta.

Satatuhantisen armeijan rungon muodostaminen

Kuluneella istuntokaudella käsiteltiin myös hallituksen jo syksyllä 1951 eduskunnalle antama lakiesitys puolustusministeriön ja puolustuslaitoksen viroista ja toimista. Lakiesitykseen liittyi asetukset puolustusministeriöstä ja puolustuslaitoksesta, joihin varsinaisesti sisältyy puolustuslaitoksen uudelleenjärjestely. Tämän tärkeän asian käsittely eduskunnassa paljasti räikeästi eduskunnan kyvyttömyyden tai haluttomuuden asettaa sulku sotilaspiirien ja heidän toimeksiantajiensa pyrkimyksille johtaa kansamme sodanvalmistelujen ja militarismin tielle. Siitä huolimatta, että armeijan uudelleenjärjestelyn tulee nojata rauhansopimuksen sekä ystävyyssopimuksen määräyksiin, ei enempää eduskunta kuin hallituskaan sanallakaan kajonneet näiden valtiosopimustemme merkitykseen asian yhteydessä. Välttäen sotilaspoliittisen asemamme määrittelyä ja siitä johtuvia velvoituksia, puolustusasiainvaliokunta hyväksyi hallituksen esityksen, mikä samalla merkitsi aikaisemman alueorganisation hyväksymistä sekä alueellisen maanpuolustusjärjestelmän edelleen kehittämistä ja voimistamista tulevan suurarmeijan rungoksi.

Vastalauseessaan kansandemokraatit osoittivat, että "aikaisempi puolustuslaitoksemme organisatio on seuraus silloisesta sotilaspoliittisen asemamme arvioinnista, ja me tiedämme historian kokemuksista tämän arvioinnin johtaneen vihan lietsontaan ja sotiin Neuvostoliittoa vastaan. Organisatio ja tehtävät, jotka vastasivat tämän kaltaista sotilaspoliittista asettamusta, eivät luonnollisestikaan voi vastata nykyistä tilannetta". Nykyiselle tilanteelle on oleellista luottamus ja yhteistyö Neuvostoliiton kanssa ja armeijan tehtävien puolustusluontoisuus. Tästä seuraa, että ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimus, joka muodostaa mahtavan tekijän maamme rauhan ja riippumattomuuden suojaksi, merkitsee mahdollisuutta sotilaallisen organisation supistamiselle, eikä suinkaan kuten sotilasasiantuntijat asian selittävät, armeijan vahvistamista ja sotilasmenojen lisäämistä. "Sellainen kannanotto ei mielestämme ole rauhansopimuksen eikä ystävyys-, yhteistyö- ja avunantosopimuksen määräysten ja hengen mukainen", sanotaan vastalauseessa. Alueorganisatioon, joka luo mahdollisuudet koko asekuntoisen väestön, puolustusrevision tietojen mukaan 700 000 miehen, aseistamiseen, liittyi aikaisemmin suojeluskuntajärjestö. Koska nykyisin mainittua järjestöä ei voida uudelleen perustaa, siirtyvät sen tehtävät nyt erityiselle suojajoukkojen organisatiolle, "mistä organisatiosta asiantuntijat valiokunnassa mainitsivat, suostumatta antamaan siitä lähempää selvitystä". Tämän vuoksi vastalauseessa katsotaankin, että tämä järjestely tekee mahdolliseksi suojeluskuntajärjestön peitetyn jatkotoiminnan. Täydellä syyllä puolustusasiain valiokunnan kansandemokraattiset jäsenet toteavatkin vastalauseessaan lopuksi, "ettei puolustuslaitoksen uudelleenorganisointi suinkaan tapahdu sotilaspoliittisen asemamme edellyttämällä tavalla. Tämä merkitsee vakavaa vaaraa rauhanomaiselle kehitykselle, mitä vaaraa lisää suuresti se, ettei lakiesityksen mukaan eduskunnalle jäisi juuri mitään käytännöllisiä mahdollisuuksia valvoa armeijan piirissä tapahtuvaa toimintaa."

Eduskunnan porvarillis-sosialidemokraattinen enemmistö hyväksyi lain sekä yhtyi puolustusasiainvaliokunnan kehoitukseen hallitukselle armeijan vahvuuden lisäämiseksi. Samoin hyväksyi eduskunnan enemmistö periaatteessa armeijan perushankintasuunnitelman, joka nousee ainakin 106 miljardiin markkaan. Kuten edelläolevat tosiasiat mitä tärkeimpien sotaa ja rauhaa koskevien lakialoitteiden käsittelyssä osoittavat, vain SKDLn eduskuntaryhmä on kuluneella kevätkaudella uskollisesti ja sitkeästi puolustanut rauhan ja kansallisen riippumattomuuden asiaa.

Työntekijäin elintason turvaaminen

Yhtä sitkeästi on SKDLn eduskuntaryhmä taistellut työtätekevän väestön elintason turvaamisen puolesta. Tätä todistavat ne lukuisat aloitteet ja vastaesitykset, joita ryhmän taholta on tehty. Niinpä SKDLn eduskuntaryhmän taholta tehtiin syksyllä 1951 lakialoite yksityisoikeudellisessa työsuhteessa olevien työntekijöiden elintason turvaamisesta ja kohottamisesta. Kansandemokraatit lähtivät siitä, että viime vuosien aikana työntekijöiden palkat ovat jatkuvasti jääneet jälkeen hintojen kohoamisesta. Kun lisäksi hallitus pisteostoillaan on tarkoituksellisesti estänyt työehtosopimuksien mukaisten palkankorotusten toimeenpanon sekä suoranaisin määräyksin kieltänyt palkkoja nostamasta, keinotekoista elinkustannusindek-

siä vastaavastikaan, on palkkojen lailla tapahtuva järjestely käynyt tarpeelliseksi. Viimeinen yleinen palkkojen korottaminen pantiin toimeen viime vuoden tammikuussa, jolloin palkat sidottiin silloisen elinkustannusindeksin pistelukuun 989. Kuitenkin jo saman vuoden syyskuussa indeksi oli kohonnut pisteeseen 1 102 eli 11,5 %, minkä jälkeen viime vuoden syksyllä ja tämän vuoden alussa poistettiin maataloustuotteiden hintatukipalkkiot, johtaen huomattaviin kuluttajahintojen kohoamisiin. Mutta samaan aikaan, kun työntekijäin elintaso hintojen nousun vuoksi on jatkuvasti alentunut, on maamme teollisuustuotanto lisääntynyt esim. vuodesta 1948 vuoteen 1951 29 %. Rinnan teollisuustuotannon lisääntymisen kanssa on teollisuustuotteiden, varsinkin vientiteollisuuden tuotteiden hinnat sotakonjunktuureista johtuen tavattomasti nousseet, mitä osoittaa vientitavarain yleisindeksin kehitys. Lokakuussa 1947 se oli 1174, mutta vuoden 1951 lopulla 3600. Näin ollen taloudelliset edellytykset työntekijäin elintason kohottamiselle ovat olleet olemassa.

Lakiesityksessä SKDLn eduskuntaryhmä esittää palkkojen kertakaikkista kohottamista sekä niiden sitomista työntekijöiden ammatillisten järjestöjen hyväksymään elinkustannusindeksiin. Elinkustannusten edelleen noustessa palkkoja olisi vastaavasti korotettava. Samoin palkkoja olisi korotettava tuotannon noustessa tai tuotannon edellytysten muuten parantuessa. Tämän lisäksi lakiesitys varaa työntekijöille ja työnantajille oikeuden vapaasti sopia lain määräämiä vähimmäispalkkoja korkeammista palkoista.

Huolimatta siitä, että lakiesitys oli täten erittäin vankasti perusteltu työväenasiain valiokunta leimasi sen pelkäksi propagandatempuksi pyrkien jopa valtiovallan virallisilla numeroilla todistamaan, että samaan aikaan, kun hinnat olivat kohonneet 70 %lla, palkat olivat kohonneet 133—144 %. Näin ollen valiokunta katsookin, että lakialoitteen hyväksyminen merkitsisi "talouselämän vakaannuttamistoimenpiteiden horjuttamista" esittäen lakiesityksen hylkäämistä. Valiokunnan kansandemokraattiset jäsenet panivat mietintöön vastalauseen, missä sitovasti osoitettiin valiokunnan enemmistön kanta virheelliseksi. Niinpä palkkojen ja hintojen keskinäiseen suhteeseen nähden osoitettiin, että lokakuusta 1947 lähtien olivat metsä- ja uittotyöläisten palkat nousseet huhtikuuhun 1951 mennessä 63 % sekä puu- ja paperiteollisuuden työntekijäin palkat 69 %, valtiovarainministeriön kansantalousosaston suhdannesarjojen perusteella laskettuna. Eduskunnan porvarillis-sosialidemokraattinen enemmistö äänesti kuitenkin rintarinnan lain hylkäämisen puolesta. Suurpääoman äänestyskone toimi jälleen.

Oikeus työhön

Meillä niinkuin kaikissa muissakin kapitalistisissa maissa työttömyys on työntekijäin jatkuvana painajaisena. Varsinkin viime aikoina on tämä työttömyys meilläkin muodostumassa pysyväksi pyrkien jatkuvasti laajentumaan. Valtiosäännössämme ei ole minkäänlaista sääntöä, joka takaisi työntekijöille oikeuden työhön. Kuitenkin oikeus työhön on katsottava yhdeksi kansalaisten perusoikeuksista niinkuin Yhdistyneet Kansakunnat-järjestön ihmisoikeuksien julistuskin sen katsoo. Näin ollen tämän oikeuden nimenomainen sisällyttäminen hallitusmuotoomme on välttämätöntä. Tässä suhteessa ei ole riittävä hallitusmuodossamme oleva

määräys työvoiman suojelemisesta, joka ei ole antanut minkäänlaista turvaa työntekijälle enempää työttömyyttä kuin muutakaan työntekijäin riistämistä vastaan. Tämän vuoksi kansandemokraatit ehdottivat hallitusmuodon 6 §n 2 momentin muuttamista seuraavasti: "*Jokaisella Suomen kansalaisella on myöskin oikeus työhön kohtuullista toimeentuloa vastaavasta palkasta, minkä valtiovalta työntekijälle turvaa. Muutoinkin kansalaisten työvoima on valtiovallan erityisessä suojeluksessa.*"

Perustuslakivaliokunta, joka lakiesitystä alustavasti käsitteli, ehdotti sen hylkäämistä mm. sillä perusteella, että "jos tahdottaisiin tehdä ehdotetusta säännöksestä sellaisenaan suoranaisesti valtiovaltaa velvoittava", niin se "ei enää soveltuisi meillä vallitsevaan valtiolliseen järjestelmään". Eduskunnassa asiaa käsiteltäessä sosialidemokraattinen kansanedustaja Jokinen esitti ryhmänsä kannan asiassa mm. seuraavalla tavalla: "Vapaassa yhteiskunnassa tulee aina esiintymään työttömyyttä. Se voidaan poistaa vain kommunistisessa yhteiskunnassa." Lakiesitys hylättiinkin porvarien ja sosialidemokraattien äänillä. Vieläpä kansandemokraattien esittämä toivomusponsi mainitunlaisesta muutoksesta hallitusmuotoon hylättiin Tannerin ja 19 muun sosialidemokraatin äänestäessä porvarien kanssa toivomusponnen hylkäämisen puolesta. Jälleen ilmeni, että vain kansandemokraatit johdonmukaisesti puolustavat työtätekevien perusetuja.

Työttömyysvakuutus

Edellä mainittujen lakiesitysten lisäksi SKDLn eduskuntaryhmä jätti tämän vuoden valtiopäiville lakiesityksen työttömyysvakuutuksesta. Yleisen työttömyysvakuutuksen aikaansaaminen on välttämätöntä, koska kapitalismin oloissa työttömyyden kirouksen poistaminen on mahdotonta poistamatta itse kapitalistista järjestelmää. Niinpä SKDLn eduskuntaryhmä ehdottaakin lakiesityksessään työttömyysvakuutusrahastosta ja työttömyysavustuksesta, että on muodostettava peruspääomaltaan 5 000 miljoonaa markkaa käsittävä työttömyysvakuutusrahasto, jonka perustamis- ja vuosittaiset vakuutusmaksut suorittaa valtio sekä sellaiset yksityiset työnantajat, joiden palveluksessa on enemmän kuin 50 työntekijää. Vakuutusrahaston peruspääomasta ja vuosittaisista vakuutusmaksuista maksavat yksityiset työnantajat 4/5 ja valtio 1/5. Oikeus työttömyysavustukseen on jokaisella palkkatyöläisellä ja muullakin ansiotulojen tarpeessa olevalla työttömyyden ensimmäisestä päivästä alkaen, jos työttömyys kestää kauemmin kuin 4 päivää. Vakuutusmaksun suuruus työttömälle tulee olla työttömäksi joutuneen ammattialalla maksettavia palkkoja vastaava. Tätä lakiesitystä ei ole vielä eduskunnassa käsitelty.

Maaseudun työtätekevän väestön elinehtojen parantaminen

Viime aikoina on myöskin maatalouden työtätekevien elintaso huomattavasti laskenut. Yleisesti myönnetään maanviljelijäin ja varsinkin pienviljelijäin saavan työstään kohtuuttoman pienen korvauksen. Maatalouden tukemiseksi on tehty erilaisia esityksiä, onpa sen varjolla suoritettu välikysymyskeskustelukin kevätkaudella eduskunnassa. Tosiasiaksi kuitenkin jää, että hallituksen ja sitä kannattavien puolueiden taholta tehdyt esitykset eivät ole johtaneet pienviljelijäväestölle myönteiseen tulokseen. Huoli-

matta siitä, että maataloustuotteitemme hinnat ovat maailmanmarkkinahintoja paljon korkeammat, pienviljelmien kannattavaisuus on heikko. Kysymys maatalouden tukemisesta on näin ollen muodostunut yhdeksi kaikkein kipeimmistä kysymyksistä maassamme.

Jo vuoden 1950 valtiopäivillä kansandemokraatit esittivät maatalouden tuotannon kannattavaisuuden turvaamista tuotantotukilinjan mukaisesti. Syksyllä 1951 jätettiin valtiopäiville ehdotus laiksi maataloustuotannon kannattavaisuuden turvaamisesta. Tämän lakiehdotuksen mukaan maataloustuotteitten hinnat olisi saatettava maailmanmarkkinahintojen mukaisiksi. Maatalouden kannattavaisuuden ja siitä toimeentulonsa saavan väestön kohtuullisen toimeentulon turvaamiseksi maataloudelle olisi annettava tuotantokustannusten ja tuotteiden maailmanmarkkinahintojen välistä eroa vastaava rahassa maksettava tuotantotuki. Tuotantokustannukset laskettaisiin kirjanpitotilojen tuotantokustannusten mukaisesti. Koska tuotantokustannukset erisuuruisilla tiloilla ja eri osissa maata vaihtelevat, ehdotetaan maa jaettavaksi tuotantokustannusten laskemista varten alueisiin. Tuotantotuki annettaisiin täysimääräisenä vain sellaisille viljelmille, joiden viljelty pinta-ala on 10 hehtaaria tai vähemmän. Suuremmille tiloille tuki olisi viljelysten suuruuden mukaan asteettain vähenevä. Tätä lakiehdotusta eduskunta ei ole vielä ottanut käsiteltäväkseen.

Maata tarvitseville

Nykyinen maanhankintalaki ei ole voinut ratkaista mitä kipeimpänä vallitsevaa maa- ja lisämaakysymystä. Päinvastoin on olemassa suoranaista pyrkimystä jo maanhankitalain nojalla saatujen tilojen palauttamiseen niiden entisille omistajille. Viimeisenä esimerkkinä tästä kehityksestä mainittakoon Orimattilassa käynnissä oleva oikeudenkäynti 130n maata saaneen pienviljelijän maiden takaisin palauttamiseksi kartanonomistajille. SKDLn eduskuntaryhmä on tarmokkaasti pyrkinyt saamaan aikaan myös tämän maatalouden peruskysymyksen myönteisen ratkaisun. Niinpä vuoden 1951 syksyllä jätettiin lakiesitys "maanhankintasta maanpuutteessa oleville". Sen mukaan annetaan maata maantarvitsijoille uusina viljelystiloina sekä lisämaata liian pienille ja elinkelvottomille tiloille. Tarvittaessa voidaan muodostaa yhteisiä laitumia, polttopuualueita ja yhteismetsiä. Viljelystiloja muodostettaessa joko uusina tiloina taikka siten, että pientiloille annetaan lisämaata, on huolehdittava siitä, että tiloista tulee kokonsa puolesta elinkelpoisia ja sijaintiin nähden tarkoituksenmukaisia. Asuntotiloja ja asuntotontteja voidaan myös antaa, jos se asutustoiminnan kannalta on tarkoituksenmukaista. Maanlunastus ehdotetaan tapahtuvaksi valtion välityksellä. Maata lain tarkoituksiin pakkoluovutettaisiin puutavarayhtiöiltä sekä muilta teollisuutta ja kauppaa harjoittavilta yhtiöiltä. Mikäli näin ei saada riittävästi maata, voidaan lain tarkoituksiin käyttää myös valtion, seurakuntien ja säätiöiden maita. Tätäkään lakiehdotusta ei eduskunta ole vielä käsitellyt.

Maatalouden koneellistaminen

On selvää, että maatalouden tuotantotukitoimenpiteillä sekä maan ja lisämaan antamisella ei yksin voida ratkaista kysymystä maatalouden kannattavaisuudesta ja sen harjoittajien toimeentulosta. Monet muut toimenpiteet

ovat tarpeen. Yksi erittäin tärkeä toimenpide on maatalouden tuotantoteknillisen tason kohottaminen, s.o. koneellistaminen. SKDLn eduskuntaryhmän taholta on jatkuvasti tehty aloitteita valtion tukitoimenpiteiden saamiseksi maatalouden koneellistamiseksi. Näiden toimenpiteiden seurauksena onkin maatalouden koneellistaminen edistynyt sotien jälkeen huomattavasti. Pienviljelijäin heikko taloudellinen asema ja valtion taloudellisen tuen vähäisyys sekä sen saannin epävarmuus ovat kuitenkin suuresti hidastuttaneet tätä kehitystä. Tämän vuoksi SKDLn eduskuntaryhmä jätti vuoden 1951 syksyllä valtiopäiville ehdotuksen laiksi maatalouskoneyhtymistä ja niiden valtionavusta.

Lakiesityksen mukaan vähintään 5 Suomen kansalaista voisi muodostaa maatalouskoneyhtymän ja tulisi valtion osallistua sen perustamiseen suorittamalla vähintään puolet päätetystä osuusmaksusta. Valtio avustaisi sen lisäksi vähintään 50 %lla näiden yhtymien maatalouskonehankintoja. Yhtymien perustamisen ja toiminnan ohjaamista varten ehdotetaan maatalousministeriön yhteyteen perustettavaksi koneellistamistoimikunta.

Lakiesitystä valmistelevasti käsitellyt valiokunta toteaa, että "maatalouden kannattavaisuuden kohottamisen kannalta on pyrkimyksellä säästää ihmistyötä lisäämällä konevoimaa huomattava merkitys" sekä että "eräillä viime aikoina käytäntöön otetuilla suuritehoisilla koneilla voidaan ihmistyömäärää supistaa jopa kymmenenteen osaan entisestään". Yhtyen lakialoitteen tekijöihin on valiokunta sitä mieltä, että "ainakin kalliimpien koneiden hankkiminen muodostuu yksityisille pienviljelysyrityksille yleensä taloudellisesti kannattamattomaksi. Tämän vuoksi on huomiota kiinnitettävä koneiden yhteiskäyttömuotojen edistämiseen." Valiokunnan hankkimien tietojen mukaan on maassamme viime vuosina perustettu 104 maatalouskoneyhtymää, joiden toiminnasta se lausuu mm.: "Koneasemien toiminta on valiokunnalle annettujen tietojen mukaan kehittynyt hyvin myönteiseen suuntaan." Näin ollen valiokunta on melkeinpä ihastunut SKDLn edustajain aloitteessa mainittuihin ajatuksiin, mutta siitä huolimatta valiokunta ehdotti lakiehdotuksen hylkäämistä. Niin myöskin tapahtui porvarillis-sosialidemokraattisen enemmistön äänillä kansandemokraattien ääniä vastaan.

Näemme siis, että vain SKDLn eduskuntaryhmä johdonmukaisesti puolustaa niin työläisten kuin talonpoikienkin asiaa eduskunnassa.

Verotus

On yleisesti tunnettua, että juuri verotuksen alalla maaseudun työtätekevä kansa on joutunut mitä kohtuuttomimpaan asemaan. Jossakin määrin helpottaakseen verojen epäoikeudenmukaista jakautumista kansandemokraatit ovat vuoden 1951 syksyllä ja vuoden 1952 keväällä tehneet joukon verotusta koskevia aloitteita. Tästä mainittakoon lakiesitys eräiden metsänmyyntitulojen verotukseen saattamiseksi. Kuten tunnettua metsän puhtaan tuoton määrääminen verotuksessa tapahtuu kolmen edellisen vuoden arvioidun tulon keskiarvon mukaisesti. Esimerkiksi vuoden 1951 tuloa määrättäessä ovat arviovuosina vuodet 1949, 1950 ja 1951. Sen johdosta, että kantohinnat kahtena edellisenä vuonna olivat vain vähäinen osa viimeksimainittuna vuonna maksetuista kantohinnoista, metsätulojen verottaminen ei yleensä tapahdu lä-

heskään todellisia tuloja vastaavasti. Puutavarayhtiöiden suurmetsän omistajat ovat sen johdosta saaneet huomattavasti tuloja, jotka eivät voimassaolevien verolakien mukaan joudu verotettaviksi. SKDLn lakiesityksen tarkoituksena on näiden tulojen verotukseen saattaminen. Lakiesityksen mukaan on suurille osakeyhtiöille ja muille niihin verrattaville samoinkuin yksityisille suurmetsän omistajille asetettava erikoisvero. Verotettavaksi tuloksi katsotaan tällöin se tulo, jolla verovuoden kantohinnat ylittävät vuoden 1950 keskimääräiset kantohinnat. Tätä veroa ei kuitenkaan esitetä asetettavaksi metsänomistajalle, joka saa tulonsa pääasiassa omalla ja perheensä jäsenten työllä.

Sen johdosta, että hallituksen ja puunjalostusteollisuuden keskusliiton tekemän sopimuksen nojalla maksettavat suhdannepidätykset, joiden arvioidaan kohoavan tämän vuoden osalta yli 20 000 miljoonan markan, ovat palautusvuosiin asti verovapaat, kunnat menettävät huomattavia summia aikanaan maksettavaksi kuuluvia verotuloja. Tämän vuoksi SKDLn eduskuntaryhmä jätti näille valtiopäiville ehdotuksen laiksi kunnille suhdannepidätyksistä tulevan veron ennakkomaksusta. Lakiesityksen mukaan suhdannerahasto velvoitettaisiin maksamaan kunnille jo verovuoden ennakkona sen, minkä kunnat myöhemmin ovat verona oikeutettuja suhdannepidätyksistä saamaan. Molemmat edellämainitut lait eivät ole tulleet eduskunnan käsittelyyn.

Varsin tärkeä lakiesitys oli myöskin ehdotus laiksi liikevaihtoverolain muuttamiseksi, missä SKDLn eduskuntaryhmä ehdotti liikevaihtoverosta vapautettavaksi mm. seuraavat tarvikkeet: kalan pyydykset ja kalastuslanka, joka välitetään kalastusjärjestöjen välityksellä, jalkineet, työrukkaset, työtakit ja -puvut, rakennustarvikkeet, sellaiset työvälineet, joita työntekijät ammatissaan tarvitsevat ja joutuvat itse hankkimaan, pumpuli- ja villavaatteet. Sitä ei myöskään ole käsitelty.

Sen sijaan on käsitelty hallituksen muutosesitykset liikevaihtoverosta. Niinpä muutettiin viime vuoden lopulla liikevaihtoverolakia siten, että mm. jalkineet vapautettiin tästä verosta. Koska kuitenkin hallituksenkin oli myönnettävä, että tehdyt muutokset liikevaihtoverolakiin ovat jääneet työläisten kannalta merkityksettömiksi, hallitus antoi tämän vuoden maaliskuussa eduskunnalle uuden esityksen. Tällä esityksellä vapautettiin liikevaihtoverosta sukat ja valmiit alusvaatteet, muutamia alusvaatelaatuja lukuunottamatta. Lakiesitystä eduskunnassa käsiteltäessä SKDLn eduskuntaryhmän taholta ehdotettiin lakiin muutos, joka tekisi mahdolliseksi myöskin alusvaatekankaiden ja niiden valmistukseen tarvittavan langan vapauttamisen verosta. Eduskunta hylkäsi kuitenkin tehdyn esityksen 142:lla äänellä SKDLn edustajain ääniä vastaan. Lakiesityksen johdosta hallitukselle annettavaan vastaukseen kansandemokraatit ehdottivat otettavaksi lausunnon, missä hallitusta kehoitetaan ensi tilassa antamaan eduskunnalle esityksen liikevaihtoverolain sellaisesta muuttamisesta, että verosta vapautuisivat kaikki välttämättömään kulutukseen tarvittavat vaatetustarvikkeet. Tämänkin ehdotuksen porvarillis-sosialidemokraattinen enemmistö hylkäsi kansandemokraattien ääniä vastaan.

Monin tavoin ovat kansandemokraatit taistelleet työtätekevien etujen puolustamiseksi. Edelläolevassa ei ole esitetty läheskään tyhjentävästi niitä aloitteita ja toimenpiteitä, joita eduskuntaryhmän taholta on suoritettu. Niinpä ryhmän taholta on tehty suurisuuntainen lakialoite asutuskeskusten asuntovajauksen poistamisesta, minkä mukaan vuosien 1952—59 aikana olisi rakennettava asutuskeskuksiin yhteensä 60.000 terveydellisesti ja sosiaalisesti tarkoituksenmukaista perheasuntoa sen lisäksi, mitä Arava- ja yksityisen rakennustoiminnan puitteissa muutoinkin rakennetaan. Varat, noin 12.000—15.000 miljoonaa vuodessa ehdotetaan hankittavaksi vientiteollisuutta harjoittavilta tai teollisuustuotteiden vientiä harjoittavilta yksityisiltä yhtiöiltä ja yrittäjiltä perittävillä erikoisveroilla, jonka suuruuden hallitus kutakin vuotta varten määrää. Edelleen on ryhmän taholta tehty aloitteita hintojen ja verojen sekä asuntovuokrien säännöstelemiseksi, häätöjen estämiseksi, Arabian edustalla oikeuksiaan puolustaneiden työläisten tuomioiden peruuttamisesta ym.

Edellä olevan selostuksen tarkoituksena on havainnollistaa sitä kamppailua, jota SKDLn eduskuntaryhmä on v. 1951 eduskuntavaalien jälkeen käynyt ja niitä olosuhteita, joissa taistelu on suoritettu. Ottamalla huomioon rajoitetun tilan, ei selostus voi olla läheskään tyhjentävä. Siksi siinä onkin rajoituttu luonnehtimaan vain ryhmän toiminnan päälinjaa, taistelua rauhan ja työtätekevien etujen puolustamista. Myöhemmin määrättävänä ajankohtana on tarkoitus julkaista laajempi selostus ryhmän toiminnasta erikoisena kirjasena. Toivomme, että tämä kirjoitus omalta osaltaan luo pohjaa ryhmän ja valitsijajoukkojemme välisen yhteistyön kehittämiselle ja lujittamiselle.

E. O. T.

"SKDL yhdistää maamme kansanvaltaisia piirejä taisteluun sodanvaaraa, kansalaisten oikeuksien supistamista ja suurpääoman harvainvaltaa vastaan."

Hertta Kuusinen
SKDLn III liittokokouksessa.

ERKKI TUOMINEN:

Keynesin oppi kapitalistisen talouspolitiikan ohjeena

I

Me elämme nykyisin kapitalismin yleisen pulan kautta, jonka vallitessa kapitalistisen talousjärjestelmän sisäiset ristiriidat ovat kärjistyneet äärimmilleen ja sen mädännäisyys paljastunut koko inhoittavuudessaan. Mitä merkitsee kapitalismin yleinen pula? Se merkitsee, että ”kapitalismi ei ole enää maailmantalouden ainoa ja kaikkikäsittävä järjestelmä, että kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalla on sosialistinen järjestelmä, joka kasvaa, joka menestyy, joka on kapitalistista järjestelmää vastassa ja joka jo olemassaolonsa tosiasialla osoittaa kapitalismin mädännäisyyden ja horjuttaa sen perusteita.” (J. Stalin).

Toisen maailmansodan jälkeinen kausi on edelleen kärjistänyt kapitalismin yleistä pulaa. Sodan seurauksena irroittautui kapitalismin maailmanjärjestelmästä kansandemokratian maat ja myöhemmin Kiina. Tämä on heikentänyt kapitalistista järjestelmää perustuksiaan myöten. Kapitalistisen järjestelmän mädännäisyydet, kuten työttömyys, ovat saaneet yhä suuremman laajuuden ja niiden salaaminen suurilta joukoilta on tullut mahdottomaksi.

Porvaristo pyrkii eri tavoin peittelemään ja kieltämään jatkuvan työttömyyden olemassaoloa tai vääristelemään sen syitä, koska porvariston etujen mukaista on kaunistella kapitalismia ja yrittää peittää luokkien välistä kuilua. Työttömyyskysymyksen yhteydessä tätä kapitalismin kaunistelua harjoitetaan meillä kuten muissakin kapitalistisissa maissa, hyvin voimaperäisesti.

Niinpä erityinen taloustieteellinen koulukunta, n.s. *klassillinen kansantaloustiede*, selittää, *ettei työttömyyttä varsinaisessa mielessä eli ns. tahatonta työttömyyttä ole olemassakaan*. Mikäli työttömyyttä esiintyy, on se työläisten tahallisesti aikaansaamaa työstä kieltäytymistä. Tämä koulukunta lähtee siitä, että mikäli työntekijät suostuvat rahapalkkojen alentamiseen silloin kun työttömyyden uhka esiintyy, lisääntyy työllisyys jälleen ja siitä seuraa, että varsinainen työttömyys käy mahdottomaksi. Tämän mukaan esimerkiksi Suomessa vuoden 1951 talvella vallinnut työttömyys ei olisi ollut mitään muuta kuin ”vapaaehtoista” työttömyyttä eli työstä kieltäytymistä. Kuten muistetaan, tällä ”klassillisella” tavalla asian silloin selittivät hallitusherrat ja porvarillis-sosialidemokraattinen lehdistö. Tällainen selitys on kuitenkin osoittautunut liian läpinäkyväksi, jotta siihen kansanjoukkoja saataisiin uskomaan. Porvariston oppineiden lakeijoiden hourailut, että työttömyys muka on työläisten ”vapaaehtoista” työstä kieltäytymistä, ovatkin kärsineet täydellisen vararikon.

Samoin on käynyt professori Klaus Wariksen lörpöttelylle, että on jo ”viisi vuotta kulunut, eikä mitään sodanedelliseen kroonilliseen joukkotyöttömyyteen verrattavaakaan ole koettu”. Samaan aikaan kun tämä lordi Keynesin uskoton oppilas vakuuttaa, että ”useissa maissa on ollut pitkiäkin ylityöllisyyden ajanjaksoja, jolloin inflatio on päässyt edistymään”, kapitalististen maiden viralliset tilastot osoittavat 45 miljoonaa työtöntä ja osatyötöntä. Yksin USAssa vuoden 1950 alkupuoliskolla presidentti Trumanin ilmoituksen mukaan oli 4,5 miljoonaa ”täystyötöntä”, mikä Suomen oloihin sovellettuna merkitsisi yli 100.000 nousevaa työttömäin armeijaa. Tätä professori Waris kutsuu ”täystyöllisyyskaudeksi”. Elämän kova todellisuus tekee tyhjäksi moiset vakuuttelut, samoinkuin se tekee vaikeaksi vakuuttaa kansanjoukkoja siitä, että työttömyys on ikuinen, jota ei voida poistaa, sillä ”rappeutuneen kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalla kasvaa ja kukoistaa Neuvostoliiton sosialistinen talousjärjestelmä, jossa työttömyys on hävitetty ja jossa ihmiset ovat jo kauan sitten ehtineet unohtaa työttömyyden painajaisen ja sen kauhut.” (I. Kuzminov: Keynes imperialistisen taantumuksen ja sodan ideologi, Bolshevik 1951.)

Ymmärtääksemme, mistä työttömyys johtuu, on syytä lyhyesti palauttaa mieliin pääoman kapitalistinen kasaantuminen ja pääoman kokoonpanossa tapahtuvat muutokset kasaantumisen kehityksessä. Todistellessaan kapitalistien voittojen suurta hyödyllisyyttä työntekijöille porvaristo ja oikeistososialidemokraatit viittaavat siihen, että tuotannon kasvu ja siis pääoman kasaantuminen lisäävät työtilaisuuksia ja työläisten lukumäärää. Niinpä eduskunnan ulkoasiainvaliokunnan kokouksessa 29. 3. —50 Väinö Hakkila lausui: ”Puutavarateollisuuden menestys on meidän kaikkien etu, varsinkin työläisten.” Koska oikeistososialidemokraatit väitteittensä tueksi vetoavat jopa Karl Marxiin, on ehkä syytä vastata tähän Marxin sanoilla: ”Väite, että pääoman ja työläisten edut ovat samat, merkitsee siis vain: pääoma ja palkkatyö ovat yhden ja saman suhteen kaksi puolta. Toinen edellyttää toista aivan samoin kuin koronkiskuri ja tuhlari edellyttävät toisiaan.”

Marxin mukaan pääoman kasautuminen ei ole vain pääoman määrällistä laajentumista, vaan tapahtuu siten, että pääoma kokoonpanoltaan, jatkuvasti laadullisesti muuttuu, että pysyvä osa, tuotantovälineiden määrä, alati lisääntyy vaihtelevan osan, työvoiman määrän, kustannuksella. Marx sanoo tästä seuraavasti: "Kun työn kysyntää ei määrää kokonaispääoman suuruus, vaan sen vaihtelevan osan suuruus, vähenee se siis etenevästi kokonaispääoman lisääntyessä, sen sijaan, että se kasvaisi samassa suhteessa kuin se." Näin ollen tarvitaan yhä suurempi määrä kasaantunutta lisäpääomaa, jokaista uutta työntekijää varten. Tämän kehityksen on Marx kiteyttänyt erinomaisella tavalla seuraavaan lauseeseensa:

"Itsesynnyttämällään pääoman kasautumisella tuottaa työväestö siis yhä lisääntyvässä määrässä niitä välineitä, joitten vuoksi suhteellisesti yhä suurempi osa siitä tulee tarpeettomaksi. Niinkuin teollisuudessa jokaisella erikoisella historiallisella tuotantotavalla on oma erikoinen historiallisesti pätevä väestölakinsa, on tämä kapitalistiselle tuotantotavalle ominainen väestölaki."

Kapitalistiselle kasaantumiselle onkin itse asiassa välttämätöntä liikatyöväestön olemassa olo. Se muodostuu kapitalistisen tuotantotavan elinehdoksi. Se on käytettävissä oleva teollinen vara-armeija, jota käyttäen pääoma voi vapaasti siirtyä sellaisille tuotantoaloille, joissa on odotettavissa suuria voittoja. Esim. uudet keksinnöt, uudet raaka-ainelöydöt saattavat synnyttää tilanteen, jossa nopeasti tarvitaan suuria työläisjoukkoja, mitä ei voi väestön lisäkasvu tyydyttää. Tässä on yksi syy, miksi meidänkin maamme kapitalistit ovat syksystä 1947 lähtien hokeneet vaatimusta "normaalista työttömyydestä". Mutta on toinenkin, tällä hetkellä vielä painavampi syy. Työttömien vara-armeija antaa nimittäin mahtavan aseen kapitalistien käteen työväenluokan elintason alentamiseksi.

Työttömyys tekee kapitalisteille mahdolliseksi lisätä työvoiman riistoa äärimmilleen alentamalla työpalkkoja alle työvoiman normaalien uusintamistarpeiden ja lisäämällä työn voimaperäistämistä. Tästä viimeksimainitusta meillä on läheisenä esimerkkinä työkohtaisuuden soveltaminen teollisuudessa yhä laajenevassa määrässä. Työn voimaperäistäminen, josta on eroitettava työn tuottavuus, johtaa työttömyyden lisääntymiseen.

Marx on myöskin jo selvästi osoittanut, että kapitalisteilla on erinomainen kyky siirtää työttömien samoin kuin syystä tai toisesta työhönkykenemättömiksi tulleiden henkilöiden elättämisen työväenluokan ja keskiluokan niskoille. Juuri tässä työttömien huoltamisessa ja niiden elättämisessä tulee työttömyyskysymys erikoisesti esiin kunnallisena kysymyksenä. Kapitalismin oloissa tapahtuva yhteiskunnallisen pääoman lisääntyminen toisaalta ja proletariaatin sekä teollisuuden vara-armeijan lisääntyminen toisaalta voidaan lyhyesti luonnehtia seuraavilla Marxin sanoilla:

"Kuta suurempi on yhteiskunnallinen rikkaus, toimiva pääoma, sen lisääntymisen laajuus ja voima ja siis myöskin proletariaatin absoluuttinen määrä ja sen työn tuotantovoima, sitä suurempi on teollisuuden vara-armeija."

Pääoman kasautumista vastaa siis toisaalta kurjuuden kasautuminen. Tämä on kapitalistisen kasautumisen yleinen laki. Työttömyys liittyy kapitalismin olemukseen, eikä ole siitä poistettavissa niin kauan kuin kapitalistinen tuotantotapa on vallitsevana.

Kuten näemme, oikeistososialidemokraatti Hakkilan ja kumppanien edellä esitetyt väitteet eivät saa tukea Marxin opeista. Kapitalistien voittojen kasvaminen ei johda työttömyyden vähenemiseen. Päinvastoin, työttömyys on kapitalismin etujen mukaista jopa siinä määrin, että he eivät sitä poistaisi, vaikka siihen olisi mahdollisuuksiakin.

Ei ihme, jos Klaus Waris, Hakkila ja kumppanit yrittävät kaikin keinoin todistaa, etteivät Marxin teoriat pidä paikkaansa ja ettei työttömyys suinkaan ole sellainen paha, jollaisena marxilaiset sen esittävät. Mutta mitä todistavat tosiasiat viimeaikaisesta kapitalismin kehityksestä.

Virallisten tilastotietojen mukaan, joita kaikissa kapitalistisissa maissa pidetään ja joiden valheellisuus ja kapitalismin kaunistelemisen tarkoitus on ilmeinen, oli v. 1949 kaikissa kapitalistimaissa yhteensä 40 miljoonaa työtöntä ja v. 1950 45 miljoonaa. Mainittuihin lukuihin sisältyy osatyöttömyys, mikä on eräs muoto työttömyyttä yleensä ja tehokas keino työväenluokan elintason alentamiseksi. Vuoden 1951 aikana työttömyys ei ole sotateollisuuden lisääntymisestä huolimatta sanottavasti laskenut. Nämä viralliset luvut osoittavat kumoamattomasti, että kapitalistinen maailma ei ole tähän päivään mennessä vapautunut joukkotyöttömyydestä.

Sosialidemokraattiset oikeistojohtajat mielellään esittävät ihannoituja kuvauksia amerikkalaisesta monopolikapitalismista ja elämäntyylistä siellä sekä pyrkivät tuottamaan meillekin tämän elämäntyylin. On niin ollen paikallaan juuri Amerikkaa koskevilla tiedoilla osoittaa, missä määrin oikeistososialidemokraattiemme väitteet pitävät paikkansa.

Sodan jälkeen on Amerikassa työttömyys vuosi vuodelta kasvanut. Sen ollessa v. 1929 1,9 milj. ja v. 1944 670.000, nousi työttömyys vuonna 1948 1.940.000, 1949 3.395.000 ja v. 1950 alkupuoliskolla 4,5 miljoonaan. Nämä luvut ovat Amerikan virallisen tietotoimiston antamia, eivätkä sellaisenaan osoita työttömyyden todellista laajuutta. Kuitenkin jo niistä käy ilmi, että työttömyys kuuden vuoden sisällä kohosi 7 ker-

taiseksi. Työttömyyden todellisen laajuuden salaaminen on kapitalisteille kaikkialla, niin myöskin Amerikassa, erittäin tärkeä asia, minkä vuoksi on ryhdytty erilaisiin toimenpiteisiin tilastollisen työttömyyden vähentämiseksi. Niinpä edellä mainitut luvut ilmaisevat vain niitten työttömien lukumäärän, jotka ovat oikeutettuja saamaan työttömyysavustusta. Ne, jotka syystä tai toisesta ovat menettäneet tämän oikeutensa, joutuvat pois työttömien kirjoista kokonaan siitä riippumatta, ovatko he työtä saaneet tahi ei. Mutta amerikkalaiset ovat keksineet muutakin työttömyyden torjumiseksi. Niinpä henkilö, jonka nimi löytyy jonkun toimipaikan henkilökuntaluettelosta, vaikka hänellä ei mitään työtä eikä myöskään siis paikkaa olisikaan, katsotaan työssäolevaksi. Tätä perustellaan sillä, että saamalla pitää nimensä henkilökuntaluettelossa hänelle tarjoutuu erityinen mahdollisuus joskus tulevaisuudessa saada työtä. Tällaisia "täystyöläisiä" oli Amerikassa v. 1950 alussa yli 2 miljoonaa. Kun huomioidaan ne työssä olevat, jotka työskentelevät vain osan viikosta, joita v. 1945 oli 6,2 miljoonaa ja v. 1950 10 miljoonaa, saadaan työttömien ja osatyöttömien lukumääräksi v. 1950 18 miljoonaa. Osoitukseksi siitä, että osatyöttömien kohdalta on kysymys todellisesta työttömyydestä, mainittakoon, että nämä tekevät työtä keskimäärin 21 tuntia viikossa, mikä luonnollisestikaan ei takaa alkeellisintakaan toimeentuloa.

Päinvastaista kehitystä osoittavat tiedot USAn kapitalistien voittojen ja tuotannon kehityksestä. Tästä muutamia numerotietoja: v. 1929 kohosivat suurkapitalistien voitot 8,4 miljardiin dollariin. Sotavuosina 43—44 ne olivat 10,6—10,8 miljardia dollaria. Sodan jälkeen v. 1946 nousivat voitot 13,9 miljardiin, v. -47 19,1 miljardiin, -48 21,2 miljardiin, -49 17,9 miljardiin, -50 40,5 miljardiin ja -51 n. 50 miljardiin. Näistä lukusarjoista ilmenee mitä selvimmin, että Marxia lainataksemme "kuta suurempi on yhteiskunnan rikkaus, — — sitä suurempi on teollisuuden vara-armeija".

Miten voidaan selittää työttömyyden näin valtava laajuus huolimatta kapitalistien voittojen ja tuotannon kasvusta. Yksinomaan kapitalistisen kasautumisen lain perusteelta ei voida selittää joukkotyöttömyyden nykyistä laajuutta ja sen muodostumista vakinaiseksi. Kominternin tpk:n istunnossa v. 1929 pitämässään alustuksessa O. W. Kuusinen silloista työttömyyttä luonnehtiessaan lausui mm. seuraavaa: "Tosin jo kapitalistisen kasaantumisen yleisen lain mukaan on asia niin, että mitä enemmän pääoman yhteenkokoontuminen ja keskittyminen kehittyvät, sitä enemmän pitää kasvaa teollisuuden reserviarmeija. Mutta yksinomaan sillä ei voida selittää sitä laajuutta, minkä joukkotyöttömyys on nyt saanut kapitalistisessa maailmassa." Edelleen Kuusinen oli sitä mieltä, että työttömyys oli kohonnut jo niin suureksi, että se menee niiden rajain yli, "jotka vastaavat kapitalismin intressejä näissä maissa".

Työttömyys on siis tullut kapitalismin yleisen pulan kaudella pysyväksi ilmiöksi. Edellä olevien lukujen valossa sen salaaminen kaikista tilastotempuista huolimatta on käynyt mahdottomaksi. Näin ollen työttömyydestä on tullut kaikissa kapitalistisissa maissa mitä kärkevin poliittinen ja taloudellinen probleema. Tässä tilanteessa on finanssiharvainvalta asettanut porvarillisen taloustieteen edustajain eteen tehtävän — antaa joukkotyöttömyydestä sellainen selitys, joka poistaisi kapitalismilta vastuun tästä onnettomuudesta ja synnyttäisi kuvitelman, että siitä olisi mahdollista suoriutua kapitalistisenkin järjestelmän puitteissa.

Kapitalismin yleisen pulan kaudella voimistuu porvarillisen valtion kietoutuminen yhteen monopolien kanssa. Meillä on tässä suhteessa varsin läheisiä todisteita omasta takaa. Muistutan mieliin vain hallituksen viimeksi esittämän ja eduskunnan hyväksymän valtalain, joka nojaa työnantajapiirien kanssa tehtyyn sopimukseen. Nykyisissä oloissa porvarillinen valtio muuttuu yhä enemmän sotilas- ja poliisivaltioksi, joka häikäilemättä sortaa työtätekeviä. Talouselämän militarisointi, sotavalmistelut ja sota ovat tulleet yhä tärkeämmiksi tulolähteiksi monopoleille. Tästä johtuu porvariston kiihkeä pyrkimys kuvailla kaikkein suurempien monopoliyhtymäin käsissä oleva porvarillinen valtio luokkien yläpuolella olevaksi elimeksi, joka toimii koko väestön eduksi ja kykenee talouselämän säännöstelyn tietä hävittämään tuotannon anarkian, pulat ja työttömyyden. Tämän vuoksi porvaristo vaatii oppineiltaan sellaisia taloustieteellisiä perusteluja, jotka siunaavat sota- ja valloituspolitiikan taloudellisen kehityksen kannalta.

Finanssiharvainvallan käskyä ovat rientäneet toteuttamaan mm. "uusmalthuslaiset", jotka yhtyen Malthuksen väestöteorioihin, selittävät maapallolla olevan liikaa ihmisiä. Niinpä amerikkalainen professori William Vogt kehittelee uusmalthuslaisia oppejaan seuraavasti:

1. Ihmiset, jotka ovat nälkäisiä, ovat taipuvaisia syyttämään halpamaisesti kapitalismia.
2. Jos he ovat nälkäisiä, johtuu se siitä, että heitä on liian paljon.
3. Ainoa keino suojella "sivistystä" (tarkoittaa kapitalismia) on estää väestön lisääntyminen voiman perusteella, mikä merkitsee liikaväestön täydellistä hävittämistä.

Edelleen Vogt katsoo, ettei kapitalismi suinkaan ole vastuussa maailmassa vallitsevasta kurjuu-

ERKKI SALOMAA:

Työtä ammattiliitoissa voimistettava

"Lännen kommunististen puolueiden päätehtävänä tällä hetkellä on se, että kehitetään ja viedään päätökseen kamppailu ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden puolesta, että kaikki kommunistit liittyvät ammattiliittoihin, että tehdään niissä kärsivällistä,

---

desta ja työttömyydestä. Ei, vastuussa ovat lääkärit. Hän sanoo: "Nykyajan lääkärit . . . uskovat jatkuvasti, että heidän velvollisuutensa on pelastaa mahdollisimman monen ihmisen elämä. . . . Antamalla lääkärinhoitoa ja parantamalla terveydenhuoltoa he ottavat vastuun siitä, että monet miljoonat ihmiset elävät vuosikausia yhä kasvavassa kurjuudessa." Sen vuoksi Vogt ehdottaakin, että 1) pitää ryhtyä toimenpiteisiin terveyshuollon ja lääketieteen kehityksen jarruttamiseksi erityisesti vähän kehittyneissä maissa, kuten siirtomaissa;

2) tulee sterilisoida alemmat rodut ja ihmiset, jotka jatkuvasti elävät kurjuudessa.

Amerikkalaiset "tiedemiehet" Frank Peattson ja Floud Harper Cornellin yliopistosta ovat laskeneet, että sopivin asukasluku maapallollamme olisi noin 900 miljoonaa ihmistä. Tämä merkitsee sitä, että yli miljardi ihmistä olisi tuhottava. Valittaen sitä, ettei ole laadittu kansainvälistä suunnitelmaa ihmisharvennuksen suorittamiseksi, he lausuvat mm: "Sota, kulkutaudit ja nälkä ovat keinoja tämän päämäärän saavuttamiseksi."

Sodan kansantaloudellista merkitystä selvittää myös seuraava amerikkalaisen Times Herald-nimisen lehden lausunto: "Sodan päämääränä tänä päivänä on vihollisen kansan tuhoaminen, sen vallan murskaaminen ja sen hävittäminen kaikiksi ajoiksi maan pinnalta."

Uusmalthuslaisia tavataan myös USAn ulkopuolella. Niinpä norjalainen taantumuksellinen parlamentin jäsen C. A. Mambro sanoi jokin aika sitten Norjan suurkäräjillä pääsyyn maailmassa vallitsevaan kurjuuteen olevan sen liikakansoituksessa. "Maailman väkiluku nousee joka päivä 68.000, eikä maailma suinkaan kasva." Siksi hän ehdotti Norjan puutetta kärsiville alueille lähetettäväksi enemmän ehkäisyvälineitä kuin ruokaa. (Ilta-Sanomat 6. 5. 52.) Voidaanko kuvitella jotakin vielä inhoittavampaa todistetta kapitalismin mädännäisyydestä.

Jatkuu.

järjestelmällistä työtä työväenluokan yhdistämiseksi yhteisrintamaan pääomaa vastaan ja saadaan siten aikaan se, että kommunistiset puolueet voisivat nojautua ammattiliittoihin."

Tuskin meidän maassamme on tällä hetkellä ainuttakaan kommunistia, joka ei olisi valmis varauksetta tunnustamaan oikeaksi tätä Stalinin kysymyksen asettelua vuodelta 1925 ja lukuisia sen jälkeisiä oman puolueemme samansuuntaisia päätöksiä. Samoin jokainen puolueemme jäsen on valmis myöntämään oikeaksi Leninin vastustajaimmekin mainostamassa "Penikkataudissa" korostaman perustotuuden, että kommunistien on ehdottomasti toimittava siellä, missä joukot ovat.

SAKn oikeistojohdon jatkuvasti harjoittama työläisten etujen vastainen ja työväenluokan voimien hajoituspolitiikka — josta viimeisimpänä esimerkkinä on SAKn valtuuston päätös ns. pitkäntähtäimen ohjelman hyväksymisestä ja Kutomotyöntekijäin 11 000 tuhantisen liiton eroittaminen SAKsta — asettaa suhteemme nykyiseen SAKhon kovalle koetukselle ja helposti synnyttää virheellistä suhtautumista ammatilliseen liikkeeseen ja työskentelyyn siellä.

Tällöin on aina muistettava, että *"on kyettävä tekemään kaikenlaisia uhrauksia, voittamaan mitä suurimpia vaikeuksia voidakseen järjestelmällisesti, sitkeästi, itsepintaisesti, kärsivällisesti harjoittaa propagandaa ja agitatiota juuri niissä järjestöissä, seuroissa ja liitoissa, olkootpa nämä sitten miten taantumuksellisia tahansa, missä vain suinkin on olemassa proletaarista tai puolittain proletaarista joukkoa."*

Mutta vaikka jäsenistömme yleensä periaatteessa onkin selvillä ja myöntää ammatillisissa järjestöissä tehtävän työn välttämättömyyden, ilmenee jokapäiväisessä puoluetyössä jatkuvasti virheellisiä ja suorastaan puoluelinjan vastaista suhtautumista ammattiyhdistysliikkeeseen sekä ammatillisen työn aliarvioimista.

Jäsenyys ammatillisissa järjestöissä

Kaikkein alkeellisin perusedellytys työlle ammatillisissa järjestöissä on jokaisen palkkatyöntekijäasemassa olevan puolueen jäsenen kuuluminen alansa ammattiosastoon. Kaupungeissa ja maaseudun teollisuuskeskuksissa yleensä näin onkin, mutta varsinaisella maaseudulla on vielä tuhansittain puolueen jäseniä, jotka niin työsopimussuhteessa olevia palkkatyöntekijöitä kuin ovatkin, eivät kuulu oman työalansa tai sen puuttuessa lähinnä sopivaan ammattiosastoon. Erityisesti maa- ja metsätyöläisten samoin kuin seka- ja rakennustyöläisten osastojen toimintaa ja työläisten yhteisrintaman rakentamista niiden puitteissa voidaan tuntuvasti te-

hostaa, jos puolueemme jäsenet viimeistä miestä ja naista myöten liittyvät niihin jäseniksi.

Kieltäytyminen työstä ammatillisissa järjestöissä ja jäsenyyden laiminlyöminen vetoamalla liikkeen oikeistolaisen johdon taantumuksellisuuteen ei ole puolueen jäsentenkään keskuudessa suinkaan harvinaista. On ymmärrettävää ja täysin luonnollista, että työläisten ensimmäisiä reagointeja liikkeen johdon vakauttamispolitiikkaa vastaan on kysymyksen esittäminen, kannattaako enää ja jatkuvasti maksaa jäsenmaksuja sellaisille johtajille ja olla mukana heidän järjestöissään. Näistä asioista keskusteltaessa ja väiteltäessä puolueen jäsenetkin usein omaksuvat virheellisen linjan siten, että he joko suorastaan asettuvat jäsenyydestä luopumisen kannalle tai eivät vaivaudu selostamaan, miksi jäsenkirja on pidettävä kunnossa ja miksi taistelua ammattiyhdistysliikkeen oikeille raiteille suuntaamiseksi on käytävä liikkeen sisällä. Tällaiset jäsenet tavallisesti puolustelevat passiivista kantaansa väittämällä, että asialle ei voi mitään. "Meidän työpaikkamme työläiset ovat niin jyrkkiä ja meillä päätettiin yksimielisesti niin", ym. tähän tapaan. Puolueen jäsenet ovat siis menneet virran mukana, koska se on helpompaa, luopuneet taistelusta ja lyöneet laimin työläisten oikeistojohtajain politiikkaa vastaan suuntautuneen esiintymisen ohjaamisen oikeisiin uomiin.

"Taantumukselliset" ammattiliitot

Työskenteleminen oikeistososialidemokraattien johtamissa ammatillisissa järjestöissä työläisten kapitalisminvastaisen yhteisrintaman muodostamiseksi kysyy sitkeyttä ja kärsivällisyyttä.

"Ei ole vähintäkään epäilystä siitä, etteivätkö herrat opportunismin johtajat tule käyttämään kaikenlaisia porvarillisen diplomatian metkuja porvarillisten hallitusten, papiston, poliisin ja tuomioistuinten avuksi ollakseen hinnalla millä hyvänsä päästämättä kommunisteja ammattiliittoihin, saadakseen heidät pois sieltä, tehdäkseen heidän työnsä mahdollisimman epämiellyttäväksi, he tulevat loukkaamaan, vainoamaan heitä, usuttamaan toisia heidän kimppuunsa".

Näin totesi Lenin v. 1920. Kun palauttaa mieliin viime vuosien "sorkkarautalinjan" esiintymiset amattiyhdistysliikkeessämme, Kemin tapaukset, putkimiesten ym. työtaistelujen murtamistoiminnan, SAKn ja eri liittojen edustajakokousvaalit, joissa sosdem-oikeisto "johtojaostojensa" kautta jo ennakolta oli järjestänyt vaalitoimitukset sellaisiksi, että se turvasi kannattajilleen varman enemmistön, ja muut vastaavat ilmiöt, ei voi muuta kuin todeta, että Leninin nimeämien Gompersien, Legien (1900-luvun alkupuolen oikeistolaisia ammattiyhdistysjohtajia) suomalaiset oppilaat ovat kansainvälisellä tasolla. Tämä ei kuitenkaan saa merkitä sitä, että olisi luovuttava taistelusta ja jättäydyttävä passiivisiksi, sillä kokemukset sekä Suomesta että muista maista ovat osoittaneet, miten kommunistit ovat sitkeällä ja määrätietoisella työllä, olemalla mukana järjestöissä ja eturivissä taisteltaessa jokapäiväisestä leivästä sekä tekemällä keskeytymättä valistustyötä, kyenneet osoittamaan oikeistolaisia johtajia aikaisemmin seuranneille työläisille työväenluokan voimien yhdistämisen ja yhteisen kapitalisminvastaisen taistelun välttämättömyyden.

Erityisesti viime kuukausina työpaikkatyöstä saadut kokemukset ovat osoittaneet, että se muuri, millä sosdem-johtajat ovat yrittäneet eristää kommunistit muista työläisistä, luhistuu lopulta kuin korttitalo aina ja kaikkialla, missä vain marxilais-leniniläinen teoria yhdistetään oikealla tavalla käytäntöön. Lenin korostaa edellämainitussa "Penikkataudissaan", että kommunistit eivät Neuvostoliitossa voineet ryhtyä rakentamaan sosialismia vartavasten heitä varten luodusta ihmisaineksesta, vaan siitä, minkä kapitalismi oli sosialistiselle valtiolle perinnöksi jättänyt. Näin joudutaan kysymys asettamaan myös meillä ammattiyhdistysliikkeessä ja työpaikkatyössä. On lähdettävä olevien olosuhteiden pohjalta, siitä, millaisia kunkin työpaikan ja työalan työläiset ovat ja sen mukaan suunniteltava valistus- ja agitatiotyömme. Niillä työpaikoilla ja niissä ammatillisissa järjestöissä, joissa kommunisteilla on oikea ote työhön, on lyhyessä ajassa jouduttu toteamaan, että vanhat sekä omat että sosdem-johtajain arviot poliittisista "voimasuhteista" sekä kaavamainen käsitys "junttamiehistä" ovat sittenkin melko suhteellisia ja muuttuvat lyhyessä ajassa oletetuista päinvastaisiksi, jos tehdään oikealla tavalla työtä.

Koska kapitalistinen riisto ei katso työläisten puolueväriä, ovat poliittisten mielipide-eroavaisuuksien varaan pystytetyt raja-aidat keinotekoisia. Aivan kuten 1930-luvun alkupuolella on työväenluokka jälleen oppinut ja oppii päivä päivältä yhä syvällisemmin, että taantumus sittenkin hyökkää työväenluokkaa vastaan kokonaisuutena. Kommunisminvastaisen taistelun varjolla käyty kamppailu johti vanhan ammattijärjestön tuhoon ja siihen välittömästi liittyvään mitä ankarimman työmaaterrorin, työttömyyden ja nälkäpalkkojen aikakauteen. Samoin porvarit ja oikeistososialidemokraattiset poliitikot kävivät "omaa sotaansa" Pekkalan hallituksen aikaista demokraattista suuntausta vastaan kommunistien vaikutusvallan vähentämisen ja heidän yhteiskunnallisesta elämästä kokonaan syrjäyttämisen nimessä. Tällöin oli jälleen kyseessä koko työväenluokan vaikutusvallan vähentäminen ja välirauhan jälkeisten saavutusten riistäminen. Kun rinnastaa tilanteen työpaikoilla esim. vv. 1946—47 nykyisin vallitsevaan, on tämä selvästi havaittavissa.

Työnantajat ovat "ryhdistäytyneet" ja kiitos työväenluokan voimien hajanaisuuden, he ovat onnistuneet valtaamaan takaisin tuntuvan osan entisistä asemistaan.

Työskenneltäessä voimien yhdistämiseksi tällaisessa tilanteessa ei pidä keskittyä vain virheiden toteamiseen ja niiden syyttelyyn, jotka ovat enemmän tai vähemmän tietoisesti edistäneet tällaista kehitystä oman työpaikan tai työalan piirissä. On osoitettava, että entiset asemat voidaan jälleen saavuttaa ja luoda edellytykset jatkuvalle etenemiselle, jos aivan samoin kuin 1945—48 taistellaan yhtenäisin rivein.

Jokapäiväinen työ yhtenäisyyden kasvattajana

Jo Marx ja Engels sekä myöhemmin Lenin ja Stalin korostivat ammattiyhdistysliikkeen merkitystä työväenliikkeen valmistavana kouluna, missä työläiset oppivat jokapäiväisistä pienistäkin palkkoja ja työehtoja koskevista erimielisyyksistä lähtien taistelemaan kapitalismia vastaan. Tällaisessa "työssä" työläiset oppivat näkemään, miten pysymällä tiukasti yhdessä voitetaan ja olemalla erimielisiä hävitään. On itsestään selvää, että todellinen kommunisti ei voi aliarvioida ammatillisten järjestöjen jokapäiväistä toimintaa ja siihen liittyviä mitä moninaisimpia, usein vähäpätöisiltäkin näyttäviä tehtäviä. Työväenliikkeen eturivin taistelijoiden on oltava mukana yhtä hyvin silloin, kun jollakin työpaikalla kamppaillaan vaikka kuinka pienestä uudistuksesta tai asetutaan vastarintaan työnantajan yrittäessä huonontaa työ- ja palkkaehtoja, kuin ratkaistaessa jotain koko maata ja sen työväenluokkaa läheisesti koskevaa suurpoliittista kysymystä. On vain pidettävä huoli siitä, että toiminta ammattiyhdistysliikkeessä ei jää siinä määrin näpertelyksi pikkukysymysten parissa, että suuremmat kaikkien palkkatyöläisten työ- ja palkkaehtoja välittömästi koskevat kysymykset, niiden selvittely ja kannanmäärittely niihin, jäävät syrjään. Monien puolueen jäsentenkin on vaikea nähdä ammattiyhdistysliike osana työväenliikkeen suuresta kokonaisuudesta ja tienraivaajana pyrittäessä sosialismiin ja vielä vaikeampi samanaikaisesti tehdä työtä voimien yhdistämiseksi pienien parannusten läpiviemiseksi. Onnistuminen, marxilaisen teorian soveltaminen jokapäiväiseen ammattiyhdistystoimintaan, edellyttää ennen kaikkea sitä, että ammattiyhdistysliikkeen riveissä toimivat puolueen jäsenet kartuttavat jatkuvasti tietojaan sekä työväenliikkeen teoriassa että käytännöllisessä ammattiyhdistystoiminnassa.

Teorian kysymyksiä

T. Lehen: LUENTOJA VALTIOSTA

VI. Neuvostodemokratiasta

KANSANVALLAN PERUSTA

"Proletaarinen demokratia on miljoona kertaa demokraattisempaa kuin mikään porvarillinen demokratia; Neuvostovalta on miljoonia kertoja demokraattisempaa kuin kaikkein demokraattisin porvarillinen tasavalta" (Lenin: Valitut teokset II, suom. painos, siv. 399).

Neuvostoliiton Perustuslaki takaa jokaiselle 18 täyttäneelle kansalaiselle, rotuun, kansallisuuteen, sukupuoleen, sivistykseen, varallisuuteen ja entiseen toimintaan katsomatta oikeuden osallistua valtiovallan elinten vaaleihin. Tämä oikeus kuuluu myöskin kaikille asevoimissa palveleville henkilöille. Näin laajaa, rajoituksista vapaata äänioikeutta ei ole missään kapitalistisessa maassa. Jo pelkästään ulkonaisestikin katsoen Neuvostoliitto on maailman demokraattisin maa.

Niin tärkeä merkitys kuin tällä aste-erolla porvarillisen demokratian ja neuvostodemokratian välillä on, se ei vielä ilmaise asian kaikkein oleellisinta puolta, sitä, mikä tekee neuvostovallan "miljoonia kertoja" demokraattisemmaksi kaikenlaista porvarillista demokratiaa. Voimme hyvin kuvitella huomattavaakin äänioikeuden laajentamista porvarillisessa yhteiskunnassa ilman, että oleellista muutosta kansan ja riistäjien välisessä voimasuhteessa tapahtuisi, sillä

"Pääoma, kun se on olemassa, hallitsee koko yhteiskuntaa, eikä mikään demokraattinen tasavalta, mikään äänioikeus muuta asian ydintä" (Lenin, Valtiosta, s. 17, suom. painos).

Vasta riistojärjestelmän lopettaminen tuo perinpohjaisen muutoksen, poistaessaan pahimman esteen todellisen kansanvallan toteuttamisen tieltä. Neuvostodemokratian peruseroavuus porvarillisesta demokratiasta on ennen kaikkea siinä, että sitä toteutetaan oloissa, joissa on hävitetty kaikenlainen ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto. Neuvostodemokratian taloudellisena perustana on yhteiskunnallinen, sosialistinen omistus tuotantovälineisiin, sosialistinen talousjärjestelmä. Kun riistäjien taloudellinen harvainvalta on murrettu, ei ole enää olemassa sellaista yhteiskuntaluokkaa, joka taloudellisen mah-

tinsa nojalla voisi sanella tahtonsa toisille kansankerroksille ja pitää niitä valtiollisessa ja henkisessä orjuudessaan. Sosialistinen talousjärjestelmä on luonut kestävän pohjan sille kansalaisten yhteiskunnalliselle tasa-arvoisuudelle, jota ilman demokratia on ulkokultaisuutta ja petosta.

Lenin korostaa teoksissaan, että todellinen tasa-arvoisuus merkitsee luokkien hävittämistä, luokkarajojen poistamista, mikä on toteutettavissa vain sosialistisen järjestelmän pohjalla. Neuvostoliitossa on työläisiä ja talonpoikia, on sivistyneistöä, mutta ei ole enää sellaisia luokkia, joiden edut olisivat ristiriidassa keskenään. Neuvostoliiton työväenluokkaan ja talonpoikaistoon, enempää kuin sivistyneistöönkään, ei sovellu enää se Leninin määritelmä, jonka mukaan luokat ovat "sellaisia ihmisryhmiä, joista toinen voi anastaa itselleen toisen työn tulokset niiden erilaisen aseman vuoksi tietyssä yhteiskunnallisessa talousmuodossa".

Sosialistisen talousjärjestelmän pohjalla on voitu tehdä loppu työttömyydestä ja työttömyyden uhasta, elämisen epävarmuudesta, ja julistaa työ jokaisen työkykyisen kansalaisen velvollisuudeksi ja kunnia-asiaksi. Tämän mukaisesti Neuvostoliiton perustuslaki TURVAA — eikä vain julista — jokaiselle kansalaiselle oikeuden työhön, lepoon, aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä.

Kapitalistisen riistojärjestelmän lopettaminen on vienyt pohjan pois vähemmistökansallisuuksiin aikaisemmin kohdistuneelta riistolta ja sorrolta. Vain sosialistisen järjestelmän pohjalla on voitu toteuttaa se Neuvostoliiton monilukuisten kansojen veljellinen solidaarisuus ja järkkymätön yksimielisyys, joka, kuten tiedämme, on tuottanut varsin katkeria pettymyksiä erinäisille "maailmanvalloittajille".

"TÄTÄ MAATA HALLITSEVAT TYÖLÄISET"

Nuo sanat on otettu Neuvostoliitossa 1950 käyneen englantilaisen ammattiliittovaltuuskunnan jäsenten yhteisesti julkaisemasta kirjasesta "Näimme Venäjän omin silmin". Tähän käsitykseen he tulivat sen havaintonsa perusteella, että useimmat niistä suurten tuotantolaitosten johtajista ja valtiollisista toimihenkilöistä, joita he matkallaan tapasivat, olivat työläisiä.

Voitaisiin huomauttaa, että tuossa ei ole mitään erikoista. Onhan kapitalistisissakin maissa ollut maaherroina, ministereinä ym. "päällysmiehinä" entisiä työmiehiä, onpa ollut kokonaisia "työväenhallituksiakin". Sellaista on tosiaankin sattunut. Nämä "sattumat" eivät kuitenkaan kestä mitään vertailua Neuvostoliitossa vallitsevan asiantilan kanssa, sillä ne ovat ensiksikin harvinaisia poikkeustapauksia. Toiseksi ns. "työväenhallitukset" kapitalistisissa maissa ovat säännöllisesti tehneet sitä, mitä kapitalistiset isännät ovat suvainneet niillä teettää. Ja kolmanneksi on otettava huomioon, että jos esimerkiksi sotaministeriksi kelpaa "poliittisesti luotettava" entinen työmieskin, niin kenraaliksi häntä ei enää huolita. Kymmenien tuhansien kenraalien joukossa ei kapitalistisessa maailmassa ole ainoatakaan työmiestä, vaikka hyvin tiedetään, että työmiehestä voi tulla yhtä hyvä kenraali kuin "herrastakin". Kapitalistiluokka saattaa joskus tarvita valtionsa korkeissa viroissa työmiehenkin näköisiä henkilöitä mainostarkoituksissa, poliittisina mannekiineina, jotka — Aleksis Kiveä lainaten — "vääntelevät ja kääntelevät itseään, että heitä nähtäisiin..."

Neuvostoliitossa ei ole ainoatakaan valtion virkaa tai virastoa, johon työläisillä ja talonpojilla ei olisi pääsyä. Sosialistisessa valtiossa ei voi toisin ollakaan. Jo Marx selitti Pariisin Kommuunin opetusten pohjalla, että työväenluokka ei voi hallita vanhalla porvarillisella valtiokoneistolla, vaan on sen korvattava tämä koneisto uudella, omalla valtiokoneistollaan. Tämä onkin aivan luonnollista, kun otetaan huomioon, että porvaristo on luonut valtiokoneistonsa työtätekevien luokkien kurissapitoa varten ja nimenomaan siinä mielessä valikoinut valtionsa virkoihin, ennen kaikkea kenraaleiksi, poliisipäälliköiksi ja tuomareiksi omat uskottunsa.

Lokakuun vallankumous osoitti jälleen vanhan virkakoneiston soveltumattomuuden kansan asian palvelukseen. Tsaaria ja kapitalisteja palvelemaan tottuneet virkamiehet kieltäytyivät tottelemasta Neuvostojen valtaa, sabotoivat, lakkoilivat, asettuivat vastavallankumouksen puolelle. He luulivat, kuten Lenin totesi, että "ilman heitä ei tulla toimeen", että Neuvostovalta sortuu heidän vastarintaansa. Lenin osoitti, että tuo herrasväki luulee liikoja itsestään ja että sen julkea laskelma ei tule toteutumaan. Työläiset ja talonpojat pystyvät itsekin hallitsemaan valtiotaan. Alussa he tosin vielä "ujostelivat", ollen tottumattomia siihen ajatukseen, että he olivat tulleet hallitsevaksi luokaksi. Mutta Lenin luotti kansan luovaan voimaan, niihin "lahjakkaisiin ihmisiin, joita kansan keskuudessa on ehtymätön lähde ja joita kapitalismi on polkenut, kuristanut, tukahduttanut tuhansin ja miljoonin". Työläisten ja talonpoikien "ujouden" voittamiseksi hän antoi viisaan neuvon:

"On hinnalla millä hyvänsä murskattava se vanha, järjetön, typerä, iljettävä ja inhoittava ennakkoluulo, että valtiota voivat hallita, että sosialistisen yhteiskunnan organisatoorista rakennustyötä voivat johtaa muka vain niin sanotut "ylimmät luokat", vain rikkaat tai ne, jotka ovat käyneet rikkaiden luokkien kou-

lun" (Suuri aloite, suom. painos, s. 37).

Lenin, joka itse oli ehdottomasti aikansa sivistynein mies, ei suinkaan väheksynyt tietojen ja ammattitaidon merkitystä valtion hallitsemisessa. Mutta tiedot ja taidot ovat hankittavissa. Sivistys uppoaa työmieheen ja talonpoikaan yhtä hyvin kuin "herraankin", kunhan siihen vain tarjoutuu tilaisuus. Tarvitsee vain avata sivistyksen ovet avoimiksi työläisille ja talonpojille. Tämän oven avasi sosialistinen vallankumous. Kansan keskuudesta lähteneen ja kansan luottamusta nauttivan sivistyneistön kasvattaminen muodostuikin alunperin erääksi Neuvostovallan tärkeimmäksi tehtäväksi. Uutta sivistyneistöä ei kasvatettu vain korkeakouluissa, joiden ovet avattiin työläisille ja talonpojille. Työmiehet ja työläisnaiset opettelivat teollisuuden johtamisen taitoa kapitalistien omistamiin tuotantolaitoksiin perustetuissa työväenkontrollin elimissä. Työmiehet ja talonpojat oppivat sotataitoa toimimalla komissaareina vanhan armeijan upseerien rinnalla. Työ neuvoi tekijäänsä niille työläisille ja talonpojille, jotka Leninin suosittelemalla ennakkoluulottomuudella vedettiin valtion vastuunalaisiin tehtäviin suoraan työpenkin äärestä tai auran kurjesta.

Neuvostoliiton Perustuslain luonnoksesta v. 1936 pitämässään puheessa Stalin saattoi todeta:

"Meidän neuvostosivistyneistömme on kokonaan uutta sivistyneistöä, joka on kaikkine juurineen sidottu työväenluokkaan ja talonpoikaistoon... 80—90 prosenttia neuvostosivistyneistöstä on lähtöisin työväenluokasta, talonpoikaistosta ja muista työtätekevistä kerroksista. Vihdoin on muuttunut myös sivistynestön toiminnan luonne. Aikaisemmin sen oli palveltava rikkaita luokkia, sillä muuta mahdollisuutta sillä ei ollut. Nyt sen on palveltava kansaa, sillä riistäjäluokkia ei enää ole... Kuten näette, se on aivan uutta, työtätekevää sivistyneistöä, jollaista ette löydä ainoastakaan muusta maasta maapallolla" (Leninismin kysymyksiä, s. 511, suom. painos).

Ja kun kaiken lisäksi otamme huomioon, että tämä sivistyneistö, ainakin valtaosaltaan, on omaksunut työväenluokan maailmankatsomuksen, marxilais-leniniläisen opin yhteiskunnan kehityksen laeista, ymmärrämme sen alttiuden, jolla se palvelee työtätekevää kansaa.

NEUVOSTOT — MAAILMAN DEMOKRAATTISIN KANSANEDUSTUSLAITOS

"Kaikki valta Neuvostoliitossa kuuluu kaupungin ja maaseudun työtätekeville, työtätekevien edustajien Neuvostojen kautta" (Perustuslain 3. pykälä).

Ei missään nykyaikaisessa valtiossa, Neuvostoliiton kokoisesta maasta puhumattakaan, voida toteuttaa *välitöntä demo-*

kratiaa siinä mielessä, että maan kaikki asukkaat kokoontuisivat samaan saliin tai samalle kentälle keskustelemaan ja päättämään yhteisistä asioista. Jokaisessa valtiossa, joka meidän päivinämme tahtoo käydä demokraattisesta, tarvitaan *kansanedustuslaitoksia*. Näitä laitoksia Neuvostoliitossa ovat työtätekevien edustajien Neuvostot, jotka Perustuslain mukaan "muodostavat Neuvostoliiton valtiollisen perustan".

Neuvostodemokratian peruspiirre, joka erottaa sen jyrkästi "idyllisimmästäkin" porvarillisesta demokratiasta, on laajojen kansanjoukkojen, ja nimenomaan työtätekevien joukkojen jatkuva, jokapäiväinen osallistuminen valtion asioiden hoitoon. Tämän osallistumisen, joukkojen luovan aloitteellisuuden pääsemisen täysiin oikeuksiinsa tekee mahdolliseksi Neuvostojen erittäin joustava rakenne, josta Lenin sanoo mm.:

"Neuvostojen kokoonpano on aina uudelleen valittavissa ja muutettavissa ilman byrokraattisia muodollisuuksia kansan tahdon mukaisesti. Se yhdistää mitä erilaisimpiin ammatteihin kuuluvia ihmisiä, mikä helpottaa kaikenlaisten uudistusten toimeenpanoa. Se antaa mahdollisuuden näiden joukkojen johtamiseen tietoisimpien työläisten ja talonpoikien taholta. Se antaa mahdollisuuden yhdistää parlamentarismin hyvät puolet välittömän demokratian hyvien puolien kanssa, ts. yhdistää kansan valitsemien edustajien hahmossa sekä lainsäädäntötehtävän että lakien täytäntöönpanon" (Lenin: Säilyttävätkö bolshevikit valtiovallan. Kirj. syyskuussa 1917).

Jo Neuvostojen syntyhistoria on omiaan luonnehtimaan niiden kansainvaltaisuutta. Neuvostot eivät ole minkään valtio-oppineen "keksintöä", ne ovat kansan omia luomuksia. Ne syntyivät ensimmäisen kerran vallankumousvuonna 1905 ja ilmestyivät jälleen historian näyttämölle vallankumousvuonna 1917 työläisten, talonpoikien ja vallankumouksellisten sotilaiden yhteisen joukkotaistelun johtoeliminä, yhteisrintaman eliminä taistelussa sotaa, tsaarin itsevaltiutta, kapitalisteja ja kartanonherroja vastaan. Leninin nerous ilmenee siinä, että hän aikaisemmin kuin kukaan muu havaitsi tässä suurenmoisessa vallankumouksellisten luokkien luomuksessa, näissä kaikkia työtätekeviä kansankerroksia yhdistävissä elimissä *tulevan valtiovallan idun*.

Se, mikä tekee Neuvostoista maailman demokraattisimman ja arvovaltaisimman parlamentin, todellisen *kansanedustuslaitoksen* tämän vaativan nimen kaikkein vaativimmassa mielessä, on niiden ennenkuulumattoman tiukka, jokapäiväinen yhteys edustamiinsa työtätekeviin joukkoihin ja johdonmukaisesti voimaansaatettu edustajien vastuuvelvollisuus. Jokainen edustaja on velvollinen tekemään säännöllisesti selkoa valitsijoilleen Neuvostojen työstä ja omasta toiminnastaan, kuulemaan valitsijain

arvostelua, toivomuksia ja ehdotuksia.

Työtätekevien edustajien Neuvostot, kyläneuvostoista Neuvostoliiton Korkeimpaan Neuvostoon saakka, valitaan yleisen, yhtäläisen ja välittömän äänioikeuden perusteella, salaisella äänestyksellä. Neuvostoliiton Korkeimpaan Neuvostoon samoinkuin eri tasavaltojen Korkeimpiin Neuvostoihin valitaan edustajat neljäksi vuodeksi, paikallisiin neuvostoihin kahdeksi vuodeksi. Mutta tämä ei suinkaan merkitse, että valittu edustaja voi istua paikallaan kaksi tai neljä vuotta, jos osoittautuu, ettei hän pysty hoitamaan tehtäviään valitsijainsa tahdon mukaisesti. Neuvostoliitossa ei kansanedustaja ole riippumaton kansasta, valitsijoistaan. Perustuslain mukaan voidaan hänet kutsua milloin tahansa pois edustustehtävistään valitsijain enemmistön päätöksellä. Vuonna 1937 vaalien edellä valitsijoilleen pitämässään puheessa Stalin lausui tästä asiasta:

”Edustajan täytyy tietää, että hän on kansan palvelija, sen lähettämä Korkeimpaan Neuvostoon, ja että hänen täytyy käyttäytyä sen linjan mukaan, jonka hän on saanut kansalta evästykseksi. Jos hän poikkeaa oikealta tieltä, on valitsijoilla oikeus vaatia uusien vaalien toimittamista, ja edustajaa, joka on poikennut oikealta tieltä, on heillä oikeus ajaa körökyydillä. Se on mainio laki. Minun neuvoni, edustajaehdokkaan neuvo valitsijoilleen on, että muistetaan tätä valitsijain oikeutta, oikeutta edustajien poiskutsumiseen ennen määräaikaa, että seurataan edustajien käyttäytymistä, kontrolloidaan heitä, ja jos heidän päähänsä pälkähtää poiketa oikealta tieltä, karistetaan heidät pois harteilta, vaaditaan uusien vaalien toimittamista. Hallitus on velvollinen määräämään toimitettaviksi uudet vaalit. Minun neuvoni on se, että muistetaan tätä lakia ja käytetään sitä tarpeen tullen”. (J. Stalin: Puhe Moskovan kaupungin Stalinin vaalipiirin valitsijain kokouksessa v. 1937, s. 7—8).

Se Leninin ”Valtiossa ja vallankumouksessa” julistama periaate, että parlamentit on muutettava juttutuvista työskenteleviksi kansanedustuslaitoksiksi, on tullut Neuvostoliitossa eläväksi todellisuudeksi. Korkeimmat Neuvostot ovat ainoita lainsäädäntäelimiä, mutta ne eivät ole pelkkiä lainsäädäntöelimiä. Niiden edustajat vastaavat myöskin lakien täytäntöönpanosta omissa vaalipiireissään. Ei ole sellaista valitsijoita kiinnostavaa kysymystä, johon Neuvoston edustaja ei olisi oikeutettu ja velvollinenkin puuttumaan, kun asiat vaativat korjausta, ei sitä virastoa, joka ei olisi velvollinen antamaan viipymättä hänen vaatimansa selitykset.

Erikoista mainintaa ansaitsee mielestäni vielä se seikka, että tärkeimmät lakialoitteet saatetaan hyvissä ajoin kansan tietoon, työtätekevien joukkojärjestöjen ja yleisten kokousten käsiteltäviksi. Lopulliset ratkaisut tällaisissakin tapauksissa tehdään Korkeimmissa Neuvostoissa tai koko maata käsittävissä Neuvostojen edustajakokouksissa, mutta ne tehdään valitsijain edustajilleen antamien evästysten perusteella.

Kun otamme huomioon edellä esitetyt seikat, Neuvostojen kiinteän, jokapäiväisen yhteyden edustamiinsa työtätekeviin joukkoihin, edustajien riippuvuuden valitsijoistaan, valitsijain oikeuden kutsua pois kelvottomaksi katsomansa edustajan ja valita uusi hänen tilalleen sekä vihdoin sen ratkaisevan sananvallan, joka työtätekevien Neuvostoilla valtiovallan korkeimpina eliminä on kaikkien tärkeiden kysymysten hoitamisessa, ymmärrämme, että Neuvostoliiton työtätekevillä on täysi syy pitää Neuvostoja o m a n a edustuslaitoksenaan, ymmärrämme sen arvonannon, jota Neuvostot nauttivat kansan keskudessa. Tällainen suhtautuminen parlamenttiin ei ole mahdollinen porvarillisessa valtiossa, jossa Leninin sanojen mukaan

”työläiset tietävät, näkevät ja tuntevat mainiosti, että porvarillinen parlamentti on v i e r a s laitos, porvariston välikappale p r o l e t a a r i e n s o r t a m i s e k s i, vihollisluokan, riistävän vähemmistön laitos” (Lenin: Valitut teokset II, s. 353).

”NUKKUVIEN PUOLUETTA” EI OLE

Neuvostovallan arvostelijat ovat näkevinään merkitsevän hymyilyn aiheen niissä Neuvostoliitosta tulleissa uutisissa, joiden mukaan osanotto valtiollisiin vaaleihin on siellä ennenkuulumattoman vilkasta, äänestysprosentti joskus miltei sataprosenttinen. Toisin sanoen, he ovat ihmettelevinään sitä, että Neuvostoliitossa ei ole ”nukkuvien puoluetta”. Mutta heiltä jää selittämättä, miksi pitäisi olla ”nukkuvien puoluetta” maassa, jossa kaikki valta, niin taloudellinen kuin valtiollinenkin, kuuluu kansalle itselleen. Miksi neuvostokansalaisten pitäisi olla niin huonoja isäntiä, että suhtautuisivat välinpitämättömästi omaan omaisuuteensa?

Jokainen tarkkailija voi helposti todeta aivan tavallisten neuvostokansalaisten ennenkuulumattoman vilkkaan harrastuksen yhteiskunnallisiin kysymyksiin. Mikä tämän ilmiön selittää? Ainoa selitys on siinä, että jokainen neuvostokansalainen tuntee tämän yhteiskunnan, sen talouden, valtion ja kulttuurin o m a k s e e n. Sosialistinen järjestelmä merkitsee sellaista asiaintilaa, jossa jokaisen yksityisen kansalaisen etu käy yhteen koko yhteiskunnan edun kanssa. Tältä todellisuuspohjalta syntyy vastaava yhteiskunnallinen ajattelu, elävä harrastus yhteisiin asioihin. Se syntyy sitäkin varmemmin, kun ”tavallinen” kansalainen voi joka askeleella vakuuttua siitä, että hän ei ole pelkkä ”aamenen lausuja”, vaan että hänellä on sananvaltaa, mahdollisuus vaikut-

taa asiain kulkuun. Hän tuntee olevansa yhteiskunnallinen toimihenkilö.

"Nukkuvien puolueen" valtaosan kapitalistisissa maissa, kuten tiedämme, muodostavat työtätekeviin kansankerroksiin kuuluvat ihmiset, joita taloudellisen ja poliittisen painostuksen, työmaa- ja mielipideterrorin ja järjestelmällisen pimityspropagandan avulla sysätään syrjään demokratiasta, estetään käyttämästä demokratiaa omaksi hyväkseen tai pakotetaan käyttämään sitä itseään vastaan, ts. antamaan äänensä riistäjäluokkien puolueille. Stalin on oikeassa sanoessaan, että kapitalistisen riiston vallitessa toimitettuja vaaleja, "vaikkapa ne olisivat yleiset, yhtäläiset, salaiset ja välittömät, ei voida sanoa täysin vapaiksi eikä täysin demokraattisiksi vaaleiksi".

Mitään tuollaista painostusta omistavien luokkien taholta ei Neuvostoliitossa voi olla, koska riistäjien sekä taloudellinen että poliittinen valta on lopetettu.

"Meillä vaalit tapahtuvat työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön yhteistyön tilanteessa, niiden keskinäisen luottamuksen, sanoisin keskinäisen ystävyyden tilanteessa, sillä meillä ei ole kapitalisteja, ei ole tilanherroja, ei ole riistoa eikä oikeastaan ole ketään, joka voisi painostaa kansaa väärentääkseen sen tahtoa.

Senpävuoksi meidän vaalimme ovat ainoat todella vapaat ja todella demokraattiset koko maailmassa" (J. Stalin: Puhe Moskovan kaupungin vaalipiirin valitsijain kokouksessa 1937, s. 5—6).

Näissä Stalinin sanoissa on tyhjentävä selitys siihen, miksi osanotto vaaleihin Neuvostoliitossa on niin vilkasta, miksi sieltä puuttuu "nukkuvien puolue".

KANSA VALITSEE TUOMARIT

Tuo sama tilanne, jossa "ei ole riistoa eikä oikeastaan ole ketään, joka voisi painostaa kansaa väärentääkseen sen tahtoa", on myöskin oikeuslaitoksen demokraattisuuden varmin tae. Neuvostoliitossa voi tuomariksi päästä vain kansan, työtätekevien, luottamusta nauttiva henkilö. Tämän seikan ratkaisevan merkityksen ymmärrämme varsinkin ajatellessamme neuvostovallan alkuaikoja, jolloin oikeuslaitoksen päätehtävä oli taistelun käyminen neuvostovaltion vihollisia vastaan, valtion auttaminen vallastasyöstyjen riistäjäluokkien vastarinnan kukistamisessa.

Oikeuslaitoksen demokraattisuus edellyttää tuomarien valitsemista. Neuvostoliiton alioikeudet, ns. kansanoikeudet, valitaan yleisen, yhtäläisen ja välittömän äänioikeuden perusteella, salaisella äänestyksellä. Vaaleihin osallistuvat kaikki äänioikeutetut, ts. täysi-ikäisyyden saavuttaneet kansalaiset. Ylemmät oikeudet valitaan vastaavissa Neuvostoissa. Neuvostoliiton Korkeimman Oikeuden valitsee Neuvostoliiton Korkein Neuvosto.

On joitakin kapitalistisia maita, esimerkiksi Amerikan Yhdysvallat, joissa myöskin suoritetaan jonkinlaisia vaaleja tuomareita asetettaessa. Mutta kun otamme huomioon, että tuossa "kahden puolueen järjestelmän" (kahden kapitalistipuolueen!) maassa *ei edes parlamenttiin päästetä yhtään ainoaa työläisten edustajaa,* voimme hyvin käsittää, millaiseksi ilveilyksi ja huijaukseksi siellä tuomareiden vaalit muodostuvat. Nuo luvalla sanoen "vaalit" suoritetaan tilanteessa, jossa rahasäkin omistajilla on kaikki mahdollisuudet käyttää tunnettuja lahjomis-, kiristys- ja peloituskeinojaan ja saada tuomareiksi omat asiamiehensä, tehdä oikeuslaitoksesta "sortokoneisto, porvarillisen riiston koneisto" (Lenin).

Neuvostoliitossa, kuten sanottu, vaalit suoritetaan aivan toisenlaisessa tilanteessa. Eikä kansan vaikutus oikeuslaitoksen toimintaan rajoitu pelkästään vain tuomareiden valitsemiseen. Oikeudenkäyttöä koskeva laki turvaa valitsijoille tietyn valvontaoikeuden tuomareihin nähden velvoittamalla tuomarit tekemään säännöllisesti selostuksia kansanoikeuden toiminnasta valitsijoilleen. Tämä ei suinkaan riko sitä Perustuslain säännöstä, että "tuomarit ovat riippumattomia ja ainoastaan lain alaisia", mutta se on omiaan lähentämään oikeuslaitosta kansaan, auttamaan sitä toimimaan kansan oikeudentuntoa vastaavalla tavalla, olemaan tuomareille velvoittavana muistutuksena siitä, että ovat *kansan palvelijoita.*

MIKÄ ON KIELLETTYÄ?

Suurehko järvi muodostuisi varmaankin niistä krokotiilinkyyneleistä, joita kapitalismin maailmassa on vuodatettu Lokakuun sosialistisen vallankumouksen päivistä lähtien sen johdosta, että Neuvostoliitossa ei muka ole vapautta. Ja totta puhuen, onhan itkuun syytäkin, sillä Neuvostoliitossa ei todellakaan sallita niitä "vapauksia", joita kyseellisten "vapaussankarien" sydän halajaa. Ei ole riiston vapautta, ts. kenelläkään ei ole "vapautta" alistaa toista palkkaorjakseen ja pistää taskuunsa hänen työnsä tuloksia. Kapitalistisen riistojärjestelmän inhoittavuudesta on tehty loppu kerta kaikkiaan ja ainaiseksi.

Neuvostoliiton alkuaikoina saimme kuulla paljonkin oikeudenkäynneistä tuholaisia ja kokonaisia tuholaisjärjestöjä vastaan, jotka myyräntyöllään yhteiskunnan haltuun otetuissa tuotantolaitoksissa yrittivät jäytää neuvostovallan taloudellista perustaa. Tuollaisen myyräntyön "vapautta" ei neuvostovalta katso voivansa suvaita. Perustuslaki säätää päinvastoin:

"Jokainen Neuvostoliiton kansalainen on velvollinen varjelemaan ja lujittamaan yhteiskun-

nallista, sosialistista omaisuutta, joka on neuvostojärjestelmän pyhä ja loukkaamaton perusta, synnyinmaan rikkauden ja mahtavuuden lähde, kaikkien työtätekevien vauraan ja sivistyneen elämän lähde.

Henkilöt, jotka vahingoittavat ja anastavat yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, ovat kansan vihollisia."

Mainitsen vielä erään "vapauden rajoituksen", nimittäin sen, että Neuvostoliiton Perustuslaki *julistaa kaikenlaisen rotu- ja kansallisuusvihan ja halveksimisen saarnaamisen lailla rangaistavaksi teoksi.*

Ymmärrämme, kuinka kiusalliselta tällaisen lain täytyy tuntua niistä meille hyvin tunnetuista "isänmaallisista" piireistä, jotka tarkoittavat isänmaallisuudella ihmisarvoa alentavaa, oman kansamme elinetuja vahingoittavaa kansallisuusvihan lietsontaa ja jotka tänäkin päivänä jatkavat "harjoituksia" vanhaan tuttuun tapaan, pääkaupungin lehdissä hiukan "hillitymmin", ts. luihummin kuin ennen, mutta maaseutulehdissä ja kuiskutuspropagandassa yhtä julkeasti kuin ennenkin.

Emme siis halua väittää, ettei Neuvostoliitossa ole minkäänlaisia vapauden rajoituksia. Neuvostoliitto on vielä toistaiseksi valtio, jossa on armeija, on miliisi, on oikeuslaitos. Tällaisia laitoksia ei tarvittaisi lainkaan, ellei tarvitsisi rajoittaa kenenkään vapautta, esim. imperialististen "maailmanvalloittajien" havittelemaa vapautta Neuvostoliiton kansojen orjuuttamiseen, heidän palkkaamiensa tuholaisten ja vakoilijain toimintavapautta jne.

"Niin kauan kuin proletariaatti vielä *tarvitsee* valtiota, ei se tarvitse sitä vapauden vuoksi, vaan nujertaakseen vastustajansa, ja silloin kun voidaan puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta" (Engelsin kirjeestä Bebelille maaliskuun 18—28 pltä 1875).

Vapaudet, enempää kuin vapauden rajoituksetkaan, eivät voi olla samanlaisia kapitalistisessa ja sosialistisessa valtiossa. Edellisessä rehoittaa riiston vapaus ja yleensä kaikki riistojärjestelmää tukevat "vapaudet", kun taas vapauden rajoitukset koskevat ennen kaikkea kansan vapautta puolustaa oikeuksiaan. Neuvostoliitossa, jossa kaikki valta kuuluu työväenluokalle ja sen kanssa liitossa olevalle talonpoikaistolle ja sivistyneistölle, voi kysymys olla vain kansaa vahingoittavien "vapauksien" rajoittamisesta, ja toisaalta kaikkien *kansanvaltaisten* vapauksien turvaamisesta.

ENTÄ LAKKO-OIKEUS?

Itkettävän-naurettavan vaikutuksen tekee niiden kaikille tunnettujen "vapaussankarien" esiintyminen, jotka täällä kotimaassa eivät häpeä leimata miltei jokaista työläisten palkkataistelua "laittomuudeksi", "korpilakoksi" ja "hulinoimiseksi", mutta sa-

maan aikaan "puolustavat" innokkaasti työläisten lakko-oikeutta — Neuvostoliitossa!

Noiden sanomattoman jalomielisten "työväenluokan puolustajien" aseman surkeutta lisää se seikka, että he eivät voi millään todistaa sitä väitettään, että Neuvostoliiton työläisiltä olisi kielletty lakko-oikeus. Se onkin vain heidän oman säkenöivän mielikuvituksensa tuotetta.

Totta on se, että Neuvostoliitossa eivät työläiset lakkoile. Mutta he eivät ole lakkoilematta siksi, että heillä ei olisi siihen *oikeutta*, vaan siksi, että siihen ei ole *tarvetta*. Miksi ja ketä vastaan heidän pitäisi lakkoilla maassa, jossa he itse ovat sekä tuotantolaitosten että valtion isäntiä? Kun tähän kysymykseen ei osata asiallisesti vastata, on täytynyt keksiä valhe lakko-oikeuden kieltämisestä.

Tämän valheen alttarille on pappien lehti Kotimaakin halunnut kantaa roponsa farisealaisesti venkoilemalla, että eihän toki voi olla niin, ettei Neuvostoliiton työläisillä olisi koskaan mitään tyytymättömyyden aihetta, ettei olisi mitään epäkohtia.

Taivaassa ei kuulu olevan mitään epäkohtia — pappien tietojen mukaan. Täällä "ajallisessa elämässä" niitä sitävastoin on ollut, on ja tulee nähtävästi olemaankin niin kauan kuin maapallolla on elämää. Ei kukaan liene väittänyt, ettei Neuvostoliitossa olisi mitään epäkohtia, ei mitään tyytymättömyyttä. Jokainen Neuvostoliiton lehdistöä seuraava henkilö tuntee sen ankaran arvostelun ja itsearvostelun, jolla vedetään päivänvaloon kaikilla elämän aloilla, eikä kaikkein vähiten tuotantolaitosten johtamisessa ilmeneviä epäkohtia.

Kysymys ei ole siis siitä, onko epäkohtia vaiko ei, vaan siitä, *millaisia* epäkohtia ja *mitä keinoja* näiden epäkohtien poistamiseksi tarvitaan. Siellä, missä kapitalistiset riistäjät hallitsevat tehtaita ja missä valtiovalta on riistäjien puolella, on lakko useinkin *ainoa* mahdollinen keino työläisten oikeutettujen vaatimusten läpiviemiseksi. Neuvostoliitossa ei työläisten tarvitse turvautua tähän keinoon, sillä heille on avoinna *kaikki tiet* tyydyttävän ratkaisun aikaansaamiseen ilman lakkoakin: voimakkaat ammattiliitot, joilla on suuri sananvalta kaikissa työläisiä koskevissa asioissa, valtiovallan elimet, Neuvostot, joissa he itse esittävät johtavaa osaa, ja vihdoin Kommunistinen puolue, joka on työväenluokan puolue ja jonka arvovalta sekä työläisten että tuotantolaitosten johtajien keskuudessa on rajaton.

Kuvitelma lakko-oikeuden kieltämisestä Neuvostoliitossa voi syntyä vain sellaisen ihmisen aivoissa, joka on haluton ja kykenemätön ymmärtämään kansanvaltaisia oloja ja mittaa kaikkia asioita kapitalistisen riistoyhteiskunnan kyynärällä. Se voi syntyä vain *kapitalismin orjan* aivoissa.

DEMOKRAATTISTEN OIKEUKSIEN TURVAAMINEN

En lähde yksityiskohtaisesti selostamaan kaikkia niitä demokraattisia oikeuksia ja vapauksia, joita Neuvostoliiton kansalaiset Perustuslain mukaan nauttivat. Täsmälliset ja tyhjentävät vastaukset kaikkiin tätä koskeviin kysymyksiin saamme tutustumalla itse Perustuslakiin ja Stalinin vuonna 1936 uuden Perustuslain luonnoksesta pitämään historialliseen puheeseen, joiden lukemista lämpimästi suosittelen. Haluaisin keskittää kaiken huomion erääseen Neuvostoliiton Perustuslain erikoisuuteen, joka erottaa sen kaikkien kapitalististen maiden perustuslaeista ja tekee siitä maailman demokraattisimman perustuslain. Tätä erikoisuutta käsitellessään Stalin sanoo:

> "Porvarilliset perustuslait rajoittuvat tavallisesti kansalaisten muodollisten oikeuksien määrittelemiseen, huolehtimatta näiden oikeuksien toteuttamisen ehdoista, niiden toteuttamisen mahdollisuudesta, niiden toteuttamisen keinoista. Puhutaan kansalaisten tasa-arvoisuudesta, mutta unohdetaan, että ei voi olla todellista tasa-arvoisuutta isännän ja työläisen, tilanherran ja talonpojan välillä, kun edellisillä on rikkaudet ja poliittinen vaikutusvalta, mutta jälkimmäisillä niitä ei ole, kun edelliset ovat riistäjiä, mutta jälkimmäiset riistettyjä. Tahi edelleen: puhutaan sanan-, kokoontumis- ja painovapaudesta, mutta unohdetaan, että kaikki nämä vapaudet voivat muuttua työväenluokalle tyhjäksi sanahelinäksi, kun sillä ei ole mahdollisuutta käyttää sopivia huoneistoja kokouksia varten, hyviä kirjapainoja, riittävästi painopaperia jne.
>
> *Uuden Perustuslain luonnoksen erikoisuus on siinä, että se ei rajoitu kansalaisten muodollisten oikeuksien määrittelemiseen, vaan asettaa pääpainon kysymykseen näiden oikeuksien takeista, kysymykseen näiden oikeuksien toteuttamisen keinoista.* Se ei pelkästään julista kansalaisten oikeuksien tasa-arvoa, vaan *turvaakin* sen varmistamalla lainsäädännöllisesti sen tosiasian, että riistojärjestelmä on hävitetty, sen tosiasian, että kansalaiset on vapautettu kaikesta riistosta. Se ei pelkästään julista oikeutta työhön, vaan *turvaakin* sen varmistamalla lainsäädännöllisesti sen tosiasian, että neuvostoyhteiskunnassa ei ole pulia, sen tosiasian, että työttömyys on poistettu. Se ei pelkästään julista demokraattisia vapauksia, vaan *turvaakin* ne määrätyillä aineellisilla välineillä lainsäädännöllisessä järjestyksessä" (Puhe Neuvostoliiton Perustuslain luonnoksesta. Alleviivaukset minun. — T. L.).

Perustuslain mukaan turvataan Neuvostoliiton kansalaisten demokraattiset vapaudet, sanan-, paino-, kokoontumis-, katukulkue- ja mielenosoitusvapaus "antamalla työtätekevien ja heidän järjestöjensä käytettäviksi kirjapainot, paperivarastot, julkiset rakennukset, kadut, yhteysvälineet ja muita näiden oikeuksien toteuttamista varten välttämättömiä aineellisia edellytyksiä".

Samoin niissä perustuslain pykälissä, joissa puhutaan Neuvostoliiton kansalaisten oikeudesta lepoon, aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä ja sairauden sattuessa, oikeudesta sivistykseen, yhtäläisen oikeuden myöntämisestä naisille kuin miehillekin kaikilla aloilla, on aina pääsisältönä kysymys näiden oikeuksien *turvaamisesta, niiden takeista.*

Erikoisesti mainitsisin vielä uskonnon ja omantunnon vapautta koskevan pykälän:

> *"Omantunnon vapauden turvaamiseksi kansalaisille on kirkko Neuvostoliitossa erotettu valtiosta ja koulu kirkosta. Uskonnollisten menojen harjoittamisvapaus ja uskonnonvastaisen propagandan vapaus myönnetään kaikille kansalaisille."*

Kysyisin demokraattisesti ajattelevilta uskovaisilta: eikö tuo ole omantunnon vapautta, uskonnon vapautta koskevan kysymyksen ainoa myönteinen, ainoa demokraattinen ratkaisu? Voiko olla todellista uskonnon vapautta siellä, missä yksi ainoa uskontokunta on etuoikeutetussa asemassa kaikkiin muihin nähden? Onko oikein, että tuon ainoan ja "oikean" uskontokunnan papit istuvat valtion lihapatojen ääressä? Onko oikein, uskonnollisen elämän kannalta katsoen, että jonkin kirkkokunnan hyväksi käytetään valtiovallan "maallisia" painostuskeinoja? Ettekö huomaa, että kirkon riippuvuus valtiosta antaa kapitalistisille riistäjille, koronkiskureille ja keinottelijoille tilaisuuden keinotella kansan uskonnollisilla tunteilla, käyttää valtiokirkkoa omiin maallisiin tarkoituksiinsa? Eikö uskonto ole kunkin ihmisen omantunnon asia? Mitä tekemistä valtiolla on kansalaisten omantunnon kanssa?

Kirkon erottaminen valtiosta Neuvostoliitossa merkitsee ensinnäkin, että kaikki siellä esiintyvät monilukuiset uskontokunnat tunnustetaan *samanarvoisiksi.* Se merkitsee toiseksi, että kaikki uskontokunnat ja uskonnolliset järjestöt ovat täysin *itsenäisiä ja riippumattomia* omissa sisäisissä asioissaan, valtion missään muodossa niihin puuttumatta. Se merkitsee kolmanneksi ainoaa mahdollista tapaa sen periaatteen voimaansaattamiseksi, että uskonto on kunkin ihmisen *omantunnon asia.* Valtiovalta ei tee mitään eroitusta kansalaisten välillä heidän uskontunnustuksensa perusteella. Sen turvin ei voida myöskään tyrkyttää mitään uskontoa niille, jotka eivät katso sitä tarvitsevansa.

Tunnetut "vapaustaistelijat" (erikoisesti kokoomuksen leiristä) haluaisivat laajentaa Neuvostoliitossa vallitsevaa uskonnon vapautta siten, että siihen sisältyisi varsinkin papeille myönnettävä erikoisvapaus uskonnon varjolla harjoitettavaan vastavallankumoukselliseen toimintaan, vakoiluun ym. tekoihin, jotka muuten ovat lailla rangaistavia. Eiväthän he voi mitään muuta tarkoittaa levittäessään sellaista typerää valhetta, että Neuvostoliitossa muka vainotaan pappeja ja sorretaan uskovaisia heidän uskonsa vuoksi.

Tuo taantumuksellinen "vapauden kaipuu" on sitäkin liikuttavampaa, kun Neuvostoliiton papisto, ainakaan sen valtaosa, ei näy nykyisin lainkaan havittelevan moista "vapautta", jota sille rajojen takaa halutaan tyrkyttää. Se näkyy päinvastoin iloitsevan siitä täydellisestä omantunnon vapauden ilmapiiristä, jonka Neuvostoliiton Perustuslaki takaa, uskonnollisen elämän täydellisestä riippumattomuudesta valtion holhousvallasta.

Neuvostovallan lait ovat samat jokaiselle, olkoon hän ammatiltaan pappi tai lukkari, suutari tai räätäli, tunnustakoon hän mitä uskontoa tahansa tai olkoon tunnustamatta mitään. Näin tulee ilmeisesti olemaan niin kauan kuin lakeja ja valtioita vielä tarvitaan.

*

Sekä Neuvostoliiton ystävät että sen viholliset tietävät ja tuntevat Neuvostoliiton voiman. Edellä esittämäni seikat ovat omiaan osoittamaan, että tämän voiman salaisuus on neuvostodemokratiassa, johdonmukaisesti ja loppuun saakka kehitetyssä kansanvallassa. Kaikki kansalaiset ja kaikki kansallisuudet tuntevat elävänsä oikeudenmukaisessa järjestelmässä, jossa on tullut todellisuudeksi periaate: kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta. Tästä johtuu se maailmanhistoriassa ennenkuulumaton koko kansan poliittinen ja moraalinen yhtenäisyys, se Neuvostoliiton monilukuisten kansallisuuksien veljellinen yhteistoiminta ja horjumaton yksimielisyys, jonka kaikki voivat todeta, mutta jota monet pitävät ihmeenä, kun eivät pysty löytämään tämän ilmiön luonnollista, perimmäistä syytä.

Sellaisia ihmeitä saadaan aikaan siellä, missä riistäjät on karistettu alas kansan harteilta.

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä

AILI MÄKINEN:

Ohjelmatoiminnan ja juhlakulttuurin merkityksestä

Joukkotoimintamme ja poliittisen agitatiotyömme eräänä tärkeänä muotona ovat ohjelmalliset joukkokokoukset, mielenosoitukset, juhlatilaisuudet ja toveri-illanvietot, joita poliittiset, ammatilliset, nuoriso- ja naisjärjestömme järjestävät. Näiden tilaisuuksien määrä nousee vuosittain tuhansiin ja niiden osanottajain määrä kymmeniin, jopa satoihin tuhansiin. Tuhannet työläiset, kaupunkien ja maaseudun raatajat, nuoret ja vanhat saavat noissa tilaisuuksissa ensimmäisen kosketuksen kansandemokraattiseen liikkeeseen. Sadat ja tuhannet ihmiset saavat noissa joukkotilaisuuksissa esitetyn, puhutun ja lauletun sanan välityksellä sen luokkatiedon ja innostuksen kipinän, joka johtaa heidät järjestömme piiriin ja aktivisoi heidät taisteluun liikkeemme jalojen pyrkimysten hyväksi. Noiden joukkotilaisuuksien järjestäjinä ja ohjelmansuorittajina ovat lukemattomat järjestöjemme jäsenet saaneet ensimmäisen koulutuksensa organisaattoreina, agitaattoreina ja propagandisteina. Hyvin järjestetyt juhlatilaisuudet muodostavat myös meille tarpeellisen virkistyshetken, ne antavat uutta voimaa ja innostusta jokapäiväisen raadannan ja työntäyteisen toiminnan keskellä.

Täydellä syyllä voimme siis sanoa, että järjestöjemme juhla- ja ohjelmatoiminta on suurimerkityksellinen osa joukkotoimintaamme, jonka tasosta ja laajuudesta riippuu hyvin paljon koko liikkeemme poliittisen vaikutuksen laajuus ja syvyys. Tästä johtuen voimme myös sanoa, että jokainen järjestö ja henkilö, joka on vastuussa tuosta toiminnasta, suorittaa erittäin tärkeätä poliittista tehtävää. Sen merkitystä ei valitettavasti aina täysin tajuta. Jokainen huonosti järjestetty juhlatilaisuus, ohjelmallinen kokous ja mielenosoitus, jokainen huonosti laadittu ja esitetty ohjelmanumero ovat seurauksena siitä, että ei käsitetä tämän työn poliittista merkitystä ja vastuullisuutta tai ei osata kunnollisesti järjestää, esittää ja valita ohjelmistoa tilaisuuteen, jonka tarkoituksena on antaa yleisölle käsitys liikkeemme edustamien aatteiden sisällöstä.

Joukkotilaisuuksistamme tärkeimpiä ovat kansainväliset ja kansalliset työväenliikkeen merkkipäivät (esim. Vappu). Ne ovat paitsi juhlatilaisuuksia myös työväenluokan mielenosoitustilaisuuksia kapitalismia ja sotaa vastaan. Näiden merkkipäivien vietto muodostuu aina valtavaksi joukkokamppailuksi, joka tempaa mukaansa yhä uusia ja uusia työläisjoukkoja, nuoria ja vanhoja. Jokaisella ajankohdalla on lisäksi omat erikoiskamppailunsa, jotka kytkeytyvät joko kansainvälisiin tai sisäpoliittisiin päivän tapahtumiin. Jokaisella kamppailulla ja merkkipäivällä on omat erikoistunnuksensa, joilla vedotaan eri kansalaispiireihin, mutta päämäärämme on yhteinen: taistelu työtätekevien korkeamman elintason, maamme riippumattomuuden, rauhan, kansanvallan ja sosialismin puolesta. Nämä ovat ne valtatunnukset, joiden sisällön tulee olla jokaisen kokouksemme ja juhlamme niin puhutun kuin lauletunkin ohjelmiston aineksina, olkoonpa kysymys sitten vakavasta tai hilpeästä tilaisuudesta. Vain tällä ehdolla tilaisuus täyttää sille kuuluvan tehtävän ja muodostuu poliittisesti vaikuttavaksi ja valistavaksi.

Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että meillä tulee olla selvä käsitys kunkin ajankohdan taistelutunnuksista ja -vaatimuksista, voidaksemme laatia tilaisuuksiemme ohjelmiston niiden mukaisesti. Lisäksi meidän on tilaisuuksia järjestäessämme ja niihin ohjelmistoa valitessamme suunniteltava kenelle tilaisuus tarkoitetaan, sillä ohjelmansuorittajan tulee tietää tämä. Järjestöväelle voimme puhua ja laulaa eri tavalla kuin järjestymättömille. Nuorisolle esitettävän ohjelmiston on oltava erilaista kuin aikuisille esitettävän. Naisten juhlilla tulee olla oma erikoissävynsä, jotta ohjelma tehoaisi heihin. Eri kansalaispiireille on puhuttava heidän omalla kielellään ja asioista, jotka ovat kutakin väestöryhmää lähinnä. Kaupungin työläistä liikuttaa toisenlainen konkreettinen asia kuin maaseudun työntekijää, pienviljelijää, vaikka peruskysymykset ja vaatimukset ovatkin samat. Ammattiyhdistysväkeä kiinnostavat luonnollisesti eri asiat kuin poliittisten järjestöjen jäsenistöä jne. On siis tiedettävä kenelle ja missä kulloinkin puhutaan, lausutaan, lauletaan ja esitetään näytelmiä ja suoritettava ohjelman valinta sitä silmällä pitäen. Meillä rikotaan tätä sääntöä aivan liian yleisesti, ja siitä osaksi johtuu monien muuten hyvinkin järjestettyjen tilaisuuksien epäonnistuminen ja niiden poliittisen vaikutuksen heikkous.

Eniten meillä tehdään syntiä ohjelmiston valinnassa siinä mielessä, ettei harkita, onko se sitä aatetta, niitä päämääriä ja tunnuksia vastaavaa, joita liikkeemme ja kansandemokraattiset järjestömme edustavat. Vaikka puhujamme yleensä esiintyvätkin juuri niiden vaatimusten puolesta, joita järjestömme ohjelmat ja päätökset sisältävät, ei tilaisuuden muu ohjelmisto suinkaan aina noudata samaa linjaa. Kuitenkin muodostaa tuo muu ohjelmisto:laulu-, lausunta- ja huumoriesitykset sekä pikkunäytelmät ja musiikki pääosan juhlatilaisuuksiemme ohjelmistosta. Useissa tapauksissa yleisön mielenkiinto niitä kohtaan — varsinkin kisällilauluesityksiä ja lausuntaa kohtaan — on suurempikin kuin puhujan esitystä kohtaan. Tehdään karhunpalvelus hyvälle asialle, jos yleisö laulun, huumorin tai muun esityksen muodossa saa joko virheellisen käsityksen tarkoitusperistämme tai ei saa siitä mitään käsitystä tai joutuu ristiriitaisiin ajatuksiin sen johdosta, että esimerkiksi pakinan sisältö lyö korvalle juhlapuhujan esittämiä aatteita ja katsomuksia. Näin tilaisuuksissamme valitettavasti joskus käy ja se ei ole kunniaksi juhlan järjestäjille eikä ohjelmansuorittajille.

Jokainen ohjelmansuorittaja ja ohjelmaryhmä on agitaattori ja siis hyvin tärkeä tekijä työväenliikkeessä. On väärin pitää nuorisomme ohjelmatoimintaa toisarvoisena työnä, joka ei tarvitse vanhempien tovereitten huomiota ja apua tuekseen. On väärin antaa nuorison omin päin haalia kokoon illan ohjelmistoa ja suorittaa harjoituksiaan kellareissa ja vinteissä, yleensä olosuhteissa, joissa ei kunnollisia esityksiä voi syntyä. Nuorisomme ja naisjärjestömme sekä useissa tapauksissa maaseudun poliittistenkin järjestöjen jäsenistö suorittaa aatteellista työtä nimenomaan ohjelmatoiminnan alalla. Mutta kuinka moni näistä uutterista tovereista täysin käsittää sen poliittisen merkityksen, joka hänen esityksellään on yleisöä ajatellen. Tämä kysymys nousee esiin, kun joutuu olemaan läsnä mitä erilaisimmissa juhlatilaisuuksissa eri puolilla maatamme. Monta, liian monta kertaa joudumme kuulemaan esityksiä, joiden oikea esityspaikka ei ole järjestöjemme juhla- tai kokoustilaisuus. Kuulemme esityksiä, joiden sisältö on vieras tai suorastaan vastakkainen aatteillemme ja antaa kuulijalle aivan väärän kuvan ihanteistamme, moraalistamme, päämääristämme. Jokainen meistä on varmasti joskus hikoillut pelätessään esimerkiksi ns. vitsinkertojien astuessa juhlayleisön eteen, sillä usein juuri näiden jutuissa esitetään ala-arvoista ja sopimatonta. Usein olemme tuskallisin tuntein kuunnelleet jonkun humalaista matkivan viisujen laulajan esittävän jotakin kaksimielistä renkutusta tai viimeaikoina niin muotiin tulleiden erinimisten "sistersien" amerikkalaisia renkutuksia tilaisuudessa, joka on omistettu jollekin ylevälle ja vakavalle asialle (esim. luokkasodan muistopäivälle).

Kisälli- ja kisällitäresitykset muodostavat erittäin tärkeän osan kaikkien järjestöjemme juhlaohjelmistossa. Kisällilaulut ovat suosituimpia ja hauskimpia ohjelmanumeroita. Mutta paljon ki-

sälliryhmätkin vielä esittävät lauluja, jotka eivät sovi tilaisuuksissamme esitettäviksi. Olemme joutuneet toteamaan, että niin hyvää työtä kuin nuorisoliittomme järjestöt ja ohjelmaryhmät suorittavatkin ja niin suuret kuin heidän ansionsa ovatkin kaikissa joukkokamppailuissamme, nimenomaan ohjelmansuorittajina, juuri heidän keskuudessaan on paljon epäselvyyttä siitä, mikä kulloinkin sopii, mikä ei. Siitä johtuu, että jossakin arvokkaassa puoluejärjestön tms. järjestämässä tilaisuudessa kisälliryhmä saattaa esittää sisällöltään ja muodoltaan ala-arvoista ohjelmistoa.

Tällaiset ilmiöt ovat seurauksia poliittisesta tietämättömyydestä, taiteellisen maun kehittymättömyydestä ja siitä, että tilaisuuksien järjestäjät eivät anna ohjeita ohjelmansuorittajille, eivät sano ennakolta, mitä heiltä odotetaan, minkälaista ohjelmaa tässä tai tuossa tilaisuudessa pitäisi esittää. Tämä koskee varsinkin yksityisiä ohjelmansuorittajia, joiden käsitys ohjelman sopivaisuudesta on yleensä vielä heikompi kuin järjestöjen ohjelmaryhmien.

Kun työväenjärjestön raittiusjuhlassa huumorin esittäjä matkii juopunutta, kun maaseudulle järjestetyssä vierailujuhlassa kaupungista tullut kuplettilaulaja pilkkaa piikoja ja renkejä tai kun perheenäideille järjestetyssä illanvietossa ilkutaan ns. naisten heikkouksilla, ollaan aina tekemisissä poliittisen tietämättömyyden kanssa. Ei ole käsitetty oikein tilaisuuden merkitystä eikä ohjelman esittäjän poliittista vastuuta yleisön edessä. Vastuun tällaisesta kantavat pääasiassa tilaisuuden järjestäjät, joiden velvollisuus on valita, tarkistaa ja valvoa ohjelmiston kokoonpanoa, sisältöä ja esitystä. Mutta paljon voivat tehdä myös ohjelman esittäjät ja varsinkin järjestöjen ohjelmaryhmät tässä asiassa, jos he vain käsittävät vastuunsa. Kisälliryhmät, lausunta- ja näytelmäryhmät pitää opettaa ymmärtämään työnsä suuri merkitys. Ohjelman tekijöiden ja suorittajien, niin yksityisten kuin ryhmienkin, pitäisi harjoittaa *poliittista opiskelua, lukea päivittäin kansandemokraattisia sanomalehtiä ja seurata hyvin päivän tapahtumia.* Pitää olla selvillä tilanteesta ja tunnuksista voidakseen suorittaa agitatiotyötä esityslavoilta liikkeemme ja taistelumme hyväksi.

Tapana on valittaa, että huonoa ohjelmistoa esitetään sen vuoksi, että hyvää ja parempaa ei ole. Kieltämättä meillä on vielä paljon puutteellisuuksia hyvien ja ajankohtaisten kisällilaulujen, näytelmien ja pakinain saannissa. Mutta päävika ei sittenkään ole enää tässä heikkoudessa, vaan siinä, että ei osata valita jo olemassa olevasta parasta mahdollista painettua ohjelmistoa, vaikka se on sitä varten toimitettu. Valitaan Koskenniemen runoja vaikka käytettävissä on Katri Valan, Elvi Sinervon, Armas Äikiän, Arvo Turtiaisen runoja. Moni kisälliryhmä niinkuin yksityinenkin viisujen esittäjä haluaa välttämättä loistaa omatekoisillaan, olivatpa ne sitten millaisia tahansa. Kun jokainen heistä ei ole selvillä päämääristämme ja tunnuksistamme, veistellään niissä miten ja kuinka sattuu. SDNLn yhteydessä olevasta Ohjelmatyöstä saatua ohjelmistoa, joka on poliittisesti oikeata ja tarkistettua ja viimeaikoina paljon monipuolistunutkin, ei tällaisissa tapauksissa ohjelmistoon kelpuuteta. Oma-aloitteisuus ohjelman hankinnassa on tietenkin hyvä asia. Sitä pitää olla, jotta syntyisi uusia ohjelmantekijöitä ja että paikalliset asiat saisivat ohjelmistossa niille kuuluvan huomion. Mutta omatoimisuuden pitäisi yhdistyä yhteiseen esityksen sisällön ja muodon ennakkoarvosteluun ja käsittelyyn, jossa huomioidaan sopiiko esitys julkisessa tilaisuudessa yleisölle esitettäväksi. Jokainen ohjelmanumero, joka otetaan muualta kuin edistyksellisten kirjailijain tuotteista, omista julkaisuistamme tai Ohjelmatyön ohjelmistosta, pitäisi tarkistaa nimenomaan poliittisen sisältönsä ja sen mahdollisen vaikutuksen puolesta. Niin olisi meneteltävä myös omien paikallisten tuotteiden kanssa. Siten vältettäisiin varmasti monta virhettä ja ala-arvoista esitystä ja samalla kasvatettaisiin tulevaa runoilijaa, laulun tekijää tai pakinoitsijaa

entistä parempiin tuloksiin. Tuskin kukaan on syntynyt valmiiksi runoilijaksi tai poliittiseksi agitaattoriksi.

On aivan varmaa, että jos nauratamme kuulijoita pilkkaamalla vastustajiamme, jos synnytämme kuulijoissamme vihaa sotaa ja sodanlietsojia vastaan ja innostamme ihmisiä käymään taisteluun leveämmän leivän ja rauhan puolesta, kohotamme heidän tietämystään todellisuudesta ja työtätekevien tehtävistä. Voimme saada kyllä suosionosoituksia rekiviisuilla ja kaksimielisyyksillä, mutta miten nuo kuulijat arvostelevat meitä tilaisuuden jälkeen ja mitä esityksestämme on jäänyt kuulijan mieleen itämään, on jo sitten eri asia. Ohjelmistossa pitää olla luonnollisesti hauskaa ja keventävää ohjelmaa, mutta se ei saa olla sisällöltään vastakkaista sille osalle ohjelmaa, jota vakavampi puoli, esim. puhe, edustaa.

Koko ohjelmiston tulee olla sopusoinnussa aatteittemme ja pyrkimystemme kanssa, siinä on se perusvaatimus, jonka tulisi olla selvänä jokaiselle juhlatilaisuuden järjestäjälle, ohjelman tekijälle ja ohjelman suorittajalle. Se saadaan selväksi käsittelemällä tätä kysymystä järjestöjemme ja ohjelmaryhmiemme piirissä, kaikkien ohjelmatyöntekijäin keskuudessa. Olkoon kaikkien järjestöjemme yhtenä toimintatunnuksena — korkeammalle kokous- ja juhlakulttuurimme taso!

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia

Maatalouden sosialistisen kehityksen puolesta

J. V. Stalin: Teokset, XI osa. Julkaisija Karjalais-Suomalaisen SNTn Valtion Kustannusliike. Petroskoi. 1951. Maahantuoja Kansankulttuuri Oy. Helsinki. Sivuja 421, hinta 150 markkaa kluuttikansissa.

J. V. Stalinin Teosten XI osaan sisältyvät puheet, kirjoitukset ja lausunnot valaisevat erittäin tärkeätä ja — kansandemokratian maiden kehitystä ajatellen — ajankohtaista vaihetta Neuvostoliiton kehityksessä. Ne käsittävät ajanjakson tammikuusta 1928 maaliskuuhun 1929. Sosialistisessa teollistamisessa oli silloin jo saavutettu ensimmäiset huomattavat menestykset ja päiväjärjestykseen oli noussut kysymys maatalouden kehityssuunnan käytännöllisestä ratkaisusta. Bolshevikkipuolue oli ryhtynyt tarmokkaasti toimimaan työtätekevien talonpoikaisjoukkojen siirtymiseksi yksilöllisen talouden tieltä sosialistisen tuotannon tielle. Sitä varten puolue valmisti kaikki tarvittavat ehdot talonpoikien liittymiselle kollektiivitalouksiin joukkomitassa.

Sosialistisen teollistamisen kehityskysymyksistä.

Keskeisimpiä kysymyksiä J. V. Stalinin Teosten XI osassa ovat neuvostomaan kansantalouden kehittämisen kysymykset. Leninin oppien horjumattomana toteuttajana ja edelleenkehittäjänä Stalin nojautuu taistelussaan maan sosialistisen teollistamisen puolesta Leninin opetuksiin. Perustellessaan teollistamisen politiikkaa hän osoittaa sen olevan Leninin esittämän talouspolitiikan kulmakiviä.

”Vallankumous sai aikaan sen, että p o l i i t t i s e n järjestelmänsä puolesta Venäjä saavutti muutamassa kuukaudessa edistyneimmät maat. Mutta se ei riitä. Sota on järkähtämätön, se asettaa kysymyksen armottoman jyrkästi: joko on tuhouduttava tahi sitten saavutettava edistyneimmät maat ja sivuutettava ne m y ö s k i n t a l o u d e l l i s e s t i. . . Joko tuhoudutaan tai on riennettävä täysin purjein eteenpäin. Näin historia on asettanut kysymyksen” (Lenin: XXV osa, sivu 338).

Tämän Leninin jo syyskuussa 1917 esittämän ajatuksen mukaisesti Stalin perusteli ja kehitti kaikinpuolin teorian sosialistisesta teollistamisesta, joka luo aineellisen perustan sosialismille ja turvaa Neuvostoliiton poliittisen ja taloudellisen riippumattomuuden.

Stalin osoittaa, että teollisuuden nopean kehitysvauhdin sanelevat niin ulkoiset kuin sisäisetkin tekijät. Oli mahdotonta turvata maan riippumattomuuttа ilman riittävää teollista perustaa maan puolustuksen järjestämiseksi. Toisaalta kansantalouden jälkeenjääneisyys, erikoisesti maatalouden jälkeenjääneisyys, oli teollistamisen jarruna. Oli tehtävä valinta: Joko siirretään maan talous, siihen luettuna myös maanviljelys, uudelle nykyaikaisen suurtuotannon teknilliselle perustalle tahi palaaminen kapitalismiin on kiertämätön.

”Mutta maan talouden siirtäminen uudelle teknilliselle perustalle ei ole mahdollista ilman teollisuutemme ja ennen kaikkea tuotantovälineiden tuotannon kehityksen nopeaa vauhtia” (s. 282).

Stalin selvittää samalla kysymyksen teollistamisen lähteistä. Hän osoittaa sosialistisen teollistamisen eroavan periaatteellisesti kapitalistisesta teollistamisesta. Kapitalististen maiden teollistamisen historia osoittaa, että Englanti ammensi teollistamiseen tarvittavat varansa ryöstämällä siirtomaita satojen vuosien aikana, Saksa kehitti teollisuutensa viisimiljardisen sotakorvauksen avulla, jonka se otti ranskalais-preussilaisen sodan jälkeen Ranskalta ja tsaarin Venäjän teollistamisen lähteenä olivat orjuuttavat ulkomaiset lainat. Sellaiset lähteet eivät sovi työväenluokan diktatuurin maalle. Stalin kehoittaakin puoluetta kehittämään teollisuutta ja teollistamaan maata sisäisen kasaantumisen perustalla.

Historiallinen kehitys on osoittanut, että Stalinin esittämä teollistamismenetelmä on moninverroin tehokkaampi kuin kapitalistinen menetelmä. 13 vuodessa Neuvostoliitto muuttui takapajuisesta maatalousmaasta suureksi sosialistiseksi teollisuusvallaksi, joka kykeni kestämään fasistisen Saksan sotilaallisen hyökkäyksen ja murskaamaan sen. Nykyään Stalinin kehittämää teollistamismenetelmää noudattaen kansandemokratian maat ratkaisevat menestyksellä sosialistisen rakennustyön tehtäviä, saavuttaen siinä jopa suuremmankin kehitysvauhdin kuin aikoinaan Neuvostoliitto. Keskinäinen yhteistyö ja ystävyys Neuvostoliiton kanssa on antanut niille edullisemman aseman kuin aikoinaan Neuvostoliitolla oli. Neuvostoliiton taloudellinen ja teknillinen apu tekee mahdolliseksi voittaa nopeammin teollinen jälkeenjääneisyys.

Stalinilainen teollistamismenetelmä on nykyään tieteellisenä ohjelmana kommunismin rakennustyössä Neuvostoliitossa. Se auttaa myös kaikkien maiden kommunistisia puolueita määrittelemään mailleen talouspoliittisen ohjelman kansallisen riippumattomuuden turvaamiseksi ja kansantalouden kehittämiseksi ilman USAn imperialistien orjuuttavia dollarilainoja.

Siirtyminen sosialistiseen maatalouteen

Maan nopea teollistaminen asetti polttavana kysymyksen maatalouden jälkeenjääneisyyden voittamisesta. Erikoisen polttavaksi se oli tullut lisääntyvien viljanhankintavaikeuksien vuoksi, jotka ilmaantuivat erikoisen terävinä vuonna 1928, kun yksilöllinen talonpoikaistalous kulakkiainesten kieltäytymisen vuoksi ei kyennyt turvaamaan hankintasuunnitelmien täyttämistä. Vaikka maatalous kokonaisuudessaan olikin saavuttanut sodan edellisen tason, jäi viljan kokonaistuotanto vain 91 %:iin ja tavaraviljan määrä kohosi tuskin 37 %:iin sodanedellisestä.

Kosketellessaan syntyneitä viljanhankintavaikeuksia Stalin osoittaa, että niiden ”pohjana on maatalouden suureneva hajanaisuus ja pirstoutuneisuus”. Kun ennen vallankumousta oli 15—16 milj. talonpoikaistaloutta, niin vuonna 1928 niitä oli 24—25 milj. ja pirstoutumisprosessi yhä jatkui. Tavaraviljan tuotannon alenemisen ratkaisevana syynä oli se, että pientalous tuottaa vain 10—12 % tuotannostaan markkinoita varten. Tavaraviljan saannin riippuminen

yksityisestä talonpoikaistaloudesta asettaa lisäksi viljanhankinnat suurtalonpoikaistosta riippuvaiseksi. Stalin korostaa sen vuoksi, että sosialistisen rakennustyön perustana ei voida loputtomasti pitää "kahta erilaista perustaa: kaikkein suurimman ja yhdistetyn sosialistisen teollisuuden perustaa ja kaikkein pirstoutuneimman ja takapajuisimman pientavarataloudellisen talonpoikaistalouden perustaa" (279).

Senvuoksi Stalin asettaakin tehtävän maatalouden vähittäisestä järjestelmällisestä ja sitkeästä siirtämisestä uudelle teknilliselle perustalle, suurtuotannon perustalle. Sen onnistuminen ratkaisee sosialismin voiton maassa. Tehtävän ratkaisemiseksi Stalin korostaa välttämättömyyttä noudattaa Leninin strategista tunnusta: työväenluokan on nojauduttava maaseudun köyhälistöön, solmittava luja liitto keskivarakkaan kanssa ja käytävä hellittämätöntä taistelua kulakistoa vastaan. Samalla hän määrittelee yksityiskohtaisesti, mitä muotoja liitto keskivarakkaan kanssa, liittoyhteys kaupungin ja maaseudun välillä voi noudattaa. " Kaupungin ja maaseudun liittoyhteys ei tapahdu todellisuudessa ainoastaan talonpoikaiston henkilökohtaisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa. . . , vaan myöskin maataloustuotteiden tuottajana esiintyvän talonpoikaiston taloudellisten tarpeiden tyydyttämisen linjaa" (177).

Stalin osoittaa ulospääsyn viljavaikeuksista pientalonpoikaisen talouden kehittämisen avulla. Pitää kohottaa "mahdollisuuden mukaan pienen ja keskinkertaisen talonpoikaistalouden tuotantoa, ottaa sahran tilalle aura, antaa pieniä ja keskisuuria koneita, antaa lannotteita, turvata siemenillä, antaa agronoomista apua, vetää talonpoikaistoa osuustoimintaan, tehdä kontrahteja kokonaisten kylien kanssa antaen niille lainaksi parhaita siemeniä..." (198). Toisena ulospääsynä on se, että "köyhiä ja keskitalonpoikia autetaan vähitellen yhdistämään hajallaan olevat pienet taloutensa uuden tekniikan ja kollektiivisen työn pohjalla toimiviksi kollektiivisiksi suurtalouksiksi, jotka ovat edullisempia ja joilla tavaratuotannon osuus on suurempi". Kolmantena ylospääsynä vaikeuksista Stalin osoittaa sen, että "lujitetaan entisiä neuvostotiloja ja kohotetaan uusia, suuria neuvostotiloja, jotka ovat kaikkein kannattavimpia taloudellisia yksikköjä ja joissa tavaratuotannon osuus on korkein" (203).

Talonpoikaiskysymyksen periaatteellinen ja käytännöllinen ratkaisu johti Neuvostoliiton maatalouden täydelliseen kollektivisoimiseen ja viljaongelman voittamiseen. Tämä herätti maailman porvaristossa raivoisaa kiukkua, joka selvimmin ilmeni ja ilmenee edelleenkin kapitalistisen lehdistön propagandassa kolhoosien mustaamiseksi. Sen avulla on meidänkin maassamme onnistuttu synnyttämään "kolhoosipeikko", jolla yritetään estää vaikeuksissa elävää monisatatuhantista talonpoikaistoa löytämästä osuustoiminnasta ratkaisua vaikeuksilleen Neuvostoliiton talonpoikaiston tapaan. Kansandemokraattisten maiden talonpoikaiston asteettainen siirtyminen osuustoiminnallisiin muotoihin maanviljelyksessä sekä neuvostolaisen kolhoositalonpoikaiston taloudellisen hyvinvoinnin nopea kasvu synnyttävät kuitenkin kasvavaa mielenkiintoa Neuvostoliiton maataloutta kohtaan ja karkoittavat "kolhoosipeikon". Stalinin historialliseksi ansioksi jääkin, että hän on maatalouden alalla Leninin aatteiden pohjalla käytännössä osoittanut maakysymyksen ratkaisun, joka on mahdollinen kaikille maille, olkoonkin, että siirtyminen osuustoiminnallisiin muotoihin tapahtuisikin kansallisin eroavaisuuksin.

Oikeistopoikkeamaa vastaan.

Stalinin Teosten XI osa antaa havainnollisen kuvan siitä johdonmukaisesta taistelusta, jota hän kävi puolueen lujittamiseksi, sen periaatteiden puhtauden ja marxilais-leniniläisen teorian kehittämisen puolesta. Viljanhankintavaikeuksien ja maatalouden sosialististen muotojen kehittämisen yhteydessä Buharin ja Rykov esiintyivät puolueessa puolueen politiikkaa vastaan kulakiston mielialojen puolesta. He vastustivat teollistamispolitiikkaa ja kollektivisoimista. Tämä oikeistolainen poikkeama puolueessa saarnasi "luokkataistelun sammumisen" teoriaa, kulakiston rauhallista kasvamista sosialismiin. Näiden "teorioiden" sisältönä oli yritys maan palauttamiseksi kapitalistiselle kehitystielle.

Stalin paljastaa oikeistopoikkeaman vaaran ja osoittaa, että sen "voitto puolueessa päästäisi valloilleen kapitalismin voimat, murtaisi proletariaatin vallankumoukselliset asemat ja lisäisi kapitalismin palauttamismahdollisuuksia maassamme" (254). Hän toi esiin myös oikeistopoikkeaman sosiaaliset juuret, osoittaen niiden olevan siinä, että "pientuotannolla on vallitseva asema maassamme, että pientuotannosta kasvaa kapitalistisia aineksia" (296).

Oikeisto-opportunismi murskattiin Stalinin johdolla aatteellisesti ja organisatoorisesti. Taistelu sitä vastaan lujitti puoluetta ideologisesti ja organisatoorisesti, merkitsi uuden tyypin puolueen, leninismin puolueen kehittämistä edelleen. Se kehitti marxilais-leniniläistä strategiaa ja taktiikkaa, joilla on mitä suurin merkitys kommunistiselle liikkeelle kaikissa maissa.

Kritiikistä ja itsekritiikistä.

Erittäin suuri merkitys on Stalinin lausunnoilla kritiikin ja itsekritiikin kehittämisestä. Hän korostaa, että "itsekritiikki on bolshevismin asevarastossa erottamaton ja aina toimiva ase, joka liittyy erottamattomasti itse bolshevismin olemukseen, sen vallankumoukselliseen henkeen" (141).

Stalin osoittaa, että ilman itsekritiikkiä ei ole puolueen, luokan ja joukkojen oikeaa kasvatusta ja ilman niiden oikeaa kasvatusta ei ole bolshevismia. Erikoisen suuri merkitys itsekritiikillä on sen jälkeen, kun työväenluokka on tullut valtaan ja puolueesta on tullut maan johtava puolue:

"Kun kerran maamme on proletariaatin diktatuurin maa ja diktatuuria johtaa yksi puolue, kommunistinen puolue, joka ei jaa eikä voi jakaa valtaa muiden puolueiden kanssa, niin eikö ole selvää, että meidän itsemme on paljastettava ja korjattava virheemme, jos me haluamme päästä eteenpäin, eikö ole selvää, että kukaan muu ei voi niitä paljastaa ja korjata. Eikö ole selvää, että itsekritiikin on oltava eräänä niistä tärkeimmistä voimista, jotka vievät kehitystämme eteenpäin" (34).

Stalin puhuu siitä, että kritiikin harjoittamiseen on saatava mukaan laajat joukot, joiden esittämään arvosteluun on suhtauduttava erikoisen huomaavaisesti, on tutkittava sitä ja tehtävä tarpeelliset johtopäätökset. Kritiikki ja itsekritiikki kasvattaa joukkoja, auttaa nostamaan joukkojen tietoisuus -ja sivistystasoa, herättää joukoissa isän-

näntunnetta, opettaa joukkoja johtamaan valtiota, herättää valppautta, kohottaa rivi-ihmisten omanarvontunnetta ja luo kuria ja järjestyneisyyttä työväenluokan riveissä. Mutta sitä varten, Stalin korostaa painokkaasti, itsekritiikin pitää olla puoluekantaista, puolueisuutta synnyttävää. Bolshevistinen kritiikki ja itsekritiikki suuntautuu puolueen ja valtion lujittamiseen, käytännöllisen työn puutteiden voittamiseen ja hävittämiseen.

Kansallisuuskysymyksestä.

Stalinin teosten XI osaan sisältyy myös hänen kirjeensä ”Kansallisuuskysymys ja leninismi”. Hän kehittää siinä ajatuksia, jotka hän esitti v. 1913 teoksessaan ”Marxilaisuus ja kansallisuuskysymys”. Uudessa teoksessaan Stalin ensi kerran marxilaisessa kirjallisuudessa esittää erittelyn *porvarillisista ja sosialistisista kansakunnista*.

Ennen kapitalismia, Stalin osoittaa, oli olemassa vain kansakuntien erillisiä aineksia. Ns. nykyaikaisten kansakuntien syntyminen on yhteydessä kapitalismin syntymiseen. Ne ovat nousevan kapitalismin lapsia. Niiden aatteelliset ja yhteiskunnallispoliittiset piirteet muodostuvat seuraavista momenteista: luokkarauha kansakunnan sisällä ”kansakunnan yhtenäisyyden” hyväksi, kansakunnan alueen laajentaminen vieraiden kansakuntien alueen anastamisen kautta, epäluottamus ja viha vieraita kansakuntia kohtaan, kansallisten vähemmistöjen tukahduttaminen, yhteisrintama imperialismin kanssa jne.

Uudet sosialistiset kansakunnat ovat syntyneet vanhojen porvarillisten kansakuntien pohjalla kapitalismin kukistamisen jälkeen. Uusia kansakuntia yhdistää ja johtaa työväenluokka ja sen internationalistinen puolue. Sen mukaisesti uusien kansakuntien yhteiskunnallis-poliittiset piirteetkin ovat toisenlaiset kuin porvarillisten kansakuntien: ”Työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston liitto kansakunnan sisällä kapitalismin jätteiden likvidoimiseksi sosialismin voitokkaan rakentamisen nimessä; kansallisuussorron jätteiden hävittäminen kansakuntien ja vähemmistökansallisuuksien tasa-arvoisuuden ja vapaan kehityksen nimessä; natsionalismin jätteiden hävittäminen kansojen välisen ystävyyden aikaansaamisen ja internationalismin lujittamisen nimessä; yhteisrintama kaikkien sorrettujen ja vajaaoikeudellisten kansakuntien kanssa taistelussa anastuspolitiikkaa ja valtaussotia vastaan, taistelussa imperialismia vastaan, — sellaisia ovat näiden kansakuntien henkiset ja yhteiskunnallis-poliittiset piirteet” (373—374).

Stalinin ajatukset porvarillisista ja sosialistisista kansakunnista opastavat kaikkia kommunistisia puolueita ja kaikkia työtätekeviä taistelussa kansallisen riippumattomuuden ja tasa-arvoisuuden puolesta kansallisen sorron hävittämiseksi ja kansojenvälisen lujan rauhan, ystävyyden ja yhteistyön luomiseksi.

Kansainvälisen työväenliikkeen kysymyksiä.

Kansainvälisen työväenliikkeen kysymyksiä käsitellessään Stalin korostaa Lokakuun vallankumouksen ja sosialistisen rakennustyön kansainvälistä merkitystä. Hän osoittaa, että ”Lokakuun vallankumous on osa maailman vallankumousta, maailman vallankumouksellisen liikkeen tukikohta ja ase”. Siitä johtuu, että samoin kuin Neuvostoliitolla on määrättyjä velvollisuuksia koko maailman proletaarien ja sorrettujen suhteen, myös kaikkien maiden proletaareilla on vakavia velvollisuuksia Neuvostoliiton proletaarista diktatuuria kohtaan.

Stalin korostaa, että kansainvälisen työväenliikkeen voima on sen uskollisuudessa proletaarisen internationalismin aatteille. Luopuminen niistä on petos sosialismin asiaa kohtaan, siirtymistä porvariston leiriin. Vuonna 1928 sitä oli trotskilais-buharinilaisten pettureiden toiminta puolueen politiikkaa vastaan. Nykyään sitä on Jugoslavian titolaisten häpeällinen siirtyminen demokratian ja sosialismin vannoutuneiden vihollisten leiriin. Työväenluokan internationalististen tehtävien kavaltaminen merkitsi samalla Jugoslavian kansallisten etujen pettämistä, luopumista kansallisesta riippumattomuudesta ja suverenisuudesta USAn imperialistien hyväksi.

Stalin korostaa myös Neuvostoliiton sosialistisen rakennustyön kokemuksien kansainvälistä merkitystä. Uusi talouspolitiikka (nep) ei ole vain neuvostolainen ilmiö, sillä kaikki kapitalistiset maat siirryttäessä kapitalismista sosialismiin joutuvat toteuttamaan vastaavanlaista politiikkaa. ”Uusi talouspolitiikka markkinayhteyksineen ja näiden markkinayhteyksien hyväksikäyttämisineen on suuremmassa tai pienemmässä määrässä ehdottoman välttämätöntä jokaiselle kapitalistiselle maalle proletariaatin diktatuurin kaudella” (159).

Stalinin profeetalliset sanat ovat toteutuneet kansandemokratian maissa, jossa talouspolitiikka vastaa nep-kauden perusperiaatteita. Stalin kiinnitti myös huomion maakysymyksen ratkaisuun kapitalistisissa maissa, josta hän puhui ”Kominternin ohjelmaa” koskevassa puheessaan.

”Väärässä ovat ne toverit, jotka luulevat, että mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä helpompaa siinä on *kaiken* maan kansallistamisen toimeenpano. Päinvastoin, mitä enemmän maa on kapitalistisesti kehittynyt, sitä vaikeampaa siinä on *kaiken* maan kansallistamisen toimeenpano, sillä sitä voimakkaampia ovat siinä maan yksityisomistuksen perinteet ja sitä vaikeampaa siis on taistella noita perinteitä vastaan” (164).

Stalin käsittelee myös kapitalistisen järjestelmän sisäisiä ristiriitoja. Hän osoittaa ristiriidat imperialismin leirissä, kasvavan ristiriidan työn ja pääoman välillä, ristiriidat imperialististen maiden välillä, siirtomaiden ja emämaiden välillä.

Stalin osoittaa imperialismin ristiriitojen johtavan imperialistisiin sotiin. Sen yhteydessä hän korostaa, että ”kaikkein tärkeintä tässä kaikessa on se, että sosialidemokratia . . . on kapitalismin tärkein tuki työväenluokassa uusia sotia ja interventioita valmisteltaessa” (220). Siksi hän tähdentää välttämättömyyttä taistella väsymättä sosialidemokratian paljastamiseksi kaikilla linjoilla, välttämättömyyttä luoda kehittyneiden kapitalististen maiden ja siirtomaiden työtätekevien yhteisrintama imperialistisia sotia vastaan.

*

Edelläesitetystä ilmenee vakuuttavasti, että Stalinin Teosten XI osa sisältää runsaasti ajankohtaista ja teoreettisesti mitä suurimerkityksellisintä aineistoa. Siihen perehtyminen aseistaa kaikkia kommunisteja taistelussa rauhan, työtätekevien elinetujen ja kansanvallan puolesta.

S. S—o.

Oikaisu: Kommunisti n:o 5:ssä siv. 313 toinen palsta, lause: ”Teollisuudessa kasvoi nopeasti sosialistinen sektori yksityiskapitalistisen sektorin kustannuksella, kohoten 28 %iin koko teollisuuden määrästä”, pitää kuulua: ”. . . yksityiskapitalistisen sektorin kustannuksella, kohoten 86 %:iin koko teollisuuden määrästä.”

Merkkipäiviä heinä-elokuussa

Heinäkuu:

14/1789. Ranskan kansallispäivä.

14/1889. II internationale perustettiin.

17/1889. Suomen Työväenpuolue perustettiin.

21/1940. Liettuassa, Latviassa ja Eestissä julistettiin neuvostovalta.

22/1944. Puolan kansallispäivä.

Elokuu:

1/1914. I maailmansota alkoi.
3 Työnjuhla.

4/1920. Karjala julistettiin autonomiseksi tasavallaksi.

18/1949. Kemin verilöyly.
17—20/1903. Forssan puoluekokous.

23/1945. Romanian kansallispäivä.

29/1918. Suomen Kommunistinen Puolue perustettiin.

SISÄLTÖ:

Taistelua rauhan ja leivän puolesta voimistettava .. 321
Toivo Kujala: Suomi suurvaltaristiriitojen ulkopuolella 327
Lauri Kantola: Kahden järjestelmän rinnakkaisen kehityksen mahdollisuus 333
Martti Hiltunen: Kansalliset vapaustaisteluliikkeet siirto- ja puolisiirtomaissa .. 339
E. O. T.: SKDLn eduskuntaryhmä taistelussa rauhan ja työtätekevien elintason turvaamisen puolesta. .. 354
Erkki Tuominen: Keynesin oppi kapitalistisen talouspolitiikan ohjeena. I. 364
Erkki Salomaa: Työtä ammattiliitoissa voimistettava 370

Teorian kysymyksiä:
T. Lehen: Luentoja valtiosta. VI. Neuvostodemokratiasta 375

Propaganda- ja agitatiotyön kysymyksiä:
Aili Mäkinen: Ohjelmatoiminnan ja juhlakulttuurin merkityksestä 389

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia:
S. S-o: Maatalouden sosialistisen kehityksen puolesta 394

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitussihteeri 493 204, konttori vaihde (Lehtitalo) 70 491, 779 214 (suora johto). Postisiirtotilin n:o 78 444.

Toimituskunta: Matti Janhunen (pää- ja vastaava toimittaja), Sulo Suvanto, Tuure Lehen, Heikki Kuusinen, Aili Mäkinen, Eino Nevalainen.

Tilaushinnat: kotimaassa 1/1 vsk. 600:—, 1/2 vsk. 300:—, 1/4 vsk. 150:—, Ruotsiin, Tanskaan, Norjaan ja Islantiin 1/1 vsk. 720:—, 1/2 vsk. 360:—, 1/4 vsk. 180:—, muualle ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumerot mk 60:—.

SUOMEN PETROOLI OY